

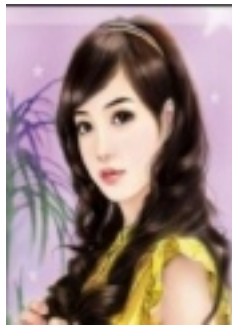
Thật Ra Em Không Vui

Contents

Thật Ra Em Không Vui	2
1. Học Sinh Mới	2
2. Gặp Gỡ Lần Đầu	4
3. Không Thích	6
4. Cô Là Đô Con Nít	7
5. Đừng Chọc Tôi Nữa	10
6. Đi Làm Thêm	12
7. Anh Đang Giỡn À? Tôi Tổn Thương Đây.	14
8. Em Là Gì Trong Anh?	17
9. Anh Đi Đi. Ra Khỏi Cuộc Sống Của Tôi.	19
10. Này Cô Gái, Tôi Lỡ Thương Người Mất Rồi.	21
11. Tôi Thích Em Từ Lúc Nào Nhi ?	23
12. Ngày Mưa Cùng Anh !	26
13. Hãy Kẹp Nó Thay Cho Cảm Xúc Của Em!	27
14. Quên, Như Chưa Từng Gặp Anh.	30
15. Em Đi Anh Nhé, Người Em Từng Yêu.	32
16. Tại Sao Lại Là Anh?	35
17. Tôi Hận, Vì Không Thể Quên Em.	37
18. Em Là Ai? Em Không Giống Với Người Tôi Từng Yêu.	39
19. Lời Ám Chỉ Của Boss.	41
20. Quá Khứ Của Mạc Danh.	43
21. Nụ Cười Của Em Thật Sự Là Không Hề Thay Đổi.	44
22. Bữa Tiệc Mặt Nạ.	46
23. Nước Mắt Của Thần Mặt Trời.	48
24. Tất Cả Vì... Tôi Yêu Em.	51
25. Hãy Để Anh Yêu Em.	54
26. Mỹ Nhân Nổi Giận	56
27. - Tiếp	58
28. Không Lừa Dối Bản Thân Được Nữa	60
29. Giả Bộ... Không Yêu	63
30. Từ Chối Lời Yêu	65
31. Nói Dối, Thật Ra Em Yêu Tôi	69
32. Mạnh Mối 5 Năm Về Trước	71
33. Ghen À ?	74
34. Hiểu Minh Nổi Giận	77
35. Ethan	80
36. Bí Mật Hé Lộ	82
37. Cô Em Gái Bé Nhỏ	86
38. Cung Bạc Cảm Xúc	89
39. Nỗi Buồn Của Em Sẽ Có Anh Ở Bên !	93
40. Tim Đảo Nhịp	95
41. Trở Tay	99

42. Sẽ Nói Em Yêu Anh ?	101
43. Con Dâu Nhà Họ Trịnh	103
44. Em Đau	106
45. Nhận Ra Sự Quan Trọng	109
46. Anh Là Ánh Nắng Cuộc Đời Em	113
47. Ám Hại	117
48. Giọt Nước Mắt Tình Yêu	122
49. Đắm Chìm Trong Hạnh Phúc	125
50. Thuộc Về Anh	129
51. Sự Thật	133
52. Cảm Nhận Cuộc Sống Hạnh Phúc.	136
53. Mãi Mãi Bên Nhau (Hoàn)	140

Thật Ra Em Không Vui

Giới thiệu

Tại sao trong suốt 7 năm xa cách đó, tôi không thể quên tất cả mọi thứ còn vương vấn nơi anh. Anh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-ra-em-khong-vui>

1. Học Sinh Mới

Tính cách nhí nhố và trẻ con là 1 đặc điểm nhận biết cô và đám bạn điên khùng của cô.

Đám bạn cô có 5 đứa, thật sự mỗi người đều có tính cách riêng, và đặc biệt 5 đứa đều có tính khùng. Cô là đứa hoạt bát, nói nhiều nhất đám, nên cô đều bày trò phá mỗi khi rảnh.

Cô là Mạc Danh, cô ” sao đỏ ” dĩ dãn của lớp, cũng kiêm luôn ” chức danh ” ” hội bà tám ”.

Nhã Thiên là cô bạn thân nhất trong đám bạn cực thân của cô. Không phải Mạc Danh không thân mấy người kia mà là M.Danh và Nhã Thiên hay đi chung với nhau và chơi với nhau từ nhỏ. Nhã Thiên thấp và ốm hơn cô một chút. Có nước da hơi ngăm và tóc xù nên nhìn Nhã Thiên có lẽ giống một cô gái ” đặc biệt ”.

Sau bao ngày hè ăn chơi thì phải tới lúc ôm đầu vào những ngày ” chiến đấu ”.

Mạc Danh lẩn lộn trên giường mặc cho đứa em đang kêu chị dậy muộn rất hòng ngoài cửa phòng. Dạo này thời tiết hơi se lạnh, sáng sớm cuộn tròn trong chăn mà ngủ thì thật tuyệt. Huống chi con sâu béo như cô. Sau một hồi bị réo gọi thì cô cũng đã rời ra khỏi được cái giường. Sau một hồi chuẩn bị thì cô đã trở lại được vẻ tươi tắn năng động hằng ngày.

- Mạc Danh. Đi học - Nhã Thiên đứng ngoài cửa vọng vào kêu -

- Ra liền nè - Cô gấp gấp chạy ra -
- Hôm nay ngày đầu tiên đi học cũng lẽ mề như ngày nào. - Nhã Thiên trề môi nói -
- Hehe... - Cô gãi đầu cười -

Khi M.Danh lết vào được tới lớp thì đã thấy đám con gái bàn tán sôi nổi.

- Ếếế... Có chuyện gì thế? - Cô nhập bọn -
- Nghe nói khối mình có học sinh mới. Học lớp A4 thì phải.
- Sao? Vậy nam hay nữ? Dễ thương không? Như thế nào? - Cô la hét -
- Mà im coi. Nghe nói là học sinh nam. Hot boy... đó mà.
- Dữ dẩn...

Chưa nói hết thì đánh trống, cuộc nói chuyện phải kết thúc từ đó để chuẩn bị xách ghế ra ngồi chào cờ. Cả đám nhoi nhoi chạy qua A4 để được “ chiêm ngưỡng ” sắc đẹp của cậu hot boy mới này.

- Thấy thế nào? - Con Thanh Thư lớp trưởng chạy lên hỏi -
- Um.. A... Cũng được. Mà sao được nhuộm tóc à?
- Ai biết. Có lẽ được. Mà da trắng phết.

Cậu học sinh mới chuyển tên là Hiểu Minh. Là một học sinh có vẻ ngoài điển trai, lạnh lùng, có khuôn mặt tựa băng tuyết. Nhìn bề ngoài thì ai cũng sẽ nói cậu ta lạnh nhưng thật sự, cậu ta rất nói nhiều đấy, có thể nói nhiều mà cho bạn phát cáu. Còn khi không muốn nói, mở miệng anh ta anh ta cũng không mở lời.

Xách ghế ra ngồi chào cờ, thật sự, giờ chào cờ là cái giờ cho học sinh ngồi “ tám ” từ trên trời dưới đất, mặc cho thầy giám thị ở trên nhận xét và nhắc nhở. Có vẻ, cậu học sinh mới chuyển này là chủ đề hot cho sáng hôm nay.

- Mà thấy em thế nào?
- Đẹp trai...
- Ừ. Công nhận, hot boy xứ nào mà chuyển vào trường mình.

Mạc Danh nghe thế, cũng không khỏi hiếu thắng liền túm lại hỏi, điều tra “ lý lịch ” của cậu hot boy mới này.

- Ế. Còn mê trai hôm nay thấy trai đẹp vào mà ngồi im dữ ha - Mạc Danh quay sang trêu Nhã Thiên -
- Thấy thế nào? - Cô cúi xuống hỏi -

Thấy Nhã Thiên bắt đầu đỏ mặt, hai tay đan rối vào nhau.

- Ừm.. Cũng được.

Thấy Nhã Thiên hôm nay hơi lạ, sao lại đỏ mặt khi nhắc tới hot boy mới đó ?

__oOo__

5 tiết học trôi qua một cách mệt mỏi, nghe tiếng trống ra về, cả đám loạn lên.

- Chở tao về... - Cô chạy tới ôm vai Nhã Thiên -
- Hửm? À ừm

Hôm nay, Nhã Thiên thật sự rất lạ, chỉ ngồi im, không nói tiếng nào, đôi khi còn cúi mặt xuống vào cười mỉm.

- Hôm nay sao thế?
- Hả? À. Không có gì. Bình thường mà.

- Lạ lắm nha.

- Không không - Nhã Thiên cười mỉm -

- À.. Cậu hot boy mới gì của mày gần nhà tao ấy? - Nhã Thiên quay sang nói -

- Hảảả? Thật không? - Mạc Danh mở to mắt -

- Thật.

- Ôi trời ơi. Trai đẹp sao không gần nhà tao mà toàn ở chỗ nào không vậy? Cạnh nhà tao toàn “ thiên thần ” - Mạc Danh xị mặt xuống và nói -

Đang cười, Nhã Thiên bỗng dừng cuối mặt xuống, im lặng không nói lời nào. Mạc Danh thấy thế quay sang thì thấy tên hot boy mới Hiểu Minh đang đi tới.

Giờ Mạc Danh mới hiểu, có lẽ cô bạn mình đã mình “ cảm nắng ” anh chàng hot boy mới này mất rồi.

- Biết rồi nga... - Cô nói vu vơ rồi bỏ đi -

- Biết gì? - Nhã Thiên bám lấy tay áo của cô và hỏi -

- Cô bạn tui cảm nắng anh chàng học sinh mới. - Cô nói to -

- Đây, nói nhỏ thôi.

Đây là lần đầu tiên, cô bạn Nhã Thiên mê trai đẹp nhưng cực kì khó tính này rốt cuộc cũng phải thích một người. Đó không phải là một anh chàng bình thường, đó là học sinh mới, đẹp trai, nhà giàu và học giỏi. Đó là “ mục tiêu ” mới của đám nữ sinh trường cô.

2. Gặp Gỡ Lần Đầu

Tuần này là tới Mạc Danh trực 11A4... Cô nổi tiếng là cô “ sao đỏ ” dữ dằn nhất khối. Một khi Mạc Danh mà ghi thì chỉ có đi trực tuần. Hiểu Minh anh chàng học sinh mới này, nhìn vậy thôi cũng không phải là anh chàng ngoan ngoãn nghe lời gì đâu, học trong cái lớp A4 nổi tiếng là lớp dành cho hot boy “ cá biệt ” thì làm quen nhau được hết, miễn là đừng như mấy thằng mọt sách A1 là được.

Thật sự, mỗi lần trực cái lớp “ cá biệt ” này là cô mang cả một cục tức chà bá về lớp. Không những nói bọn ấy không nghe lời, mà còn bày trò quậy phá cô làm cô tức điên người. Đánh trống vào lớp, mà trong lớp vắng tanh không một bóng người. Cô tức người ghi vào sổ là “ A4 bỏ truy bài tập thể ”... Rồi cười nhếch môi lên hạ cơn hỏa. Tai đeo tai nghe, bỏ áo ngoài quần, hai tay nhét vào túi thùng thẳng đi vào lớp.

- Đây - Cô nói to -

Anh chàng vẫn đi, như anh đang không nghe gì cả. Cô nhìn vào phụ hiệu hét to tên:

- Trịnh Hiểu Minh

Anh đứng lại, mắt nhìn cô. Thật sự, trong đầu anh có một suy nghĩ là “ con nhỏ này là ai mà dám hét to tên mình như thế ? ”. Nhưng anh cũng không mở lời và cứ thế thùng thẳng đi vào lớp, ném chiếc cặp sang một bên và nằm úp xuống mặt bàn và ngủ.

Mạc Danh khuôn mặt hay cười, hôm nay bỗng dưng tức tối dậm chân một cái thật mạnh và bỏ về lớp.

- Quá đáng quá đáng, anh ta tưởng anh ta là ai? Anh ta tưởng anh hot lắm à. Người gì mà xấu như mà, đã thế mà còn chảnh, thật là cái đồ... cái đồ đáng ghét. - Cô vào chỗ ngồi và chửi rủa -

- Chửi ai thế? - Nhã Thiên quay sang hỏi -

- Cái thằng hot chảnh mới chuyển lớp A4 đấy. Nó tưởng nó là ai, đẹp lắm à.

Nhã Thiên chỉ cười mỉm, vì cô thuộc cái tính của Mạc Danh, tức ai là ngồi nguyên rũa khi nào hết tức thì thôi.

Và cứ thế, mỗi sáng mang 1 cái mặt chủ ị tức tối đi qua trực. Hôm nay đỡ hơn hôm qua, hôm nay còn có 5, 6 tên ở trong lớp. Và cứ giờ này, cái bản mặt quen thuộc ấy lại đi vào lớp...

- Tại sao đi học trễ? - Cô quay sang câu gắt hỏi -

Vẫn thững thàng, tay nhét túi quần và bỏ vào lớp. Nhìn anh bằng ánh mắt viên đạn, tay thì viết “ Hiểu Minh nhiều lần đi học trễ ”

Giờ ra về reo lên, cứu Mạc Danh ra khỏi 2 tiết Văn chán nhất quả đất này. Hôm nay, học cả sáng lẫn chiều nên cô ôm cặp ra về trong một buổi chiều có gió thoang thoảng dễ chịu. Đang chìm trong làn gió thoang thoảng thì điện thoại cô bỗng có tin nhắn “ Mẹ xin lỗi, hôm nay mẹ có việc đi công tác từ chiều, khoảng mai mẹ mới về, hôm nay con ráng đi nhờ bạn về và ở nhà một mình tối nay nhé ”. Cô cắt điện thoại vào túi và sải chân ra về, ba mẹ Mạc Danh làm việc nhà nước. Ba cô thì đi làm luôn ở trên thành phố A, chị thì đi học đại học, để lại cô và mẹ ở nhà, mà mẹ cô cũng thường xuyên đi công tác nên việc cô ở nhà 1 mình là 1 chuyện thường xuyên xảy ra.

Hôm nay, sân trường tan sớm, bỗng chốc lát trong trường chỉ còn lác đác vài học sinh. Cô tưởng hôm nay mẹ cô rước về nên đã dặn Nhã Thiên về sớm. Nên tình hình bây giờ là Mạc Danh phải đi bộ về. Đi giữa đường, vừa đi vừa nhảy, vừa ca hát tung tăng trên khắp đường về nhà, và cô cũng không biết rằng có một người đã nhìn cô khi đi ngang qua. Anh bất giác nhếch môi nhẹ.

Về đến nhà, nhà vừa tối lại không có đồ ăn. Cô bây giờ chỉ muốn nằm dài ra đó mà ngủ nhưng thật sự cảm giác người cô đang rất bồn và cái bụng cứ réo như thế không tài nào cô nhắm mắt được. Bật dậy, lựa đại một chiếc áo phông tay dài và chiếc quần ngắn và đi tắm. Tắm xong, cô đi vào bàn học để kiểm tra coi mai có học tiết gì quan trọng không để bây giờ cô ăn sơ qua một cái và thiếp đi.

- Aaaa... Tiết Anh... - Cô hét lên -

- Chết chết, sắp đề cương đâu rồi, đề đâu rồi. Hôm bữa bị ngồi số đầu bài vì quên mang đề cương một lần là ớn rồi.

- Đúng rồi. Ở nhà Nhã Thiên.

Cầm điện thoại lên và bấm số “ Thuê bao quý khách vừa gọi hiện giờ không liên lạc được ”...

Thế là cô phải đi lên nhà Nhã Thiên để lấy nó, vừa bước ra khỏi cửa thì cô phát hiện chiếc xe đạp yêu dấu của mình đã bị thằng ăn trộm nào đó vơ lấy mất vào tháng trước. Cô tức tối đi bộ, trong đêm xe lạnh thế này, ước gì có thể ôm chần mà ngủ thì có một con điên phải cuốc bộ hơn một cây số để mai không khỏi bị ngồi số đầu bài lần 2. Và từ đó, màn độc thoại của cô bắt đầu.

Đi hơn 20p thì lết được tới nhà Nhã Thiên. Cô đạp chân một cái mạnh ” Gì chời, giờ còn đi đâu nữa vậy? Gọi điện thì không nghe máy? . Thì ra, cô đến nhà Nhã Thiên thì thấy nhà tắt đèn và khóa cửa. Đúng đó một hồi lâu, cô mới cảm thấy là mình đang mang một chiếc quần ngắn cộng với chiếc áo phông tay dài mỏng manh. Bây giờ cũng hơn 7 rưỡi, trời bắt đầu cũng trở gió. Cô lạnh lẽo đứng co ro mình trước cửa nhà Nhã Thiên.

- Đồ ngốc... - Anh chột nói -

Hiểu Minh đứng trên tầng 5 của một toà nhà căn hộ cách nhà Nhã Thiên không xa. Anh thấy hết, anh thấy cô sao đỏ dữ dần của ban sáng thì bây giờ đang đứng co ro chịu lạnh vì một cuốn đề cương.

3. Không Thích

Đứng khoảng 15 phút sau, thì Nhã Thiên trở về. Thấy cô bạn đang co rúm ngồi trước cửa nhà cô liền hốt hoảng chạy tới:

- Này này, sao lại ngồi đây
- Cậu đi đâu nãy giờ vậy? Gọi thì không được? - Cô đứng dậy nói -
- Mình mang quần áo lên ẹ.
- Ủa? Mang lên chi vậy?
- Mẹ mình hôm nay trực ca đột xuất ở bệnh viện nên phải mang đồ vào ẹ. Mà thôi vào nhà đi, trời lạnh lắm đó.

Nói xong, Nhã Thiên mở cửa cho Mạc Danh vào nhà. Tất nhiên, nhà bạn cũng như nhà mình, cô đi thẳng lên phòng và quần chân lại.

- Ủ ừ. Tự nhiên dữ dần.

Mạc Danh cười khì khì, phòng của Nhã Thiên ở trên tầng 2. Khi cô mở cửa ban công thì có những đợt gió ồa vào, nghe rõ cả tiếng lá cây xào xạc ở bên dưới.

- Ở đây chút đi, tám cái - Nhã Thiên quay sang nói rồi đi xuống lầu -

Mở cửa ban công, cô bước ra ngoài. Nhìn trời, nhìn sao, nghe những tiếng gió xào xạc, tâm hồn cô bỗng ngưng đọng lại. Cô cảm giác hình như cuộc sống của cô đang dần thay đổi.

Vẫn ánh nhìn ấy, anh đã nhìn cô nãy giờ. anh nhìn cô gái mới buổi sáng thì hoạt động miệng liên tiếp còn bây giờ, đôi mắt to tròn ấy đang nhìn xa xôi về một hướng. Môi anh nhếch nhẹ lên.

Cô có cảm giác có ai đó đang nhìn mình, cô thoát khỏi suy nghĩ của mình và nhìn xung quanh. Ừ cô bắt gặp ánh mắt ấy, ánh mắt đang nhìn cô với một vẻ triu mến. Còn cô thì nhận ra tên đó chính là Hiểu Minh mà sáng nào cũng cho cô ăn một cục tức chà bá, cô liền trừng mắt mở to ra liếc cho Hiểu Minh một cái thật sắc rồi bỏ vào. Anh vẫn cười, nhưng có lẽ nụ cười này tươi hơn trước.

Nhã Thiên tóc mới gội, bước vào phòng. Thấy vẻ mặt của cô bạn mình không được vui.

- Sao vậy? - Cô liền ngồi xuống cạnh giường và hỏi -
- Thăng cha Hiểu Minh gần nhà cậu à?
- Ủ. Tớ có nói cho cậu rồi mà.
- Tức vậy? Đi đâu cũng gặp bản mặt đáng ghét đó. Tức thật chứ - Cô nhảy đành đạch trên giường -
- Nhã Thiên cười và đi ra ban công, cô không thấy ai cả. Từ khi Hiểu Minh chuyển về gần nhà mình, cô chưa bao giờ thấy anh đứng ngoài ban công cả. Tại sao cô bạn mình vừa mới tới lại thấy được anh? Trong lòng cô buồn nhẹ nhưng phút chốc cũng qua.
- À? Đến tìm tao chi vậy?
- Tao để quên xấp đề cương ở nhà mày. Giờ lết xác lên lấy. Không thì mai ngồi sổ đầu bài nữa là ỨC CHẾ.
- Mẹ tao đi công tác rồi. Lại phải ở nhà ngủ một mình. Haizzz... - Cô nằm xuống giường -
- Mẹ tao cũng đi vắng rồi. Tối qua đây ngủ với tao.
- Ủ. Cũng được. Lát mày cho tao mượn xe, lết xác về lấy đồ với quần áo mai đi học cái.
- Mà thôi, giờ mày về lấy đi. Trong khi đó tao đi nấu ăn. Chìa khóa tao để bên bàn học
- Ủ.

Dắt chiếc xe đạp điện ra một cách mệt mỏi, khóa cửa cổng cho Nhã Thiên xong thì lúc đó Hiểu Minh từ tòa nhà cao tầng đi ra. Anh nhìn cô, cô nhìn anh. Rồi cô mở khóa bỏ đi và không quên quảng lại cho anh một

cái liếc. Chật vật về nhà lấy xong đồ đạc cô quanh lại nhà Nhã Thiên, bây giờ Nhã Thiên nấu ăn cũng đã xong, dọn ra trên ban công tầng 2 của cô.

- Thiên thần đã quay lại - Vừa nói vừa chạy ùa vào nhà -
- Lên ban công ăn cơm đi.
- Sao lại lên ban công?
- Lên trên ngắm phong cảnh hữu tình, tao với mày ăn cho lãng mạng.
- Ủ ừ. Tao đang lạnh sắp chết. Quên mượn áo khoác mày rồi.

.....

- Oa.. Nhã Thiên nấu ăn nhiều thật. Nhìn ngon nữa chứ.

Nhã Thiên và Mạc Danh hai cô bạn đã chơi với nhau từ rất nhỏ, Nhã Thiên hiền hơn, ít nói hơn. Còn Mạc Danh thì khác, cô đã thông minh lanh lợi từ bé.

Mạc Danh là một cô gái có nước da trắng, đôi mắt to, sống mũi vừa, và chiếc miệng xinh xắn có chiếc răng khểnh xuất hiện mỗi khi cô cười. Cô cao và hơi mũm mĩm, không giống như Nhã Thiên có một thân hình đẹp từng vòng. Tính cách của Mạc Danh hơi dữ dằn một chút, nhưng cô sống rất nhẹ nhàng, mặc dù người đó cô có ghét đến cỡ nào nhưng mỗi khi gặp nạn nếu giúp được cô sẽ giúp, nói nhiều và nhí nhảnh là tính cách đặc trưng khi nhìn vào cô. Cô cũng có rất nhiều chàng trai đã để ý tới cô, nhưng với tính cách quá trẻ con, cô không thích ai sẽ buồn vì mình nên cô đã từ chối, suy nghĩ non nớt của cô là “ Trong phim, yêu rồi chia tay, rồi lại khóc, buồn. Cô sợ, cô sẽ bị như vậy hoặc một ai khác vì mình mà bị như vậy ” nên cô không dám nhận hoặc thích một ai cả, mặc dù cô rất nhìn “ trai đẹp ”.

- Nè, mày thấy Hiếu Minh như thế nào? - Nhã Thiên mở lời nhẹ nhàng -
 - Xấu, chẳng, đáng ghét. - Vừa nhai cô vừa phán ra 4 từ xanh lè -
 - Cũng được mà, đâu đến nỗi thế.
 - Ủ. Cô thích người ta thì trong mắt cô cái gì của người ta mà chả đẹp.
 - Này. quá đáng nha.
 - Nói thật đi, thích người ta mà? Còn để tao nể tình mày, vớt vác được vài điểm hạnh kiểm.
 - Ủ. Có chút chút. Tao cảm thấy nóng trong người, và tay tao cứ đan rối lại mỗi khi đứng bên cạnh Hiếu Minh.
 - Ủm. Đứng bên cạnh nó tao cũng nóng trong người, 2 tay cứ đan rối lại để kiềm không cho nó một trận, nhìn cái bản mặt thẳng hot boy mới là không biết sao máu tao trào lên não.
 - Mày không thích Minh à?
 - K-H-Ô-N-G T-H-Í-C-H, rất ghét nữa là đằng khác - Cô nhấn mạnh từng chữ -
- Nhã Thiên cười tươi, vì cô bạn mình đi đâu cũng ghét người này người nọ, thật là quá con nít.

4. Cô Là Đồ Con Nít

Sau khi mạc danh trực A4 xong thì cứ thế, A4 bị thầy phạt và khiển trách trước trường. Tuần này, thật là số đen cho lớp nào mà bị “ cô sao đỏ ” này trực. Mọi người thì thở dài ngán ngẫm là tuần này chắc tới lớp mình làm vệ sinh, còn thầy giám thị thì cứ khen cô trực tốt, như thế mới là sao đỏ gương mẫu.

Sáng đầu tuần, và cứ thế cô ngáp ngáp ngáp dài đi tới trường, còn Nhã Thiên có vẻ khác cô có vẻ hứng khởi hơn mỗi lần tới lớp. Chắc có lẽ vì sức ảnh hưởng của “ ai kia ”. Nhìn cô bạn mà Mạc Danh lắc đầu, không ngờ tình yêu có thể làm họ hạnh phúc đến như thế.

- A.. - Đầu cô đập mạnh vào một cái gì đó -
- Này. Cô có mắt không vậy? - Người đó xoa xoa vào khuỷu tay của mình -
- Gì sao nói tui? Thằng nào đi mà không mắt thì có? Đui à? - Cô la lớn -
- Tôi không đui, cô mới so le thì có.
- Gì chứ?

Thì ra, Mạc Danh và Hiếu Minh đụng chúng phải nhau khi anh đang đi lùi để nói chuyện còn cô thì đang nhắm mắt mà đi.

- Nè. Tôi có mắc nợ gì anh à. Mới sáng sớm gặp cô hồn rồi.
- Xin lỗi tôi đi.
- Gì chứ? Mới nói gì nghe không rõ?
- Xin lỗi tôi.
- Ủa? Anh đang nói chuyện với ai vậy? Chẳng hiểu gì - Cô giả ngó ngò nhìn xung quanh -
- Tôi không rảnh mà đứng đây đôi co với một đứa con nít như cô.

Nói rồi, Hiếu Minh bỏ đi trước sự ngạc nhiên của những người xung quanh và Nhã Thiên. Thật sự, bề ngoài của anh thì ai cũng sẽ tưởng anh là một người cực kỳ lạnh lùng, ít nói. Ai ngờ, mới sáng sớm mà đứng đôi co với một cô gái. Nhã Thiên còn đang mất chữ O miệng chữ A thì Mạc Danh đi tới.

- Đi vào lớp. Còn đứng đó nữa
-
- Sao đơ ra vậy?
- Tổ tưởng Hiếu Minh là lạnh lùng boy.
- Ai biết. Vỡ mộng rồi à?
- Đâu có. Tổ thấy càng dễ thương...

Nhã Thiên cười thật tươi khi lần đầu thấy “ anh chàng trong mộng ” của mình là người ngoài lạnh trong ấm thì cô càng thêm “ mộng tình ”

Mạc Danh thì đang tức tối vì mới đầu tuần có người gây chuyện. Mặt hầm hầm vào lớp.

oOo

Mạc Danh hôm nay bị cô mắng trước lớp vì cái tội nói chuyện bị ghi sổ đầu bài. Nhưng thật ra, cô không có nói. Bị đám con trai nhét khăn vào áo khoác theo bản năng thì cô chỉ la lên. Cô giáo tưởng cô nói chuyện trong giờ học và ghi thẳng vào sổ đầu bài.

- Thưa cô em không có nói chuyện
 - Em còn chối được nữa hả? Chẳng lẽ cô ghi sai cho học sinh?
 - Em bị h...
 - Thôi em im đi. Được cái ngụy biện thì giỏi. Tôi sẽ điện về phụ huynh của em.
- Cô chủ nhiệm cắt ngang lời, và nói xong cô bỏ ra khỏi lớp.
- Tan học. Mấy em về đi?

Thật sự, giải thích cũng không được, đâu phải do mình. Cô giáo mà điện về cho phụ huynh có nước là chết chắc.

- Đứng lại - Cô quát mạnh vào đám con trai đang đứng cười hả hê trước lớp -

- Gì?

- Tại sao mấy cậu dám?

- Thì sao? Giỡn thì nói là giỡn. Ngụy biện. - Thăng Khanh “bê đê” ông ọ.

- Ngửa tay à. Hết đùa giỡn à. - Cô trợn mắt -

- Mày lắm nhảm gì vậy con điên. Mày sửa trong lớp chưa chán à

“Bụp...”

Mạc Danh đâm một cái thật mạnh vào tên Khanh ông ọ đang lấy cô làm trò cười. Cả khối nhìn về cô bằng ánh mắt kinh ngạc, và cô cũng mới chợt nhận ra rằng cô đang đánh một đứa con trai.

- Con khốn - Tên Khanh đứng dậy quát và xông vào người cô -

- Được rồi được rồi, về đi - Một thằng đứng cạnh ngăn và lôi tên Khanh về -

Cả khối bây giờ nhìn cô như sinh vật lạ, cả Hiếu Minh cũng vậy. Anh biết cô dữ nhưng anh không thể ngờ cô có thể đánh một thằng con trai.

- Không sao chứ - Nhã Thiên chạy tới -

- Không sao. Về trước đi - Cô xua tay -

- Cậu về với ai? Thôi mình đưa cậu về

- Hôm nay mẹ mình tới rước. Mình có sao đâu. Cậu quên tở là Mạc Danh à. Mấy thằng bê đê đó đập cho chừa cái tội nhiều chuyện

- Vậy thôi, mình về trước nhé.

- Bye.

Cả sân trường phút chốc chỉ còn một mình cô, cô biết vừa nãy vì nóng giận nên cô đã lỡ tay. Gây chuyện với mấy thằng bê đê thì chỉ có thêm rắc rối. Cắm phone vào tai, cô thông thả đi về nhà. Thật ra, hôm nay mẹ cô không tới, không biết dạo này sao mẹ cô cứ đi công tác xa nhà, để lại cô ở trong căn nhà trống vắng. Cô chỉ muốn yên tĩnh một mình nên mới kêu Nhã Thiên đi về trước.

- Ê đứng lại - Cô bị một bàn tay to mạnh kéo ngược về sau -

- Làm gì vậy?

- Mày vừa nãy đánh tao, mày tưởng tao để mày yên à.

- Bây giờ mày muốn đi? - Cô nghiêng răng nói -

- Tao muốn đánh mày.

Hồng Khanh vừa nãy bị đánh ầm ức không thể bỏ qua nên kêu mấy đứa con gái lớp khác chặn đường kiếm chuyện với cô. Cô cũng thừa biết cái tính hơi bị bấn này nên cô cũng chẳng ngạc nhiên gì.

- Thích đánh à? Đánh đi - Cô cương mặt lên -

Trong khối, thật ra cũng có nhiều người không thích cô lắm. Có vẻ là cô quá dữ hay là quá ngây thơ để người khác phải ganh tị.

- Mạc Danh .

Nghe có người kêu tên cô, cả đám liền quay người lại. Nguyên đám con gái bằng ánh mắt ngạc nhiên nhìn anh.

- Tôi nhờ cô đi mua đồ mà giờ chưa đi nữa à. - Hải Minh chạy lại -
- Lắm nhảm gì vậy? - Cô trừng mắt nhìn anh -
- Nè, đứng xung quanh cô ấy chi vậy? Đề nghị né cô ấy ra một chút đi. - Anh nghiêng lạnh từng chữ -

Đám con gái thấy anh tay chân cũng run mềm nhũn ra, không biết là tại sao lại như thế. Hồng Khanh thì đứng lì ra đó đợi đám con gái kéo đi rồi mới chịu đi.

- Làm cái gì vậy? - Cô nhìn anh bằng ánh mắt hung dữ -
- Cô gan ha. Một đám vậy mà còn cương mặt lên thách thức.
- Không cần quan tâm. Đi chỗ khác đi.
- Nè, cô lớp mấy rồi. Còn con nít không? Mỗi khi ghét ai là ghét ra mặt vậy luôn à?
- Kệ tui. - Cô nhét tai phone vào rồi bỏ đi -
- Nè, cô còn nợ tôi một lần này đấy nhé đồ con nít.

Mặc dù, mở nhạc rất to trong phone mà không hiểu sao cô vẫn nghe thấy lời anh nói. Cô mỉm cười nhẹ vì lời anh vừa nói rồi nhẹ nhàng bước đi.

5. Đừng Chọc Tôi Nữa

Cô trở về trong căn nhà tối tăm, đã hơn một tuần rồi mà mẹ còn chưa về. Mẹ chỉ có điện thoại bảo rằng là mẹ có việc rất bận và gửi tiền qua thẻ ATM cho cô. Tắm rửa xong, nhìn đồng hồ cũng đã 7h chả buồn xuống bếp cô lấy điện thoại ra tính hủ con bạn đi lòng vòng cho xả stress, chẳng ngờ ngày mai nhà trường bạn cho học sinh tổ chức thi học sinh giỏi cho khối 12 nên toàn khối 10 và 11 được nghỉ.

Cô mò trong cặp tìm chiếc điện thoại yêu dấu của mình thì không thấy, cô vội cuống cuống cả lên. Đây là chiếc điện thoại cuối cùng mà cô được mua vì sau bao nhiêu cái mà cô làm mất, với lại mẹ còn chưa về cô biết lấy gì liên lạc với mẹ đây.

“ Tính toang ...”

Cô còn đang mải mê kiếm chiếc điện thoại yêu dấu của mình, không màng để ý tới chuông cửa ngoài kia.

“ Tính toang ...”

“ Tính toang ”

- Xuống liền. Nhấn quai - Cô quát lớn -

.....

- Đến đây làm gì? Làm sao biết nhà tui? - Cô trợn mắt -

- Cô thích trợn mắt thế. Rót bây giờ. - Hiểu Minh người dựa cửa tay thì rút túi quần còn miệng thì không ngừng chọc cô -

- Tôi không giỡn. Đến đây làm gì?

- Cô còn nợ tôi vì vừa nãy tôi mới giúp cô.

- Ủa? Mắc cười? Tự nhiên từ đâu bay tới rồi giờ nói tôi nợ, ai mượn vậy?

- Ừm. Vẫn tính tình danh đá như trên trường. Mà thôi, tôi tính đến đưa cô cái này. Nhưng giờ cô đuổi vậy thì tôi về vậy?

Nói xong, Hiểu Minh nhắc người rồi quay lưng bỏ đi.

“Đưa”. Sau 2s suy ngẫm thì cô đã biết anh tính đưa cô cái gì.

- Heyyyyyy ...- Cô chạy tới -

- Thôi bạn rồi về trước đây.

Cô vội níu tay Hiếu Minh lại, anh chợt nhếch môi cười nhưng lại trở lại vẻ lạnh lùng nhìn cô bằng ánh mắt “đuối về giờ níu lại là sao?”

- Đâu có. Tôi chưa đuối. Tại bỏ về trước đấy thôi. Tôi còn chưa nói gì mà - Cô bỗng hạ giọng -

- Cô cũng thay đổi nhanh đấy chứ?

- Tôi hiền mà, tôi dễ thương mà. Bạn Minh đẹp trai trả lại điện thoại cho tôi đi.

Nhìn cô, khuôn mặt trắng đáng yêu đó lần đầu tiên chu môi phồng má để không nhéo anh một điều gì đó. Anh chợt bật cười, anh cười vì vẻ mặt đáng yêu của Mạc Danh, anh cười vì mình cảm thấy sao cô gái này có lẽ đặc biệt, anh cười vì mình lần đầu tiên đứng yên cho cô gái này không nhéo.

- Này - Anh móc trong túi chiếc điện thoại ra rồi đưa cô -

Chộp lấy điện thoại, anh mắt cô cười tít lại vì vui sướng, cô quên cô đang đứng trước mặt cái người mà cô muốn đâm cho bấy lâu nay.

- Cảm ơn nhiều nha.

- Cảm ơn vậy thôi à. Giờ tôi đói.

Cô nhìn đồng hồ, bây giờ cũng đã tối và thực sự bây giờ là cô đang rất là đói, đói lắm luôn.

- Tôi cũng đói - Cô xụ mặt xuống -

- Đi ăn. Cô bao. - Nói xong, anh kéo tay cô đi -

- Khoan đã. Tôi cần khóa cửa.

__oOo__

Sau khi đi ăn no nê, anh với cô đi dạo ở một công viên gần đó.

- Sao cô ghét tôi?

- Đơn giản là vì tôi ghét anh.

- Nhưng tại sao?

- Lúc nào mặt cũng ngênh ngênh, cười thì có một bên, mắt lúc nào cũng nhìn người khác bằng nửa con mắt, hay đi học trễ, tôi hỏi thì không trả lời. Quá chán nên tôi ghét.

- Không phải vì tôi chán mà là những người tôi chưa quen tôi không thích nói chuyện.

- Ủa? Bây giờ, tôi có quen anh đâu mà anh nói chuyện với tôi.

- Không giờ thì quen rồi.

-

- Cô có thể xóa bỏ thành kiến của cô với tôi được không?

- Nếu có thể.

- Mà tôi không ngờ, anh trên trường thì lạnh lùng đáng ghét mà ở bên ngoài là anh nói nhiều vậy à. Nói nhiều hơn cả tôi nữa.

- Ừ. Tôi nói nhiều thật mà. Và tôi rất thích chọc tức cô.

- Đúng. Tôi đề nghị anh đừng chọc tức tôi nữa. Tức chết luôn đấy

Anh mỉm cười, còn cô nhìn anh bằng anh mắt ngạc nhiên, thật là không thể nhìn mặt bất hình dong. Ai nói, ả núp đằng sau con người ít cười ít nói đấy là một con người vô tư thoải mái vậy đâu chứ. Còn cô thì ngược lại, ai biết được rằng ả núp sau con người hay cười hay nói đấy là một tâm hồn luôn chất đầy những tâm tư nỗi buồn mà ai có thể thấu hiểu.

6. Đi Làm Thêm

“ Alo mẹ à, sao mẹ chưa về? 1 tháng rồi đấy. Mẹ bỏ con rồi à? Vâng, con biết rồi ”

Cô cúp máy sau một đồng câu hỏi mà cô đang rất muốn hỏi mẹ, từ khi mẹ đi công tác ấy thì mẹ không về nữa. Tháng này, cũng không gửi tiền cho cô. Mẹ cô đi công tác rất là nhiều, nhưng có bao giờ mà đi bỏ cô ở nhà lâu vậy đâu chứ. Mẹ nói bây giờ tài chính của mẹ đang rất khó khăn, khoảng ít bữa nữa mới gửi tiền cho cô được. 17 tuổi, con gái út của một gia đình mà cô có bao giờ được biết một chuyện gì của gia đình đâu. Thật sự, cô không biết ba mẹ cô đang bị gì mà không thêm về thăm cô. Cả chị của cô nữa.

Không chịu đầu hàng số phận, biết ba mẹ giờ đang rất khó khăn nên cô nghĩ với số điểm học như hiện nay, cô có thể kiếm một công việc như dạy kèm học sinh cấp I.

Mạc Danh, học sinh giỏi Anh với số phẩy cao ngắt ngưỡng. Cô tự tin về môn đó nhất và một ý định nảy ra của cô là quyết định đi kèm tiếng Anh ột học sinh tiểu học hay cấp II nào đó để kiếm thêm chút tiền.

“ Alo ” Đầu dây bên kia bắt máy.

“ Alo? Con nè cô Hoa? Dạ, dạo này con vẫn ổn. À, con tính nhờ cô kiếm cho con một chỗ dạy thêm tiếng Anh cho học sinh tiểu học hay cấp II gì cũng được. À không, dạo này con rảnh quá nên tính đi dạy để chắc lại kiến thức ấy mà. Thiệt hả cô? Con cảm ơn cô. Dạ, dạ. Con chúc cô ngủ ngon. ”

Sau một đoạn hội thoại thì cô đã kiếm được một chỗ dạy kèm cho học sinh cấp II, cô Hoa là làm việc ở trung tâm tìm kiếm việc làm nên nhờ cô tìm là nhanh nhất, Mạc Danh tưởng phải chờ để kiếm ai ngờ rằng mới điện là có liền. Cô nằm dài ra giường cười to lên vì sung sướng.

Sau giờ học, cô chạy vội tới địa chỉ nhà mà cô Hoa đã nhắn tin cho cô biết. Đứng trước căn biệt thự rộng lớn. Cô nhẹ nhàng bấm chuông cửa..

“ Ai vậy ? ”

“ Dạ chào bác. Con là người dạy kèm môn Anh cho em Minh Phú học sinh lớp 6 ạ ”

“ À, là cô. Vào đi ”

Cánh cửa cổng đó mở ra, một cái sân rộng được trải dài bằng những thảm xanh mướt, căn biệt thự được xây theo kiểu cổ điển được hiện lên tiếp theo đó. Cô bước vào nhà rất nhẹ nhàng, có một người phụ nữ cũng trạc tuổi, mang một vẻ đẹp quý phái bước ra.

- Cô có phải là cô giáo mà hồi chiều cô Hoa điện tới đây?

- Dạ vâng, con chào cô. Là con ạ.

- Cô còn trẻ quá ? Vẫn còn là nữ sinh?

- Dạ, con học lớp 11.

- Vậy là bằng tuổi con trai cô rồi. À con vào nhà đi.

Căn nhà biệt thự rộng lớn, được thiết kế theo phong cách châu Âu hiện đại, không gian cực kì sang trọng nhưng về hình thức thì đơn giản với những đường nét vững chắc thay vì màu mè chi tiết.

- Con ngồi xuống đây uống nước nhé - Người phụ nữ hiền hậu nói -

Bà là Dương Lâm Tú, một người phụ nữ đẹp có tiếng, và giỏi. Nhắc tới Dương Lâm Tú là nhắc tới một người phụ nữ đẹp, và thành đạt. Chồng bà là doanh nhân ở nước ngoài Trịnh Minh Khanh, mặc dù cả hai bận rộn với công việc nhưng vẫn không quên thời gian dành bên nhau, cả hai vợ chồng đã làm nhiều người ngưỡng mộ.

- Con ráng dạy cho thằng Phú giúp cô nhé. Nó hơi quậy và khó bảo một chút xíu. Nhưng một khi nó đã mến ai rồi thì nó làm phiền khỏi nói.

- Dạ. - Cô cười thật tươi -

- Vậy khi nào con bắt đầu dạy?

- Dạ, bây giờ luôn cũng được.

- Ừ. Vậy cô dắt con lên.

Bước lên cầu thang làm bằng gỗ, cửa sổ và tranh được trải dài khắp bên tường cầu thang. Thật sự, Mạc Danh đã bị cuốn hút bởi phong cách cổ điển và nhẹ nhàng của căn biệt thự có tiếng này.

- Con vào đi, để cô xuống lấy nước cho con.

- Dạ, cảm ơn cô - Cô cúi đầu lễ phép -

Bà Lâm Tú đi xuống bếp kêu người chuẩn bị một ít đồ ăn và nước.

-Bà chủ có vẻ thích cô gái ấy - Bà giúp việc vừa làm vừa nói -

- Ừ. Ta thấy con bé rất xinh và lễ phép.

Bước vào căn phòng đầy ánh sáng, cô không ngờ căn phòng cho thằng nhóc lớp 6 mà còn to hơn cả căn nhà của cô. Thấy một cậu bé đang nằm trên giường khuôn mặt có vẻ không được vui vẻ cho lắm. Cô nhẹ nhàng bước tới.

- Chào em.

-

- Em có phải là Minh Phú không?

-

- Cô là ai?

- Chị là người dạy kèm môn Anh cho em.

- Ai mượn?

- Mẹ em.

- Nhưng tôi không mượn

Thằng bé ngược lên nhìn cô, ánh mắt ấy, ánh mắt sâu thẳm đầy quyền lực ấy cô như đã thấy ở đâu rồi thì phải. Cả đường nét khuôn mặt cũng giống nhưng cô thầm nghĩ chắc là cô bị hoang tưởng thôi.

- Chị chào em. Chị là Trần Mạc Danh.

-

- Em bị sao thế?

- Sao cô nói nhiều thế, đi ra dùm cái.

Cầm một cái gối ném mạnh vào người cô, kịp né nhưng vấp phải cái ghế đặt gần đó. Cô ngã mạnh xuống sàn, bà Lâm Tú nghe tiếng động mạnh liền mở cửa chạy vào.

- Con - Bà chạy tới đỡ Mạc Danh -

- Phú, con làm gì vậy hả?

- Con không làm gì cả. Con chỉ ném cái gối, ai kêu né rồi ngã. Ráng chịu.

- Con... Lát ta sẽ xử con sau.

- Mạc Danh con không sao chứ?

- Dạ không sao.

Cô phải đồ đứng dậy, chân cô bị bong gân rồi. Cô đau nhưng không dám kêu ra tiếng.

- Chân con bị thương rồi. Để ta bôi thuốc cho con rồi kêu người đưa con về.

- Dạ không sao. Hôm nay, con vẫn chưa dạy được gì mà.

- Con bị vậy rồi mà. Để ta lát nói chuyện với nó.

- Không sao đâu cô ạ. Con đã hứa với cô và cô Hoa sẽ dạy được em mà. Còn 1 tiếng nữa mới xong, thôi cô xuống nhà nghỉ đi để con nói chuyện thử với em.

- Nhưng con...

- Dạ, con không sao.

Nhìn vẻ mặt cương quyết của Mạc Danh bà không từ chối nữa.

- Vậy ta xuống. Có gì kêu ta lên nhé.

- Dạ vâng.

Bà nhẹ nhàng ra ngoài và đóng cửa.

- Cô bé không sao chứ ạ? - Bà giúp việc hỏi -

- Chân cô bé đau rồi, nhưng vẫn kiên quyết dạy xong mới về. Ta thật sự thích cô bé này rồi đấy. Một cô bé biết giữ lời hứa.

Trong phòng, Mạc Danh đi từ từ đến giường thẳng bé đang nằm.

- Chị xin lỗi vì vừa nãy làm em nóng.

- Cô thật sự muốn làm phiền tôi sao.

- Hôm nay em có chuyện không vui? Để chị đoán nhé? Em đang tức một bạn nữ nào trong lớp đúng không?

- Sao cô biết?

- Bạn nữ ấy là người em thích.

- - Thằng bé mắt to tròn nhìn cô -

- Vậy chị đoán đúng rồi.

- Ủ, sao biết vậy?

- Chị đoán mà. Giỏi không? Nói chị nghe sao em tức.

Sau một hồi nói chuyện nhẹ nhàng và dỗ dành được cậu bé, có lẽ cô đã xóa bỏ khoảng cách giữa cô và Minh Phú, một cậu bé khó bảo. Cậu vẫn là một đứa con nít lớp 6, còn cô đã trải qua những tuổi cấp II mới lớn nên cô hiểu rất rõ.

7. Anh Đang Giỡn À? Tôi Tổn Thương Đấy.

Hôm nay là ngày thứ 3 cô đến nhà Minh Phú dạy kèm cho cậu. Sau giờ học, cô chạy vội đi đến cho kịp giờ. Nhã Thiên cảm thấy dạo này cô bạn thân của mình có vẻ khác. Mai là cuối tuần mà nó chẳng thèm nói năng hay rủ rê gì với cô. Lắc đầu vì con bạn thân dạo này có vẻ bí mật, nó ngấm ngấm ra về.

* tính toong...*

- Là tôi. Cô giáo dạy thêm.

Bước vào ngôi nhà, bà giúp việc liền chạy ra chào và cười.

- Dạ con chào bác. Có cô ở nhà không ạ?

- Cô đi công tác rồi con. Còn Minh Phú chắc hôm nay về trễ chút. Con ráng đợi nó chút xíu.
- À. Ta ra siêu thị mua đồ chút xíu. Con giữ nhà dùm ta nha. Lát cậu chủ sẽ về liền ạ.
- Dạ.

Thật sự, cô mới đi dạy được hai ngày nhưng cô và bà giúp việc ở đây rất thân với nhau, cô đã giúp bà làm nhiều việc nên bà rất yêu quý cô.

Đang ngồi đọc báo ở ghế salon, nghe tiếng mở cửa. Cô liền quay ra cười và bảo:

- Phú Phú, em về rồi à/
- Một thân hình cao to, vạm vỡ bước vào mới một khuôn mặt lạnh băng.
- Phú đâu đây?
- Hiều... Hiều Minh. Cậu làm gì ở đây?
- Tôi hỏi cô mới đúng. Nhà tôi mà.
- Hả????
- Cô đến đây làm gì?
- Ờ.. tôi tôi...
- À. Cô là cái người mà dạy thêm thằng Phú mà mẹ tôi khoe suốt ấy à.
- Ừ.

Anh tiến gần và lấy khuôn mặt hoàn mỹ ấy áp sát vào cô.

- Dạy thêm thằng Phú vậy có dạy thêm cho tôi không?
- Sao chứ?
- Lát dạy xong thằng Phú thì sang phòng gặp tôi. Tôi cần dạy thêm.
- Tôi không dạy
- Cô đẩy mạnh anh ra. Và tức giận nhìn anh.
- Vậy để tôi nhờ mẹ tôi điện cho cô.
- Vậy thôi, lát tôi qua.
- Chị ơi , em về rồi nè. - Minh Phú cười tươi hơn hở -
- Ô. Anh hai.
- Ừ anh mày.
- Chị ơi học đi. - Cậu chạy tới kéo tay Mạc Danh lên lầu -

Hiều Minh cười, có lẽ là Mạc Danh là một cô gái đặc biệt đấy. Đến cả cậu em khó bảo kia cũng phải cười tươi với cô. Trái tim của anh giờ rối rắm, anh biết tình cảm của anh dành cho cô gái tên Uyển Như kia thật sâu đậm, nhưng anh không thể kiềm chế cảm xúc của mình khi đứng cạnh Mạc Danh, một cô gái hay cười, hồn nhiên và vô tư. Khác xa với Uyển Như một mối tình đơn phương của anh. Một cô gái hay buồn, đôi mắt thủy tinh ướt lệ. Anh cảm nhận được, khi đứng gần Mạc Danh anh cảm thấy tâm trạng mình thoải mái hơn. Vậy tình cảm anh dành cho ai mới là thật?

* cóc cóc ... *

- Vào đi.

Cô thập thò trước cửa phòng một hồi lâu mới dám bước vào, thấy anh đang ngồi trên giường tay bấm laptop.

- Kêu tôi vào đây làm gì?

- Kìa.

- Làm gì?

- Giải nó đi.

- Mặc gì.

- Cô giáo à. Cô đồng ý dạy thêm cho tôi đấy.

Cô cắn răng lợi mà ậm ừ đồng ý. Cô biết cô mà từ chối là anh ta sẽ nhờ mẹ cô? Nhưng một khi người phụ nữ hiền dịu ấy mà nhờ thì cô khó có thể từ chối.

- Sao nhiều môn thế này?

- Ừ. Làm đi.

Cúi xuống làm một cách chăm chú, cô không ngờ học cái lớp quậy phá như A4 mà cô giáo đưa ra một đồng bài tập như núi thế này.

Tay thì bấm laptop nhưng ánh mắt anh đang nhìn cô, một cô gái đáng yêu. Anh cố ý đưa cô làm bài tập thật nhiều để anh có thể nhìn cô lâu hơn.

- Anh có tin nhắn kìa.

- Đọc dùm tôi.

- Tôi đâu phải osin của anh?

- Đọc dùm đi. Cô đang ngồi gần nó mà.

- Uyển Như... Anh đang rảnh không? Ra gặp em một chút?

Anh từ trong giường bay tới chớp lấy cái điện thoại và đọc lại nó.

- Làm cho hết nhé. Làm xong, ra công viên chờ tôi. Tôi sẽ trả công cho cô ngày đầu tiên.

Rồi anh hôn nhẹ lên trán của Mạc Danh và bỏ đi thật nhanh, cô đứng hình, không biết phải phản ứng thế nào, mặt bắt đầu đỏ lên và tim đập loạn xạ.

- Đứng lại. Sao anh dám chứ?

Cô tức giận vô cớ vì nụ hôn nhẹ nhàng ấy. “Thật là không còn thể diện mà”... Cô ôm mặt và ngồi xuống bàn một cách thẹn thùng.

Đoạn hội thoại một mình của Mạc Danh đã bị anh nghe hết. Anh cười thật tươi và khoác áo ra ngoài.

Uyển Như ngồi ngay quán cafe chờ anh, cô là mối tình đầu của anh. Nhưng chỉ là mối tình đơn phương trong suốt 2 năm trời. Cô là tiểu thư của tập đoàn lớn, một người con gái nhu mì và nhẹ nhàng. Cô rất đẹp, phải nói là rất đẹp. Anh đã yêu Uyển Như rất nhiều, mỗi khi bên cô ấy anh có cảm giác mình phải che chở và bảo vệ.

Anh không dám nói, anh sợ bị từ chối, anh sợ anh sẽ mất đi người bạn đó. Anh đã giữ bí mật, và khi anh đã muốn từ bỏ tình cảm ấy thì Uyển Như đã bày tỏ tình cảm. Tình cảm non nớt của tuổi học trò.

- Kêu anh ra đây có chuyện gì không?

- Có chuyện em mới kêu anh được à?

- Không, bình thường em cũng có thể kêu.

Hai người trò chuyện một cách vui vẻ, cô nói anh nghe, rồi anh cười. Nhìn hai người cứ như là một cặp.

- Anh, đi dạo với em không?

- Ừ. Cũng được.

Sau khi làm bài tập xong, cô đi về nhà. Trên đường về, cô đi ngang qua công viên, chần chừ đứng một hồi lâu suy nghĩ có nên vào hay không? Hay là anh ấy giỡn.

Không biết sao, cô cứ đi vào một cách vô thức. Ngồi đợi khoảng 30 phút không thấy anh gọi. Cô cười nhẹ và bảo: “Mày bị dụ nữa rồi Mạc Danh ạ”. Cô đứng dậy và ra về.

- Anh, em yêu anh. Yêu anh nhiều lắm.

-

- Em đã không dám nói trong suốt thời gian qua?

- Anh cũng yêu em, nhưng thật sự bây giờ tính cảm ấy đã khác.

Uyển Như bật khóc và ôm lấy anh. Anh chỉ biết thở dài và vuốt nhẹ lên mái tóc ấy dỗ dành cô. Mạc Danh đứng yên và lặng nhìn. Anh ôm lấy cô gái ấy một cách thướt tha và hôn lên trán cô? Anh đang chọc giỡn cô à. Cô lặng lẽ bỏ ra về, Hiểu Minh nhìn thấy cô. Đôi chân anh thật sự muốn chạy theo cô để giải thích nhưng vòng tay bé nhỏ của Uyển Như làm anh chần chừ.

* Tính toong ... Tính toong *

- Ai vậy? - Mạc Danh chạy xuống mở cửa -

Thấy anh, cô vội vàng đóng cửa lại. Nhưng anh đã nín lại.

- Cô đến thật à?

- Thì sao?

- Tôi quên. Xin lỗi cô.

- Ừ. Về đi.

- Nhưng cô tin lời tôi nói thật à?

- Sao cơ?

- Tôi vừa nãy chỉ tính nói giỡn với cô thôi.

- Ừ

Cô đóng cửa thật nhanh, đứng sau cánh cửa ấy. Khuôn mặt Mạc Danh cúi xuống.

“À. Thì ra anh đang giỡn. Tôi hiểu sai ý anh rồi. Từ nay, anh đừng giỡn như vậy nữa”

Anh nghe thấy lời cô nói, anh biết mình đã sai. Anh ra về, anh đâu biết trong cô tổn thương đến mức nào.

8. Em Là Gì Trong Anh?

Sau tối hôm đó, Mạc Danh dường như không nhìn hay nói năng gì tới Hiểu Minh cả. Vì cô sợ anh sẽ đùa giỡn cô thêm nhiều lần như thế.

- Phú Phú à, hôm nay học xong rồi nhé - Cô nhìn cậu bé và cười thật dịu dàng -

Cậu bé thích nụ cười của cô, cậu cho rằng nụ cười ấy nhìn giống như một thiên thần, giống cô bạn mà cậu rất thích ở lớp. Cậu thấy vui khi thấy nụ cười của Mạc Danh.

- Chị về nhé. - Cô đi nhẹ nhàng ra cửa -

- Chào chị.

Sau khi đóng cửa phòng của cậu bé, cô bước xuống cầu thang thì gặp anh, ánh mắt đầy lạnh lùng kiêu ngạo, tay khoanh trước ngực, còn đầu dựa lan can cầu thang mà nhìn cô. Cô chưa bao giờ thấy ánh mắt đầy của

Hiếu Minh, ánh mắt làm người khác phải sợ run. Cô nhìn lướt qua và cuối đầu xuống đi như chưa từng thấy chuyện gì.

- Cô đang giận à?

-

Anh hung dữ đẩy cô mạnh vào tường cầu thang, ánh mắt sâu thẳm ấy nhìn cô một cách giận dữ, cô tóc buông xõa, khuôn mặt hơi cúi, nhìn hai người bây giờ khung cảnh thật ám muội.

- Tại sao dạo này cô né tránh tôi?

-

- Cô còn giận tôi về chuyện lần trước?

-

Sự nóng giận của anh càng ngày càng tăng tột độ vì sự im lặng của Mạc Danh. Đôi mắt sâu thẳm đỏ lên vì giận, bàn tay thì nắm chặt như muốn bóp nát cô.

Sau sự im lặng, Mạc Danh ngược lên nhìn anh, nhìn thẳng vào đôi mắt cuốn hút lòng người kia.

- Khi nào anh thực sự bình tĩnh thì hãy nói chuyện với tôi.

Cô đẩy con người to lớn ấy ra và bỏ đi. Thất sự, cô sợ, nhưng cô vẫn cố tỏ vẻ bình thường. Sau một hồi lấy hết dũng khí cô mới dám ngược nhìn đôi mắt ấy.

__oOo__

Ngoài trời cũng trở gió, anh mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, khoác thêm chiếc áo khoác len bên ngoài, tóc anh cũng rối vì gió, sắc mặt lạnh như băng, đôi mắt nhìn về xa xăm không hồn. Anh tựa trước cửa nhà Mạc Danh, anh muốn xin lỗi cô vì mình đã nổi nóng, nhưng không hiểu tại sao anh lại không dám. Mạc Danh không giống với mẫu người mà anh thích, sắc đẹp cô cũng không đến mức mặn mà rung động người nhìn. Nhưng cái cảm giác khi anh đứng gần Uyên Như không hề giống khi anh đứng gần Mạc Danh. Thật sự, một con người ngạo mạn như anh mà bây giờ đang khó xử vì một người con gái.

Hôm nay, Mạc Danh được lời mời đi dự party nhỏ của nhóm bạn cùng lớp. Cô được anh bạn lớp cạnh là Hữu Diên đưa về tới nhà. Tâm trạng của Mạc Danh hôm nay thật sự rối ren, cái hình ảnh đôi mắt sâu thẳm ấy đỏ lên vì tức giận đối với cô cứ đeo bám trong đầu cô suốt từ chiều tối đến bây giờ.

Ai có thể tin rằng, con trai quý của một tập đoàn tài phiệt lớn với vẻ ngoài tuấn tú đang đứng chịu cái rét vì một cô gái, một cô gái mà chưa có mối quan hệ gì đến mình. Thấy Hữu Diên đưa Mạc Danh về tới nhà như vậy, trong lòng anh lại rất tức giận, một nỗi tức giận mà anh không hề biết lý do.

- Sao anh lại đứng đây? - Mạc Danh ngơ người hỏi -

- Cô đi đâu mới về vậy?

- Tôi đang hỏi anh đi đâu?

Trong mắt anh, hiện rõ được một chút buồn xen lẫn với một nỗi tức giận. Anh nhẹ nhàng đặt hai tay lên vai cô và đẩy nhẹ cô vào trong cổng nhà cô. Đóng cửa cổng lại, lưng anh dựa vào cổng. Còn Mạc Danh ngơ người vì ngạc nhiên.

- Chúng ta đứng vậy nói chuyện đi. Tôi sợ khuôn mặt và nụ cười ấy.

- Anh.. Anh nói gì vậy? - Cô áp sát vào cổng để nghe anh nói -

- Tôi xin lỗi vì hồi chiều, cô đừng giận tôi nữa.

- Không sao.

- Và cô đừng đi cạnh người con trai khác trong đêm khuya như thế này nữa?

- Tại sao?

- Thật sự, tôi không biết lý do. Nhưng tôi cảm thấy buồn khi cô đi với người khác như thế.

-

- Lời tôi nói chỉ có vậy. Tôi về đây. Chúc cô ngủ ngon.

Anh bỏ đi, không gian dường như im lặng để nghe tiếng anh bước. Cô lặng im dựa vào cửa. Lời nói và hành động của anh, thật sự làm cô thấy khó hiểu. Khó hiểu về con người mà vô tình xuất hiện ấy.

9. Anh Đi Đi. Ra Khỏi Cuộc Sống Của Tôi.

Trịnh Hiểu Minh, con trai đầu của một tập đoàn danh tiếng, đẹp trai, học giỏi là “ thần tượng ” của biết bao người. Và điều đương nhiên, ai là người hấn để ý cũng sẽ là tâm điểm chú ý.

- Mà biết tin gì chưa?

- Sao sao?

Cả trường nhôn nhao lên bàn tán.

- Mà biết cái con quynh rũ anh Hiểu Minh 11A4 là ai không?

- Ai?

- Nghe nói hình như tên là Mạc Danh học sinh lớp 11A2. Nghe nói gì mà kêu đến nhà luôn kìa mà anh Hiểu Minh không chịu vào.

- Cái gì nghe ghê vậy?

Nơi nào cũng nghe thấy tiếng xì xào bàn tán.

Mới đi vào trường, Mạc Danh đã bị người ta chỉ trỏ này nọ. Cô cảm thấy hôm nay, cảm giác có chút khó chịu khác lạ.

- Nhã Thiên. Có gì vậy? - Cô túm lấy con bạn đang đứng thờ thẩn gần đó -

- Đây là sao? - Cô đưa cho Mạc Danh một tờ giấy -

Nhìn vào những dòng chữ ghi trên, như có hàng ngàn mũi dao đang phóng vào cô. Cô không tin vào sự thật này một chút nào, như có chút hoang tưởng cô mơ màng giữa những lời chỉ trỏ xung quanh.

- Nhã Thiên. Thật sự mình ...?

- Đừng giải thích. Thật sự, bây giờ mình không muốn nghe.

Và Nhã Thiên bỏ chạy, để lại cô một con người mạnh mẽ đang hứng chịu những lời nói xấu xa không có thật.

Hôm nay, có lẽ 11a2 là 11a4 rôm rả hơn thường ngày. Đám hot girl A4 cứ tức sôi máu lên vì dám đụng vào hot boy lớp mình.

Hồng Quế, cô nàng xinh đẹp chảnh chọe và cảm nắng Hiểu Minh đang tức tím mặt vì tức giận.

- Đây con kia. - Hồng Quế đập bàn cô một cái mạnh -

Thừa biết là sẽ có chuyện, cô ngược lên bằng ánh mắt kiêu ngạo.

- Mà dám quynh rũ anh Minh?

Nghe 2 từ “ anh Minh ”, cô cười nhếch một cái.

- Tao không có.

- Mà con chối?
- ,Mày thấy tao quyến rũ chưa mà to mồm ? - Cô nheo mắt lại với vẻ không hài lòng -
- Sự thật đây...- Hồng Quế ném tờ giấy vào mặt cô -
- Có mấy dòng chữ mà cô cho là thật, nếu cô sợ tôi quyến rũ thì sao không về giữ đi. Đừng đứng đây làm mấy cái tào lao này nữa.

- Cô...

oOo

Nhã Thiên trong suốt buổi học hôm nay không nói với cô tiếng nào, thật sự, buổi học hôm nay thật dài với cô.

Cô buồn bã ra về cộng với những lời nói chói tai. Hiểu Minh hôm nay không đi học, anh đứng chờ cô ở một đường hẻm nhỏ gần trường để cầu mong sự tha thứ của cô ngày hôm qua.

Chờ cả những 30 phút nhưng không hề thấy Mạc Danh đâu, điện thoại cũng không mở.

- Ê... - Anh nói với Nhã Thiên -
- Anh đang kêu tôi? - Nhã Thiên ngơ người hỏi -
- Ủ.
- Hôm nay cô không đi xe đạp à? - Anh đi tới gần -
- Không, xe đạp tôi hôm nay bị hư.
- Vậy, Mạc Danh đâu?
- Tôi... tôi. À hình như tôi mới thấy cô ấy ở đường bên kia. Anh cần tôi đưa anh đi không?
- Ủ. Cũng được.

Hiểu Minh là một con người lạnh lùng và khó gần, nhưng chỉ là bề ngoài. Chỉ cần ai tốt với anh, thì anh sẽ tốt lại, và chỉ cần những đứa con gái không lợi dụng anh thì anh có thể xem họ là bạn, chỉ là bạn mà thôi.

- Tôi thấy cô có vẻ ít cười?
- Sao? Ít cười sao?
- Ủ, cô không hay cười bằng Mạc Danh.
- Tại anh không thấy đó thôi.
- Oh. Vậy à.

Anh nở một nụ cười kèm theo cái lúm đồng tiền bên má. Nhã Thiên như có dòng điện chạy qua khi thấy anh cười. Cô thích anh? Cô thích anh từ cái nhìn đầu tiên? Người con trai mà cô tưởng chỉ có trong tiểu thuyết.

Hai người trên đường cười nói vui vẻ, anh đâu có biết rằng từ đằng xa có một người đã thấy. Cô lặng im đứng nhìn bọn họ tươi cười, bỏ lại cô lạc lõng giữa cái thành phố tấp nập người qua lại. Cô chết lặng, nhìn Hiểu Minh, thật sự anh không biết anh đã vô tình gây ra cho cô những rắc rối gì sao?

- Ủa? Tôi không thấy Mạc Danh đâu cả? - Nhã Thiên ngu ngơ -
- Chắc cô ấy về rồi, thôi dù sao cũng cảm ơn cô. Tôi về trước đây.
- Hiểu... Hiểu Minh.
- Hả? - Anh quay lại -
- Tôi .. tôi có điều muốn hỏi?
- Ủ. Cô hỏi đi.

- Anh.. Anh và Mạc Danh có .. có à không anh và Mạc Danh là mối quan hệ gì vậy?
- Sao cô hỏi vậy?
- Tôi tôi chỉ muốn biết. Vì trên trường giờ... - Cô ngập ngừng -
- Sao? Có chuyện gì cô nói đi.
- Trên trường giờ có tin đồn Mạc Danh lợi dụng anh.
- Sao chứ?
- Thật sự thì.. thì bây giờ Mạc Danh bây giờ không ổn lắm.
- Sao cô không nói sớm?
- Xin lỗi.

Anh bỏ đi, anh bỏ đi thật nhanh để tìm cô. Anh biết bây giờ anh đang chịu tổn thương. Mạc Danh là cô gái mạnh mẽ nhưng bên trong cô hoàn toàn khác, một cô gái yếu đuối cần được che chở.

Anh đứng trước nhà cô, bấm chuông. Sau khoảng 2 phút cô đi xuống mở cửa với khuôn mặt không hồn. Thấy anh, cô vội vàng đóng cửa. Anh lại một lần nữa phải giữ cánh cửa ấy lại, vẫn là nơi này, cánh cửa này cô đã từ chối gặp anh hai lần.

- Đã có chuyện gì xảy ra?
- Anh còn hỏi tôi.
- Hãy nói tôi nghe.
- Được, tôi nói anh nghe. Vì anh, một con người mà tôi không hề quen biết tự dưng xuất hiện, anh làm náo loạn cuộc sống của tôi. Người ta nói tôi lợi dụng anh, chỉ vì tiền, người ta nói làm qen anh chỉ vì vật chất.
- Anh im lặng, anh nhìn cô nói. Ngậm ngùi nuốt nước mắt cô nói ra những lời ghen ngào.
- Xin lỗi.
- Tôi không cần anh xin lỗi. Tôi chỉ cần anh bây giờ hãy bước ra khỏi cuộc sống của tôi.
- Tôi làm phiền cô?
- Đúng, anh đang làm phiền tôi. Rất là phiền.
- Tôi hiểu rồi.

Nghe những lời cô nói, anh chậm rãi lại bước ra về. Đóng cửa lại, cô òa khóc thật to. Khóc như một đứa trẻ, khóc vì một người con trai bỗng dưng làm náo loạn cuộc sống của cô.

10. Ngày Cô Gái, Tôi Lỡ Thương Người Mất Rồi.

Tình trạng của cô ngày càng khủng hoảng trầm trọng, tới hôm đó cô bị sốt cao đến những 40 độ. Một Mạc Danh yếu đuối, một Mạc Danh cần ai đó che chở và quan tâm lúc này. Nhưng bây giờ, đến cả Nhà Thiên còn bỏ cô mà đi. Nằm trên giường, mồ hôi nhễ nhại ướt cả tóc và cổ cô. Mê man trong hôn mê sâu, cô nghe có tiếng người mở cửa cổng và bước vào. Sức lực cô cạn kiệt, vừa bước chân xuống giường cô liền ngã quỵ xuống đất.

- Mạc Danh à - Mẹ cô đi vào nhà -
- Mạc Danh?

Bà bỗng cảm thấy lo lắng khi không thấy tiếng trả lời của con gái, thấy nhà chỉ khóa cổng bà tưởng cô con ở nhà. Bước vào phòng cô, thấy con gái nằm dưới sàn, bà hốt hoảng chạy tới, đỡ cô dậy. Thấy người nóng cao, mồ hôi thì ướt chảy lòng bà bỗng đau như cắt, bà cảm thấy có lỗi khi xa rời con 2 tháng mà không một lần về thăm, không một lời quan tâm.

- Cấp cứu. - Bà lấy điện thoại ra -

Một hồi sau, cô được vào cấp cứu, sốt cao không được uống thuốc cô dần có tình trạng rét run và co giật.

- Bác sĩ con gái tôi có sao không? - Bà sốt sắng hỏi -

- Con gái bà không có lịch ăn uống đều đặn suốt thời gian dài nên bao tử có thể bị vấn đề, sốt cao như vậy mà không uống thuốc dẫn đến co giật nếu bà không cấp cứu kịp thời có thể liên quan tới tính mạng. Tình trạng sức khỏe quá yếu, con gái bà cần có thời gian nghỉ ngơi dài.

Nằm trên giường bệnh, Mạc Danh đã tỉnh. Cô vô thức nhìn xa xăm ra cửa sổ.

- Mạc Danh...

- Dạ mẹ - Cô thều thào -

- Mẹ xin lỗi

Mẹ ngồi xuống cạnh cô, nắm lấy bàn tay mà đang phải truyền nước biển.

- Mẹ đi đâu bỏ con 2 tháng này vậy?

- Mẹ xin lỗi con ...

- Mẹ... Mẹ con đi nữa không?

Hai hàng nước mắt của bà lăn dài xuống má, bà không dám nói cho con gái bà biết những điều tồi tệ đang ập tới gia đình mình, bà nghĩ bà không nên để đứa con gái thân yêu của bà phải đau đầu suy nghĩ về chuyện gia đình.

- Sao con không thấy chị Như điện về cho con?

- À... à. Chị con đi du học rồi.

- Sao? Sao không ai nói với con vậy?

- Chỉ là chị đi gấp quá thôi.

Cô có cảm giác bị lạc lõng, mẹ và chị, kể cả ba đều không quan tâm tới cô. Nhưng thật sự, cô không biết rằng sau lưng nó còn nhiều uẩn khúc.

- Mẹ con đi nữa không?

- Mẹ... mẹ. Mẹ sẽ đưa con qua Úc ở với ngoại.

- Úc? Vậy mẹ còn đi nữa?

- Mẹ còn công việc con à.

- Vậy mẹ cứ đi. Con ở nhà không sao.

- Không được, lỡ con như ngày hôm nay nữa thì sao.

- Con không sao đâu. Con tự chăm sóc bản thân mình được. Có gì con kêu Nhã Thiên được mà. Còn 1 năm nữa. Chẳng lẽ mẹ bắt con không có kí ức tuổi học trò vào những năm cuối cấp này sao?

- Nhưng mẹ không yên tâm.

- Mẹ, mẹ quên con là ai à? Con là Trần Mạc Danh, cô gái mạnh mẽ nhất trong lòng của ba.

- Mẹ sẽ thường xuyên về thăm con.

Bà cười, bà cười vì hạnh phúc, bà đã ép cuộc đời của Thúy Như vậy là đủ, đứa con gái đầu lòng nhu mì ấy.

1 tuần liền, Mạc Danh mất tích không lý do sau cái ngày ấy. Tin đồn giờ cũng bớt phần nào, trong trường chỉ có một người duy nhất biết Mạc Danh ở đâu chính là GVCN nhưng vì yêu cầu của gia đình nên bà không nói ra.

Trong suốt 1 tuần, Hiểu Minh không gặp được cô, ruột gan anh như bốc hỏa, cồn cào không chịu được. Đến nhà thì thấy nhà khóa trái cửa, điện thoại thì tắt máy. Chẳng lẽ cái cô nhóc này cứ làm anh lo lắng lên mới chịu được à.

oOo

Không hiểu sao, không gặp được Hiểu Minh, Mạc Danh cũng thấy phần khó chịu, cô đã được về nhà. Sức khỏe cô cũng đã dần được ổn định khi có bàn tay chăm sóc của mẹ cô.

Một buổi tối đẹp trời, cô khoác áo và đi ra ngoài. Đã lâu cô không được hít thở không khí này. Dạo bước về hướng công viên gần nhà cô, cô cảm thấy có chút rạo rực như sắp có chuyện gì xảy ra. Nhẹ nhàng bước vào, đứng nhìn chỗ mà cô đã nhìn thấy Hiểu Minh tay ôm một đứa con gái khác.

- Thì ra em ở đây?

Nghe tiếng nói có vẻ quen, cô quay người lại. Ánh mắt ấy, nụ cười ấy và giọng nói ấy, cô vội quay lưng lại và bỏ đi.

- Đây cô gái.

Cô dừng bước, nhưng không quay lưng lại.

- Cô gái đi đâu suốt 1 tuần liền thế?

- Không phải chuyện của anh.

- Cô gái còn giận à?

- Xin lỗi, tôi về trước.

- Đây cô gái, người đừng đi vội. Vì tôi lỡ thương cô mất rồi.

Đứng im vì 1 câu nói, cô bất động. Gió thu đông xào xạc nhẹ nhàng thổi qua, làm rối cả tóc cô. Còn anh, nhẹ nhàng đứng nhét tay vào túi áo khoác. Thong dong nhìn cô bằng ánh mắt nhẹ nhàng, 1 tuần liền không thấy cô, và anh đã biết. Cô gái nhỏ này như thế nào trong trái tim anh?

11. Tôi Thích Em Từ Lúc Nào Nhỉ ?

Gió thu đông thổi nhẹ, Mạc Danh đứng trầm ngâm, cô không dám tin những lời anh nói là sự thật.

- Đừng giận nữa. - Cô nhẹ nhàng nói -

- Không, tôi không giận. Tôi chưa bao giờ nói thích ai hoặc yêu ai, em là người đầu tiên.

Hiểu Minh đi gần tới cô, quàng tay qua cổ cô và ôm nhẹ cô.

- Thật sự, bên em tôi thật sự ấm.

- Anh...

- Em có thể cảm nhận, trái tim tôi đang đập nhanh đúng không? Vì em đấy.

Anh ôm cô một cách nhẹ nhàng, mặc dù cô không quay lại nhìn anh. Nhưng cô có thể cảm nhận được những hơi ấm của anh, một hơi ấm mang đầy chất nhẹ nhàng và nam tính của một nam sinh 11.

oOo

Thật không hiểu sao, cô không thể mở miệng từ chối tình cảm của anh, cảm giác nhẹ nhàng khi cô ở bên anh điều đó làm cho cô thấy vui mặc dù gia cảnh 2 người hoàn toàn khác nhau.

* Tínhh... Bạn có tin nhắn, bạn có tin nhắn * Mạc Danh mở điện thoại, khoe miệng cô nhộm cười vì hạnh phúc.

“ Này, sao đỏ Mạc Danh, nhớ đi ngủ sớm nhé, mai đi học. Mai nhớ đứng trước cổng trường chờ tui”

Trái tim đập rộn ràng vì hạnh phúc, cô không hiểu sao cô thích anh từ lúc nào, mặc dù cho anh luôn chọc phá và gây rắc rối cho cô. Mặt thì cười, nhưng tay lại nhắn lại theo kiểu “ đánh đá ”.

“ Không, tôi không chờ anh. ”

“ Đừng cứng đầu nữa, mai không chờ thì để tui và thằng lớp .”

“ Ấy đừng, tôi chờ mà. Nhưng anh đừng làm quá lên, tôi vẫn còn muốn học ở cái trường đó. ”

“ Em sợ? ”

“ Tất nhiên, một lần với tôi là quá đủ ”

“ Được rồi, anh sẽ cận thận không gây rắc rối cho em nữa đâu. ”

“ Tốt. ”

“ Bây giờ thì khóa màn hình điện thoại, tắt đèn đi ngủ mau. ”

“ Ừ, đi ngủ . ”

“ Nhớ đấy, không ngủ biết tay tui. Ngủ ngon nhe. ”

Cô ôm chiếc điện thoại trên tay, người thì nhảy dằn dặt vì sung sướng. Không ngờ, khi con người ta thích một ai đó cảm giác hạnh phúc vậy sao, đối với cô, hạnh phúc chỉ là vậy, chỉ vài tin nhắn quan tâm là đủ.

Buổi sáng của một ngày đông, sương mù trắng khắp cả đoạn đường cô đi học. Quần trong người một chiếc áo dày xộp mà cô vẫn thấy lạnh, đứng trường cổng trường tay run run chờ một người nào đó.

- Hù.

- Anh làm tôi giật mình đấy. - Cô nhăn -

- Lạnh không?

- Lạnh, bắt tôi đứng đây làm gì?

- Đây, cho em.

Hiếu Minh đưa cho cô một chiếc túi nhỏ.

- Đồ ăn sáng.

- Cần gì phải vậy?

- Đừng nói nhiều, cầm đi, bà giúp việc đã phải làm cho em đấy.

- Thật là... - Cô chu mỏ giận dỗi -

- Vào cùng đi.

- Không, vào trước đi.

- Ừ, vào đây. Nhớ vào liền nhé, lạnh đấy.

Hiếu Minh rời đi, Mạc Danh nhìn theo bóng anh. Thật sự, con người anh toát lên vẻ đẹp của một công tử nhà giàu, làm bao nhiêu nữ sinh phải mê mọt con người ấy. Rồi cô chợt nghĩ về bản thân mình: “ Mình đang là gì của anh ấy? ”

Mạc Danh chưa bao giờ thương ai, cũng chưa bao giờ nghĩ là có ai đó thương mình. Bỗng có một người xuất hiện quan tâm, lo lắng đến phát cuồng. Chưa bao giờ nếm nhận trong tình cảm, cho nên cô ngây ngô với

một người con trai tốt với cô là phải. Cô biết như thế nào là giới hạn, nhưng cô không thể nhận ra người đó có thật lòng với mình hay không thôi?

- Này..

Mạc Danh giật mình quay lại.

- Cậu bỏ đầu suốt cả tuần nay thế? - Nhã Thiên đi tới -

- Mình không được khỏe thôi.

- Bệnh à?

- Đó là chuyện của mấy ngày trước, giờ thì khỏe rồi . - Cô cười tươi -

- Mình xin lỗi cậu chuyện lần trước mình bỏ đi.

- Không sao, mình hiểu mà.

- Đi vào lớp đi. - Nhã Thiên khoác tay cô -

Nhã Thiên là một cô bạn tốt, nhưng lạnh lùng ít khi quan tâm tới cảm xúc thật của người khác, cô chỉ nhận ra được một điều là việc mình vừa làm đúng hay sai thôi. Mạc Danh chơi với cô, đều thông cảm cho cô. Vì cô biết, tính của Nhã Thiên là như vậy, nhưng sẽ không chơi hai mặt với cô.

Ra về, cũng là cô và Nhã Thiên đi về cùng, thả cô ở đầu đường và đi về trước. Mạc Danh từ từ đi bộ về với hàng đồng cảm xúc.

“ Thật sự một điều ghét của nào trời trao của đó ư? ”... Cô trầm nghĩ.

Đang cười nhăm một mình như một con điên thì cô đụng trúng một người.

- A... - Cô ngã ra phía sau -

Bàn tay to lớn ấy kéo cô lại.

- Hiểu Minh? - Cô tròn tròn -

- Thật sự là tôi, đang nghĩ tới ai mà mặt vui như vậy hả?

- Đâu có nghĩ gì đâu?

- Sự thật?

- Thật, mà buông tay ra đi. Có người nhìn thấy bây giờ.

Bàn tay bé nhỏ ấy rút khỏi tay anh, nhưng anh níu nó lại.

- Đừng, tay em đang lạnh đấy.

- Không sao mà.

Anh cầm tay cô đưa vào trong túi áo khoác của anh. Cô nhìn anh, thật sự anh là con người luôn hành động mà khiến người khác không thể nào lường trước được.

- Em có thích tôi không?

- Không.

- Tại sao?

- Không biết.

Anh cười.

- Mà tôi thích em từ lúc nào nhỉ?

- Sao tui biết được.

- Từ lúc em hẳn học tôi khi tôi đi trễ, hay em chu mỏ chửi tôi khi tôi va trúng hay là khi em ngang ngược không chịu xin lỗi tôi?

Nếu nói đến ấn tượng đầu của Mạc Danh dành cho anh thì có lẽ là một chàng trai có khuôn mặt lạnh, đôi mắt sâu thẳm tựa hồ không đáy, sống mũi cao, khỏe môi mỏng hay cười một nhếch mép và là một chàng trai có nhiều cô gái theo đuổi.

Còn Mạc Danh chỉ là một cô học sinh bình thường như bao người khác, sắc đẹp cũng không mặn mà như mấy cô tiểu thư kia. Nhưng cô toát lên vẻ tinh nghịch của một nữ sinh, rất dữ và đặc biệt là hay cười. Nụ cười của cô rất đẹp, rất hồn nhiên, một nụ cười mà không có sự muộn phiền. Một cô gái ngây ngô trong chuyện tình cảm.

Lời của tác giả: Tình cảm của tuổi học trò rất đẹp, chúng ngây ngô và dễ thương. Bạn rất thích người đó, rất thương người đó nhưng người đó không thuộc về bạn thì bạn đừng buồn. Mà hãy xem chúng như là một kỉ niệm, một tình cảm bông bột của tuổi học trò và là kỉ niệm đẹp mỗi khi nhắc tới chúng. ^^

12. Ngày Mưa Cùng Anh !

Mạc Danh vẫn đi dạy thêm cho Minh Phú, cô nàng nhí nhảnh này làm Phú Phú cứng đầu rất thích chơi với cô, đơn giản trong mắt Phú Phú cô như là thiên thần, một thiên thần xinh đẹp có nụ cười đáng yêu của chiếc răng khểnh.

* cộc cộc...*

- Vào đi. - Một giọng nam truyền nhẹ -

Mạc Danh đi vào căn phòng đầy hào nhoáng của một kẻ có tiền.

- Em đến rồi à. Bài tập anh để trên bàn đấy.

Cô không nói gì chỉ chu mỏ vẻ không hài lòng nhưng cũng đành bước vào bàn. Anh rất thích nhìn cô chăm chú suy nghĩ một cái gì đó, thật sự điều đó làm anh rất thích thú nên hằng ngày anh đều đưa cô thật nhiều bài tập để làm. Đơn giản một điều, anh thích ngắm cô. Vậy thôi.

Mạc Danh rời nhà anh vào khoảng tối, gió thu se se lạnh chạy qua làn tóc đan rối của cô. Hôm nay, cô lại ở nhà một mình vì mẹ cô đã đi từ hồi sáng, cô bỗng thấy cô đơn lạc lõng giữa cái thành phố đêm đèn này. Được ở bên Hiểu Minh, điều đấy làm cô hạnh phúc, anh chọc tức cô, cô dỗi, anh chọc phá để cô cười, cô cười, anh lại chọc giận, cô lại dỗi, anh lại đến chọc cô cười. Cứ như thế, anh đã ở bên cô được 2 tuần, một mối quan hệ bí mật không ai biết.

Ào, một cơn mưa đổ xuống một cách bất ngờ. Cô chạy vội vào căn nhà gần đó để trú mưa, trong đêm thu bất chợt một cơn mưa đổ nhanh xuống, mưa rơi, thật xối xả, nhưng cũng thật dứt khoát. Hơi nước nhẹ nhàng phảng phất vào gương mặt cô như sợ sẽ làm cô gái bé nhỏ này đau. Thật không may, hôm nay cô chỉ mang theo một chiếc áo khoác mỏng.

- Lạnh không? - Một giọng nói nhẹ nhàng và ấm áp -

Cô quay sang.

- Hiểu Minh.

- Tôi ướt hết rồi.

- Tại sao lại đi theo tôi?

- Vì tôi sợ em sẽ lạc đường mất.

Cô cười vì một lý do vớ vẩn, nhưng làm cho cô hạnh phúc. Cô im lặng nhìn mưa, hàng lông mi dài cụp xuống.

- Em mới phát hiện, em thích mưa.

Đôi mắt to tròn ấy lại nhìn anh, cả cách xưng hô và cách nhìn đều khác, anh im lặng nhìn cô.

Mạc Danh chạy ra, la hét chạy nhảy dưới những cơn mưa.

- Này.

Anh chạy ra cầm tay cô lại.

- Sao anh đi ra đây? Ướt hết đấy.

- Còn em? Sao chạy ra hả?

- Em muốn tắm mưa, em muốn cơn mưa này sẽ rửa trôi hết muộn phiền trong lòng em. Em muốn la hét, em muốn chạy nhảy dưới mưa,

Anh nhìn cô và cười, trong cơn mưa đêm ấy. Anh và cô hai con người cũng nghịch, cô tát nước anh rồi bỏ chạy, anh chạy theo trả thù lại. Lần đầu tiên, anh tắm mưa, anh tắm mưa nghịch nước cùng với một người con gái. Cô quậy phá, chạy nhảy trong những vũng nước to cô như thấy mình được là chính mình. Cô muốn được khóc cho vui nổi lòng, nhưng cơn mưa này đã giúp cô rửa sạch.

Mưa tạnh, cô ướt, anh cũng ướt.

- Cảm ơn anh.

- Tại sao?

- Vì ngày hôm nay.

- Em đừng làm việc khó hiểu nữa nhé.

- Đây sẽ là cơn mưa đẹp nhất của em, cơn mưa cùng anh được quậy phá.

__oOo__

Anh nắm tay đưa cô về sau một khoảng giờ tắm mưa nghịch phá.

- Anh luôn thắc mắc tại sao anh lại thích em?

- Thắc mắc làm gì?

- Để biết. Em có gì hot. Chân thì không dài, sắc đẹp thì bình thường. Đã thế con dữ, hay “ hành hung ” người khác nữa chứ.

- Này. Làm gì có?

- Quá đúng đấy chứ.

- Hừ. Em cũng thắc mắc tại sao lúc đầu em cực kì ghét anh, nhưng tại sao giờ có tình cảm chút chút với anh như thế này?

- Em không nghe câu “ Ghét của nào, trời trao của đó ” à?

- Vâng vâng, có lẽ nó là sự thật.

Cho dù bình thường bạn có thông minh kinh khủng đến cỡ nào, nhưng trong tình yêu bạn vẫn là một kẻ ngốc, mặc dù lần đầu cô và anh là hai kẻ không đội trời chung nhưng bây giờ lại đi cạnh nhau và nắm tay nhau trong hạnh phúc.

13. Hãy Kẹp Nó Thay Cho Cảm Xúc Của Em!

Mạc Danh đi tới trường trong cái cơn buồn ngủ còn đang loan tỏa khắp đầu óc của cô.

* oáp..* Cô ngáp một cái thật dài trước khi vào lớp.

- Ê ê ê... Biết tin gì hot chưa kìa? - Con lớp trưởng chạy vào lớp -

- Gì gì gì? - Cả đám xúm xúm lại -

Mặc dù đang “ hôn mê ” trong cơn buồn ngủ nhưng vẫn cái tính thích nhiều chuyện cô vẫn ráng chồm chồm lên nghe thử.

- Chúng bây biết hot boy Hiếu Minh A4 rồi chứ gì, sáng nay tao mới thay nó chở Nhã Thiên đi học á?
- Sao sao chứ? Thật không?
- Không tn tụi bây ra coi đi, đang đi chung ngoài cổng trường kia.

Mạc Danh thần thờ, cô không tin nhưng cũng không muốn xem. Nhưng cô muốn coi đó là sự thật hay chỉ là trò đùa của lớp trưởng sáng sớm.

Ngoài cổng trường, Nhã Thiên và Hiếu Minh đi cùng nhau cười nói vui vẻ, tay anh cầm cặp cho cô, còn cô cúi xuống buộc dây giày và ngược lên cười, một nụ cười thật nồng thắm.

- Aaaaa.... Thật mà ư...-Cả bọn nháo nhào hét lên -

Mạc Danh chỉ đứng im, không hiểu sao cô có cảm giác buồn, buồn một cách kinh khủng. Cô bỏ đi vào lớp.

- Nhã Thiên dạo này ghê ha.
- Chỉ là nhờ chở thôi mà.
- Thôi xạo.
- Thật.

Nhã Thiên vẻ mặt tươi cười giải thích đi vào lớp.

- Mạc Danh...
- Hả?
- Hôm nay đến sớm vậy?
- Do mà đi trễ thôi.
- Tao đang rất vui đấy mà ạ.
- Sao? - Mạc Danh tỏ vẻ ngu ngơ -
- Hôm nay, tao được đi cùng Hiếu Minh.
- Ohhh... Điều đó làm mà vui?
- Tất nhiên.
- Ủ ừ, chỉ có trai đẹp mới mang lại hạnh phúc à. - Cô chu mỏ giận dỗi -

__oOo__

Hôm nay, cô được trống đến những 2 tiết, cô bỏ về mà không thèm nhìn Hiếu Minh lấy một lần.

Hiếu Minh biết hôm nay cô đã thấy, với thái độ của cô như bây giờ thì cũng thừa biết cô đang dỗi. Anh hiểu tính cô, tính cách của một đứa con nít.

* Are we ready to just give it up

Should we turn our back on love

Or should we stand within. *

- Alo... - Cô bắt máy -
- Alo. Ba nè con.
- Dạ, ba
- Ba có chuyện muốn nói với con.

- Ba nói đi ạ.
- Ta tính chuyển trường cho con.
- Dạ. ba nói sao chứ? - Cô bật dậy -
- Ta ít khi thăm con được, mẹ cũng vậy. Ta sẽ đưa con qua sống với ngoại.
- Không sao, không sao. Con tự chăm sóc bản thân mình được mà.
- Ta nói không là không, ta sẽ sắp xếp thời gian về làm thủ tục cho con.
- Nhưng ba chưa hỏi ý con?
- Ba xin lỗi, ta sẽ nói rõ với con sau. Vậy đi.

* Tút .. út *

Gia đình Mạc Danh ngày càng gặp chuyện, tiền tháng mẹ cô gửi cho cô ngày càng ít, may mà còn số tiền cô dạy thêm cho Minh Phú bù thêm chút ít.

Vì hoàn cảnh, ba mẹ cô phải chuyển cô đi để bảo toàn tính mạng của cô không bị đụng tới.

Chuông điện thoại của cô reo lên lần nữa, lần này cô không thèm nhìn là ai gọi cô. Trả lời điện thoại bằng cách vô cùng rầu rĩ.

- A..l..o
- Alo, anh này.
- Dạạ...
- Em bị sao vậy? Em giận anh hả?
- Hả? À, ờ em không sao.
- Sao giọng em kỳ vậy?
- À, em mới ngủ dậy.
- Em ra công viên gặp anh chút nhé.
- Ok anh,

Nghe giọng nói của anh, cô ấm hơn rất nhiều, nhưng nghĩ đến khoảng thời gian tới thì thật sự cô không biết phải làm sao khi thiếu đi hình bóng ấy. Nước mắt cô lăn dài, cô khóc khi cô phải rời xa nơi này, cô khóc vì cô sắp rời xa anh. Cả người cô như rơi vào khoảng không. Cứ thế mà òa khóc.

__oOo__

Khuôn mặt bơ phờ, tóc rối chưa chải, mặc một chiếc áo tay dài cộng thêm chiếc quần short ngắn nhìn cô bây giờ thật đáng thương.

- Em để anh đợi hơi bị lâu.
- Em xin lỗi.
- Không sao, ngồi đây đi.

Nhìn khuôn mặt cô, đôi mắt sưng húp lên, anh nghĩ cô vừa khóc, khóe mắt còn chưa bớt đỏ.

- Em khóc?
- Hả? Không, không có.
- Em còn chối, mắt em sưng húp lên vậy mà còn chối.
-
- Anh xin lỗi.

- Về việc gì?

- Sáng nay, xe anh hư nên anh mới đi nhờ Nhã Thiên.

Chuyện sáng nay đã buồn, chuyện này còn buồn hơn. Cô không muốn nói là cô sẽ đi, sẽ rời xa anh, vì chuyện này đến quá nhanh nên cô thật sự bây giờ rất hỗn loạn.

- Ủ, không sao.

- Vậy sao em khóc?

- Ủ, em chỉ buồn chút thôi. Nhưng giờ thì hết rồi.

- Thật chứ?

- Thật.

- Vậy cười cái đi.

Cô cười, một nụ cười cô dồn hết sức lực.

- Anh không ngờ Mạc Danh mạnh mẽ mà giờ lại khóc khi anh đi với một cô gái khác.

- Ủ. Không hiểu sao?

Anh cười to, anh cười khi thấy cô khóc vì mình. Lòng anh ngập tràn hạnh phúc. Nhưng anh đâu biết cô khóc vì sắp phải rời xa anh.

- Em uống sữa nóng đi. Anh mua cho em đấy. Trời lạnh, em không nên mang những chiếc quần short ngắn như thế, lạnh mất.

Cầm ly sữa nóng trên tay, cô khóc mất. Cô khóc vì những lời quan tâm ngọt ngào ấy, một giọt nước mắt của cô bỗng khẽ rơi, nhưng cô vội lau nó. Nhưng anh đã thấy nó.

- Em sao vậy? Em khóc nữa kìa? Em bị sao vậy?

- Không sao, em chỉ cảm động vì những lời quan tâm của anh thôi.

- Trời ạ, em con nít quá đi mất.

- Mà nè, nếu em buồn hay em có chuyện gì hãy nói với anh, được chứ?

- Em không quen như thế.

Anh đưa cô một chiếc túi nhỏ, chiếc túi đựng đầy những chiếc kẹp áo có những icon cảm xúc.

- Em không thích nói những cảm xúc của mình, thì em hãy kẹp nó ngay cổ áo. Những cái kẹp này sẽ thay lời cho những cảm xúc em. Cảm xúc của em như thế nào thì em hãy kẹp những cái kẹp có icon phù hợp tâm trạng với em, anh sẽ hiểu.

Nhìn anh, cô khẽ mỉm cười. Cảm ơn anh đã xuất hiện trong cuộc đời em, dù chỉ là thời gian ngắn ngủi này.

14. Quên, Như Chưa Từng Gặp Anh.

Ba cô vì không muốn con gái mình gặp nguy hiểm nên đã thu xếp về rút hồ sơ cho cô sớm. Ông muốn cho cô càng rời xa khỏi cái chốn đông người đầy nguy hiểm này càng xa càng tốt.

- Ba, ba muốn con đi thật sao? - Cô ngồi trên ghế với ánh mắt buồn thẳm nhìn ông-

- Ủ, lát ta sẽ rút hồ sơ cho con, nên hôm nay con khỏi đi học.

- Ba, ba à. Hôm nay, cho con đi học đi. Bữa cuối thôi. Ba cho con chia tay với các bạn.

- Cũng được.

Nhìn ánh mắt rầu rầu của đứa con gái, lòng ông không khỏi đau xót. Đứa con gái còn đang trẻ, còn tuổi chơi tuổi học mà bây giờ phải đang chạy trốn cuộc sống bởi việc làm của ba mẹ gây ra.

- Danh Danh à, ba xin lỗi con.
- Sao vậy ba?
- Thật sự, ba cũng không muốn đưa con qua ngoại, nhưng có vài lý do nên ba phải làm như vậy.
- Có chuyện gì vậy ba?
- Bây giờ con còn nhỏ, sau này lớn con sẽ hiểu hết chuyện thôi.

Mạc Danh giận tị vì chuyện gì của gia đình, cô không hề được biết.

Hôm nay, cô đi học, mọi thứ vẫn xảy ra như bình thường, vẫn là những cái tiết học quậy phá của đám học sinh nam, vẫn là những lời bà tám của học sinh nữ.

- Ê...

Cô đứng lặng im nhìn anh tới, nhìn cái nụ cười tươi tắn để lộ lúm đồng tiền kia, nhìn đôi mắt sâu hút đang típ lại. Lòng cô quặn thắt lại, cô xoay người bỏ đi. Bỏ đi thật nhanh, cô không muốn gặp anh lúc này, vì cô sợ.

- Mạc Danh. - Hiểu Minh kêu to -

Cô nghe, nhưng cô vẫn bỏ đi như chưa có gì xảy ra. Hành động kỳ quặc của Mạc Danh vừa rồi, khiến anh có chút ngạc nhiên.

“ Vẫn kì quặc như lần đầu gặp. ”

oOo

Giờ ra về, cô chạy thật nhanh về nhà, đây là buổi học cuối cùng của cô, hai hàng nước mắt lã lã. Bây giờ, cô phải nói với anh ấy sao đây? Phải làm sao đây?

Cô chạy thật nhanh vào nhà, cô kìm nén cảm xúc rất lâu và bây giờ òa khóc.

- Danh Danh à, con sao vậy? - Ba cô đi ra -

Ba cô đi ra và ôm cô lại, vuốt trên mái tóc còn đang ướt đầm mồ hôi ấy.

- Ba xin lỗi.

- Ba hãy nói đi, sao con phải làm như vậy?

- Vì nếu con ở đây con sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng, ba không muốn đưa con gái ba phải gặp nguy hiểm. Trước khi bọn chúng phát hiện ra con, con hãy đi, đi thật xa nơi này.

- Ba, ba nói vậy là sao?

- Ba gặp nạn, ba được ông bạn thân ấy cứu. Nhưng ba phải ký cam kết, chị Thúy Như sẽ là người của công ty ông ấy, làm việc không công đến hết cuộc đời.

- Ba, ba...

- Nhưng con đừng lo, bọn chúng vẫn lo cho chị Như con đầy đủ, chị con vẫn được đi du học, nhưng học để phục vụ việc làm cho họ.

- Còn, còn mẹ?

- Ba mẹ đều bắt buộc làm vậy, con biết không? Chú ấy và ba có bản cam kết ghi rằng, sau này khi con tròn 18t con sẽ được đào tạo làm người của công ty chú ấy, và sẽ phải cưới con trai của chú ấy cho rằng cậu con trai ấy có bị tật nguyền, hay xấu xí đến đâu đi nữa. Chị Thúy Như của con vậy là đủ, ba không muốn con, đưa con gái yêu quý của ba phải bán cuộc đời mình vì công việc của ba.

- Con sẽ đi đâu?

- Con sẽ ở nhà ngoại, nhưng khi ai hỏi con tên gì con sẽ trả lời con tên khác, cũng không phải họ trần.

Cô hoàn toàn gục ngã, bị chuyển nơi sống một cách đột ngột, đến cả họ tên của mình cũng phải đổi. Cô phải sống dưới cái vỏ của một người hoàn toàn khác. Chuyện tự dừng ập tới rất nhanh, dồn vào cô gái 16 tuổi con non nớt tuổi đầu.

__oOo__

Cả ngày hôm nay, anh không thấy cô đâu cả. Anh bỗng thấy lo lắng về hành động kì quặc sáng nay, anh đi đến nhà cô.

- Đợi chút. Ai vậy? - Mạc Danh mở cửa -

Cô thấy anh, hoảng hốt đóng cửa lại, anh nín lại, lần thứ 3.

- Em bị gì vậy hả?

- Bị gì?

- Sao tự nhiên nguyên ngày hôm nay lại tránh mặt anh?

- Không phải là tránh mà là không thích gặp.

- Tại sao? Anh làm gì em giận à?

- Đơn giản vì tôi không thích gặp anh thôi.

- Em bị sao vậy Mạc Danh?

- Chán rồi, chia tay nha. - Cô nói một cách thẳng thừng -

- Tại sao?

- Tôi hết thích anh rồi, với lại tôi còn có một người khác đang quan tâm tôi tốt hơn anh nhiều.

- Danh... Em nói vậy là sao?

- Nói đúng hơn là quen anh, chỉ là theo sự thách thức của đám bạn. Anh giàu, anh đẹp trai. Còn thật ra, chả yêu thương gì nơi anh cả. Hôm nay, là hết hạn của cái ngày tôi quen anh. Nên chia tay, đơn giản.

Hiếu Minh như rơi vào khoảng không vũ trụ, anh không thể tin những lời vừa rồi là của người con gái anh rất yêu thương.

- Anh cần tôi nói nữa không?

- Được rồi, hiểu rồi.

Hiếu Minh quay bước đi, lòng anh đau như thắt, như có hàng ngàn mũi kim đâm vào, Mạc Danh đóng cửa, rồi ngồi bệt xuống sàn. Tay bịt miệng, nước mắt chảy dần dụa.

- Hiếu Minh, Hiếu Minh à. Em em xin lỗi, em chỉ còn cách đó thôi.

Bề ngoài mạnh mẽ của cô đã vỡ rồi, bây giờ cô chỉ là con người yếu đuối của tình yêu. Còn Hiếu Minh, nước mắt anh rơi, trái tim anh xót. Anh khóc vì cô, cái con người ngây thơ mà anh đã gửi gắm tình yêu vào trong mà bây giờ lại nói với anh những lời không thể tin nổi. Trong màn đêm, có hai con người từng rất yêu thương nhau, nhưng bây giờ chỉ còn là người xa lạ.

- Xin lỗi anh, coi như khoảng thời gian vừa qua là thời gian đẹp, còn giờ anh và em chỉ là hai người xa lạ. Em sẽ quên anh được thôi, nhanh mà. Vì em là Mạc Danh. - Tiếng nói của cô hòa thêm những hàng nước mắt -

15. Em Đi Anh Nhé, Người Em Từng Yêu.

Hiếu Minh là chàng trai che giấu mọi cảm xúc thật của mình, anh mang tính cách lạnh lùng, khó gần, nhưng sau khi Mạc Danh xuất hiện, anh thân thiện hơn, hay cười hơn. Anh cũng không hiểu tại sao vì một người con gái mà anh lại thay đổi như thế. Mà giờ cơ buông một câu “ Tôi quen anh chỉ là vì anh đẹp, anh giàu.

Ngoài ra chẳng yêu thương gì anh cả'. Câu nói mà làm anh tan nát cõi lòng, hận vì mình đã yêu sai người con gái.

Hiếu Minh lạnh lùng đi xuống, bình thường vì cô mà anh thường xuyên về nhà nhưng giờ anh nghĩ anh nên quay lại cuộc sống một mình tại căn hộ gần trường.

- Minh à, vào đây mẹ hỏi chút con.

- Gì mẹ? - Anh khó chịu -

- Sao Mạc Danh nó xin nghỉ vậy?

- Sao chứ mẹ?

- Hôm qua nó điện mẹ là nó không dạy cho thằng Phú nhà mình nữa.

“ Cô thành công rồi chứ gì? ”. Một suy nghĩ đầy sự nghi ngờ và khinh bỉ xuất hiện trong đầu anh.

- Kệ cô ta đi, mẹ kiếm cho thằng Phú người khác.

- Em không chịu đâu, chị Danh là xinh nhất rồi. - Phú chu mỏ khó chịu -

Không hiểu sao, anh lúc này có cảm giác tổn thương kinh khủng.

- Hiếu Minh...

- Ô.

- Anh đi học sớm thế? - Nhã Thiên chạy tới -

- Không biết nữa.

- Sao hôm nay anh có hứng đi bộ vậy?

- Lâu lâu đi bộ cho nó thoải mái. Chứ sao hôm nay đi bộ vậy?

- Xe hư. - Nhã Thiên nở một nụ cười tươi -

Hai người đi cùng nhau, trò chuyện một cách thoải mái. Mặc dù, Nhã Thiên không có khiếu hài hước như Mạc Danh, nhưng cách sử dụng ngôn ngữ của cô thì làm người khác phải phì cười.

- Anh ăn sáng chưa?

- Chưa.

- Ăn gì không? Tôi mời.

Anh đang bắt đầu trở lại trạng thái cũ, lạnh lùng, không cười và ít nói. Nhưng sao hai cô bạn thân này cứ thay phiên nhau quấy rối anh thế nhỉ? Cứ bắt anh phải cười, lúc mà anh đang cô đơn thì Nhã Thiên lúc nào cũng xuất hiện, quan tâm và chăm sóc anh.

Hai người dừng trước một cái cửa hàng tiện dụng, Nhã Thiên hay chọc cười bằng những ngôn ngữ riêng của mình. Anh đâu biết, có một người đang ngắm nhìn anh từ xa. Mạc Danh ngồi trên chiếc xe taxi, khuôn mặt hay cười đã biến mất, thay vào đó là khuôn mặt buồn rười rượi. Mắt cô nhìn anh, hoen mi ướt lệ.

“ Nhã Thiên à, cảm ơn cậu. Chăm sóc anh ấy dùm tớ nhé ”.

- Alo. - Cô bắt máy -

- Ba ra sân bay trước rồi ạ.

- Con ra ngay.

Cúp máy cô quay sang bác tài. “ Đi bác ơi ”.

Chạy qua chỗ mà Hiếu Minh và Nhã Thiên đang đứng, anh không nhìn thấy cô nhưng khi cô đi qua, anh như có một luồng điện mạnh chạy qua làm anh run người.

- Anh sao vậy? - Nhã Thiên lo lắng quay sang hỏi. -

- Không sao.

Nhưng anh như có cảm giác như anh chuẩn bị mất đi cái gì đó, cái gì đó rất quan trọng với anh.

Cô đi ra sân bay, ba cô đã chờ sẵn ở đó, cặp mắt sưng vì khóc cũng đã che đi bằng cặp kính mát.

- Danh, ba đã làm thủ tục cho con.

- Vâng.

- Tên con sẽ là Helen Daisy.

- Vâng.

Ông ôm đứa con gái vào lòng.

- Danh Danh à, ba xin lỗi. Sau này, con sẽ hiểu.

Cô không nói gì, chỉ lặng thinh để cảm nhận được hơi ấm của ông, người cha mà cô vô cùng yêu thương.

- Qua bến, cậu sẽ ra rước con.

- Ba không đi chung với con.

- Ba xin lỗi, nhưng ba không đi được.

Chuyến bay của ba bây giờ phải đi rồi, của con 15 phút.

- Vậy ba đi đi.

- Danh à, ba mẹ sẽ về thăm con.

- Dạ.

Ông lên máy bay, bỏ lại cô ngồi chờ giữa sân bay rộng lớn.

Ngồi hàng ghế chờ nhìn ra cửa sổ, cô thở dài. Mái tóc ngắn xoăn ngang vai của cô xả xuống che đi khuôn mặt xinh đẹp bụi bặm ấy,

Bỗng điện thoại cô có tin nhắn.

“ Mạc Danh, sao mà xin nghỉ học? Không nói cho ai biết vậy? Mà đang ở đâu? ”.

Đây là số của Nhã Thiên.

Thêm một tin nhắn mới.

“ Sao mà không trả lời tin nhắn của tao, mà đang bị gì vậy Danh? ”.

“ Danh à, tao cầu xin mà hãy trả lời tin nhắn của tao. ”

“ Mà bị gì vậy? ”.

Tắt nguồn, bẻ sim, cô lạnh lùng làm mọi thứ. Đó là 4 tin nhắn cuối cùng cô được nhận, nick facebook cũng khóa. Nghe tiếng thông báo lên máy bay, cô đứng dậy kéo vali, trước khi lên máy bay, cô nhìn lên bầu trời nơi mà cô đã sinh ra và lớn lên suốt 16 năm.

- Tạm biệt nhé. - Một câu nhẹ nhàng mà tràn đầy tình cảm -

Máy bay cất cánh, cuộc sống mới, con người mới của cô gái này mới thật sự bắt đầu.

Suốt 1 tuần liền khi Mạc Danh đi, cả trường lại rộ lên vì sự mất tích đầy bí ẩn này, chính nhà trường cũng không biết sau khi ba cô rút hồ sơ xong thì đi đâu, không một ai biết câu chuyện này, có nhiều tin đồn được truyền tai vì sự “ mất tích ” của cô sao đó dữ dằn này.

Hiểu Minh sau khi biết chuyện cũng thấy kỳ lạ, tại sao mới tối hôm đó chia tay anh xong mà sáng hôm sau lại không hề thấy, hàng xóm cũng không biết nhà cô được bán đi lúc nào.

Trong suốt 2 năm liền tìm kiếm, anh không hề biết được cô đã đi đâu.

16. Tại Sao Lại Là Anh?

7 năm sau.

Trong suốt thời gian dài đó, lột xác từ một cô nàng 17 tuổi đầy đáng yêu thành một cô thư ký giám đốc lạnh lùng băng lãnh dưới cái tên Helen Daisy. Tốt nghiệp bằng đại học ngoại ngữ xuất sắc, được tuyển chọn gắt gao, cuối cùng cô cũng được nhận làm việc ở công ty Fly Mie với chức vụ thư ký của tổng giám đốc tập đoàn.

* cóc.. cóc

- Vào đi.

Mạc Danh ôm trên tay vài quyển hồ sơ.

- Thưa tổng, hình như tổng kêu tôi.

- Tôi chuẩn bị có một chuyến làm ăn đối tác ở Việt Nam.

- Vậy tổng cần tôi chuẩn bị gì không ạ?

- Cô hãy xuống phòng quảng lý marketing nhờ họ làm một bản hợp đồng, một bản tiếng anh và một bản tiếng Việt.

- Vâng.

- Ngài mai, 9h ở sân bay.

- Được à, bây giờ tôi xin đi.

Mạc Danh cuối đầu đi ra khỏi phòng giám đốc, anh tên là Hiểu Tùng Dương, tên tiếng anh là Jack Peter. Người Việt gốc Pháp, là tổng giám đốc của tập đoàn nổi tiếng tại Úc Fly Mie, không giống như bao đại boss khác, anh lạnh lùng, uy nghiêm nhưng không đáng sợ, anh có nụ cười cực kỳ ngọt ngào. Một đôi mắt biết nói, có màu của đại dương. Anh lạnh lùng nhưng cực kỳ thân thiện với nhân viên cấp dưới.

__oOo__

Mạc Danh đứng giữa sân bay để chờ làm thủ tục, không biết sao cô có cảm giác nôn nao, có lẽ là trong suốt 7 năm, cô chưa từng trở về cái đất nước mà cô sinh ra, một phần trong kí ức buồn bã của cô.

- Helen.

- Dạ đại tổng.

- Thủ tục xong rồi, đi thôi.

Hôm nay, cô mặc đồ không nghiêm nghị như mọi ngày, một chiếc quần jean rách cá tính, một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, tóc xõa, kính đen.

- Helen à, em nhìn giống như đi chơi hơn là đi công tác ấy.

- Đại tổng không biết em là một fashionstar à?

Anh rất ít khi thấy cô cười, chỉ là cái nheo mắt hời hợt. Trong giới kinh doanh, không ai là không biết cô thư ký băng lãnh xinh đẹp của tập đoàn Fly Mie cả. Giám đốc là một người sát gái tài ba thì có lẽ cô là người làm tan nát trái tim bao nhiêu người đàn ông. Thật sự, họ là một cặp thì quả là làm nhiều ghen tị.

Sau chuyến bay dài, bước xuống sân bay. Cảm xúc cô bỗng như ùa về 7 năm trước, một cái run người làm cô choáng.

- Helen à, em không sao chứ?

- Không sao ạ.

- Ủ, giờ chúng ta về khách sạn. Cũng gần 15 năm ta chưa trở về đất nước xinh đẹp này.

Phòng cô được ở trên tầng 10, giữa ngay trung tâm thành phố, tầm giờ là 8h sáng, sau chuyển bai ngồi gần 23h đồng hồ có lẽ làm cho cô mệt mỏi.

“ Tối nay, 8h chúng ta có hẹn đi ăn với cộng tác đấy nhé. ” Một tin nhắn mới được gửi tới máy của Mạc Danh.

“ Tổng yên tâm, nhớ mà. ”

Nằm trên chiếc giường êm ái, cô thiếp đi, một giấc ngủ thật sâu. Thức dậy vào lúc tầm 1h chiều, đúng là Việt Nam thời tiết nắng nóng làm cho người khác không muốn ra ngoài chút nào cả. Nhưng vì cái sự nhớ nhung của cái thành phố kỉ niệm này, cô đã quyết định sẽ đi thăm quan một chút. Đằng nào, từ bây giờ mà tới 8h tối nay thì thật sự còn dài.

Tắm rửa sạch sẽ, mang một chiếc leggings xám, áo thun dài xinh xắn, bata năng động và cô bắt đầu đi dạo phố dưới cái thời tiết nắng đỏ cả mồ hôi. Thật sự, cái khoảng thời trang của cô cũng đã làm người khác hút hồn.

__oOo__

6h cô trở về khách sạn, sau khi đi “ bụi ” đầy vất vả của cô.

- Ủa? Tổng tính đi đâu đấy ạ?

- Anh tính đi bơi một chút xíu.

- Oh.

- Mới đi đâu về vậy?

- Đi du lịch bụi.

- Không rủ.

- Dạ thôi, không dám làm phiền đại boss. - Cô chu mỏ -

- Anh đi nha, 7h15 chúng ta gặp ở đại sảnh.

Nhìn theo bóng lưng của anh, cô nhận thấy rằng đại boss của mình có một thân hình rất đẹp, cơ bắp săn chắc, làn da trắng của một người đàn ông Á Âu.

7h15 tối, cô xuất hiện dưới đại sảnh thu hút ánh nhìn của mọi người. Một chân váy bút chì có họa tiết màu vàng, kèm theo một chiếc áo sơ mi trơn cùng màu, một chiếc ví da, thật sự, cô đi đến đâu đều là tâm điểm của nơi đó.

- Đi thôi. - Tùng Dương nhẹ nhàng nói -

Một bộ đồ vest đen sang trọng được may đo kĩ càng, hai người đi cạnh nhau làm nhiều người khóc thét, nhìn họ chẳng khác gì tiên đồng ngọc nữ cả.

Xuất hiện trước nhà hàng nổi tiếng, Tùng Dương đi trước, Mạc Danh lạnh lùng đi sau.

- Hey, chào anh bạn.

- Lâu rồi không gặp? - Người đàn ông ngồi đó đứng dậy cười một cách thiện cảm. -

Mạc Danh như đứng hình, tim cô như muốn nhảy thót ra ngoài, ánh mắt băng lãnh đó thoáng hiện một nét buồn da diết, một nỗi buồn không thể quên trong suốt 7 năm qua. Trước mặt cô, đó chính là Trịnh Hiểu Minh, cô bỗng có cảm giác muốn rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

- Helen, vào đây ngồi đi.

- Vâng.

- Đây là thư ký đầy năng lực của tập đoàn Fly Mie.

- A, đây là cô thư ký xinh đẹp mà giới kinh doanh vẫn truyền tai nhau đấy à.

- Chào anh, tôi là Helen Daisy.
- Chào cô. Giới thiệu luôn, đây là Nhã Thiên, quản lý Marketing.
- Chào cô. - Tùng Dương nhã nhặn nói -

Trong suốt thời gian tối, người Mạc Danh cứ khẽ run lên, ngồi đối diện với anh, tâm trí của cô loạn xạ, vẫn là ánh mắt tựa hồ không đáy ấy, cái nụ cười mà nhiều lần làm cô rung động, tất cả quá của 7 năm trước đang ùa về, rất nhanh.

- Tổng giám đốc Fly Mie quả là người đào hoa, miệng lưỡi anh thật ngọt. - Nhã Thiên nhẹ nhàng cười nói -
- Oh, cô quá khen.
- Tổng giám đốc nổi tiếng hào hoa, thư ký nổi tiếng xinh đẹp hai người thật là một cặp.
- Tôi chỉ là thư ký, còn anh ấy là cấp trên xin cô đừng nói bậy.
- Tôi chỉ đùa.
- Thật sự, trò đùa của cô làm người khác hiểu lầm.

Đúng là miệng lưỡi của thư ký, cũng phải làm quản lý trưởng của phòng marketing phải im lặng. Sau suốt 7 năm, có lẽ cái gọi là tình bạn của Mạc Danh và Nhã Thiên cũng dần nhạt và xóa nhòa.

Nghe 3 người bọn họ nói chuyện, thật sự cô rất buồn chán, kèm theo sự sợ hãi. Cô uống rất nhiều rượu, cho đến khi người cô gục xuống bàn.

- Helen à.
-
- Em say rồi.
- Thôi, giờ tôi phải về, hẹn ngày mai ở công ty nhé.

Tùng Dương đứng dậy đưa tay thân thiện.

- Oh, tạm biệt, hẹn ngày mai.
- Tùng Dương cầm ví, nhắc người Mạc Danh ra khỏi ghế, quàng tay qua vai và đưa cô ra xe. Trên chiếc ví da sang trọng ấy, có một chiếc kẹp với nụ cười rất tươi, nhìn cô, tay trong tay với một người đàn ông khác lòng anh không khỏi tức giận với những câu nói khi trước.
- Cô ấy trưởng thành hơn rồi. - Nhã Thiên nhìn theo bóng lưng khẽ nói -

Anh kiếm cô trong suốt 2 năm không hề gặp, bây giờ gặp lại anh có cảm giác buồn, một nỗi buồn da diết, anh không hiểu sao trong suốt chừng ấy năm, anh không thể quên hình bóng cô được.

17. Tôi Hận, Vì Không Thể Quên Em.

Sáng hôm sau, tại sân thượng của tập đoàn Trịnh Tổng, có một chiếc trực thăng được đậu ngay đó. Tùng Dương đi xuống với khuôn mặt hào nhoáng của ánh sáng mặt trời, tiếp bước sau đó là Mạc Danh khuôn mặt băng lãnh đáng sợ.

- Chào Trịnh Tổng. - Tùng Dương tươi cười đưa tay ra thân thiện -
- Chào anh.

Đợt ghé thăm đợt này, giữa tập đoàn Trịnh Tổng và Fly Mie sẽ chung tay làm ăn lớn, cần quét thị trường châu Á.

- Mời ngài đi hướng này. - Cô thư kí xinh đẹp của Hiểu Minh dẫn đường một cách chu đáo -

Đi vào căn phòng họp, đại diện bên Trịnh Tổng gồm có chủ tịch tập đoàn Trịnh Hiểu Minh và cô trưởng quản lý trưởng phòng Marketing Nhã Thiên, còn bên Fly Mie gồm có tổng giám đốc Hiểu Tùng Dương và cô thư kí xinh đẹp lạnh lùng Helen Daisy.

- Chúng ta bắt đầu luôn nhé. - Trịnh Hiểu Minh lạnh lùng lên tiếng. -

- Dự kiến tôi đã gửi qua cho Trịnh Tổng, chúng ta sẽ bắt đầu xây tòa nhà cao 50 tầng, ở trong đó có nhiều dịch vụ như là khách sạn, nhà hàng, quán bar, ... Đây là bản quy trình mẫu mà chúng tôi đã vẽ ra, xin đưa lên màn hình chiếu cho ngài thấy. - Helen nói một cách đồng dục -

Đưa ra một cái USB màu xanh, cô đưa cho Nhã Thiên và tự tin bước lên tấm bảng máy chiếu. Những hình ảnh 3D liên tục được chiếu ra, chiếu tới đâu cô nói tới đó, quả thật không hổ danh cô thư ký giỏi giang và xinh đẹp của Fly Mie.

Hai bên giao dịch khoảng 1h đồng hồ thì xong.

- Rất mong sự hợp tác của chúng ta sẽ dài lâu. - Tùng Dương cười nhẹ nhàng. -

Vẫn khuôn mặt lạnh lùng không nở lấy một nụ cười của Mạc Danh, bước ra khỏi phòng họp đầy hiên ngang, bộ đồ công sở ôm lấy vóc dáng không tì vết của cô, ánh sáng chói rọi, cô như là một thiên thần mới hạ trần.

- Hôm nay, tôi sẽ mời Trịnh Tổng ăn cơm.

- Được được, thế thì quá tốt.

Vẫn là 4 con người ấy, tại một nhà hàng sang trọng kiểu Pháp.

- Thật sự, cô Helen nổi tiếng lạnh lùng. - Nhã Thiên nhẹ nhàng mở miệng. -

Ngước ánh mắt to tròn nhưng không thiếu sự quyết đoán.

- Oh, trưởng phòng kinh doanh nói vậy ý gì ạ?

- Tôi chưa thấy cô nở một nụ cười chút nào, quả là người người truyền tai thư ký của tập đoàn Fly Mie xinh đẹp, giỏi giang, làm việc rất quyết đoán, đặc biệt cô là một người rất lạnh lùng.

- Tôi thấy trưởng phòng kinh doanh quá khen rồi đấy ạ.

Cũng vẫn chỉ là cái nheo mắt hơi hợt.

- Sau này, cô ấy sẽ làm việc ở công ty em, mong hai người chiếu cố. - Tùng Dương lên tiếng phá vỡ không khí căng thẳng ấy. -

- Nhất định rồi.

Mạc Danh thật sự bị ép buộc khi phải ở lại tập đoàn Trịnh Tổng với nhiệm vụ là người quản lý. Thấy cô phát biểu lưu loát, có ý tưởng. Tùng Dương thật sự muốn để cô lại để theo dõi công việc tổn hàng tỷ đô này.

- Xin lỗi ba người, công ty điện em về có việc. - Nhã Thiên cười nói một cách ôn nhu -

- Không sao đâu. - Tùng Dương cười nhẹ nhàng đáp -

- Vậy, tôi xin về trước.

Không khí bây giờ con ba người, căng thẳng lạ thường.

- Để tôi đi lấy đồ ăn nhé. - Tùng Dương lại một lần nữa phá vỡ không khí -

Anh đi, để lại hai người. Con người cô khẽ run, run vì ánh mắt đáng sợ đang ngò đối diện phía trước. Liếc qua chiếc bóp để trên bàn của cô, anh thấy, thấy chiếc kẹp, chiếc kẹp cảm xúc của kỉ niệm.

- Helen Daisy. - Khóe môi mỏng của Hiểu Minh nhẹ nhàng nói nhưng rất lạnh lùng -

- Sao ạ? - Mạc Danh lạnh lùng đáp -

Anh im lặng, không khí bây giờ có thể nói là thiếu oxi một cách kinh khủng, không thoát khỏi đây chắc cô sẽ chết ngộp mất.

- A. - Cô giết mình -

Thì ra, anh phục vụ đã vô tình làm đổ nguyên một ly rượu vang lên người cô, lấy đây là một ân trời cứu mạng cô khỏi cái không khí này.

- Xin lỗi, thật sự xin lỗi.

- Không sao.

Cô đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, ai nói có thể chết vì ngộp khói hay ngộp nước. Cái ánh mắt muốn đốt cháy mọi thứ hay cái thở dài đầy ma lãnh đó có thể đốt chết cô, tận và ngay tại đó.

- Ủa? Helen đâu? - Tùng Dương ngơ ngác hỏi -

- Đi vào nhà vệ sinh rồi.

Một lát sau, cô trở ra, chiếc áo trắng của cô đã thấm nước, có thể thấy xuyên thấu, làm người khác đỏ mặt.

- Này, mang vào đi. - Tùng Dương nhẹ nhàng khoác chiếc áo vest lên người cô -

Ánh mắt tựa như hồ không đáy, bỗng lóe lên vài giây tức giận như lại thôi, anh không hiểu tại sao, cô đã bỏ đi trong suốt 7 năm trời, 7 năm dài xa cách, cái khoảng thời gian dường như có thể giết chết mọi thứ, giết chết cả anh và cô. Nhưng tại sao, nó không thể giết chết hình bóng của cô trong anh, tại sao cái ánh mắt ấy, khuôn mặt ấy cứ bám anh trong suốt thời gian dài dằng dặc. Anh giận, anh giận vì mình đã không thể giết cái hình bóng ấy, người con gái anh lần đầu tiên khóc, mỗi lần gặp cô cái nỗi đau không bao giờ chết ấy cứ hiện lên.

18. Em Là Ai? Em Không Giống Với Người Tôi Từng Yêu.

Tùng Dương quay trở về Úc, để Mạc Danh ở lại làm chủ dự án này. Ở Trịnh Tổng thật sự cô như một ngôi viên ngọc thạch sáng rực, càng lớn, vẻ đẹp cô càng mặn mà. Nụ cười cô kèm theo ánh nắng làm tim bao nhiêu người lệch nhịp, mang theo vẻ đẹp lạnh lùng bí ẩn, đôi mắt băng lãnh, nụ cười hời hợt cũng đủ làm bao nhiêu người tò mò về con người cô.

- Phòng làm việc của cô đi hướng này ạ. - Dịch thân thư kí chính của Trịnh Tổng ra giới thiệu -

Thật không ngờ, Trịnh Tổng lại hào nhoáng chuẩn bị cho cô một căn phòng làm việc rộng lớn ở ngay trên tầng 9.

- Thật sự, cô rất nổi ở công ty này đấy. - Cô thư ký vui vẻ nói -

- Sao ạ?

- Khi nghe cô chuẩn bị đến đây thì mọi người trong công ty rất háo hức muốn gặp cô rồi. Vì nghe tin đồn thư ký của tập đoàn Fly Mie này có sắc đẹp rung động lòng người đấy ạ.

- Thật sự, mọi người nói quá rồi ạ.

- Nhưng tôi thấy cũng đúng, cô thật đẹp.

Mạc Danh cười mỉm cảm ơn, thật sự những lời khen này cô nghe nhiều quá rồi.

- Thôi, tôi đi làm việc đây ạ.

- Bye cô.

Thư ký ở tập đoàn Trịnh Tổng là Mary, Hiểu Minh vẫn hay than rằng cô gái này thật sự nói rất nhiều, không giống như những thư ký của tập đoàn khác, lạnh lùng và dứt khoát trong công việc, nhưng còn cô là một cô gái hay cười, thật thà chất phác, anh hay nói rằng cô phải giữ cái đầu lạnh mới thành công trong

công việc được, nhưng thật sự cô làm không được. Nhanh nhẹn và lanh lợi là hai ưu điểm anh thích ở cô gái này.

- Trịnh Tổng. Tôi đã sắp xếp chỗ cho cô Helen Daisy cận thận rồi ạ.

- Được, tốt lắm. Ra ngoài đi.

Từ khi nghe Tùng Dương nói sẽ đưa thư ký mình qua làm “ chủ tọa ” thì anh bắt đầu dặn người dọn dẹp căn phòng làm việc rồi. Nghe Tùng Dương kể, anh nghĩ rằng anh bạn của anh bắt đầu để ý cô thư ký nhỏ ấy rồi, giống như trong truyện ngôn tình, boss yêu cô thư ký. Điều này, làm Hiểu Minh thấy hứng thú hơn, nhưng khi biết thư ký của anh là Mạc Danh thì anh bắt đầu có một suy nghĩ khác, anh không muốn yêu lại cô gái này nhưng không thích để người khác yêu, thật sự cảm xúc của anh bây giờ là gì?

* cốc cốc 8

- Vào đi. - Anh lạnh lùng nói, nhưng vẫn còn chăm chú vào cái văn kiện anh đang đọc -

- Trịnh Tổng, đây là bản mẫu vẽ của công ty chúng tôi.

Nghe giọng nói, anh giật mình cô. Người con gái nhỏ nhắn dưới bộ váy công sở, đôi mắt cứng rắn đáng sợ. Anh chợt nhận ra rằng cô gái này là ai? Không giống như Mạc Danh trước kia mà anh từng yêu, Mạc Danh trước kia là một cô gái hay cười, hay giỡn, khuôn mặt trong sáng chất phác. Còn bây giờ, đứng trước mặt anh là một cô gái có ánh mắt đáng sợ, khuôn mặt lúc nào cũng đầy ẩn ý.

- Được rồi. Để đó đi. - Anh lạnh lùng đáp -

Mạc Danh để xấp hồ sơ vẽ trên bàn. Bỗng có một bàn tay kéo giật ngược cô lại, cô ngồi ngay thành bàn, còn hai tay anh để hai bên, lấy cái bờ vai to rộng ấy che phủ khắp người cô. Cái hương thơm mà đã lâu lắm rồi cô chưa nghe thấy, thấy thể tim cô đập loạn cả lên vì sợ. Hiểu Minh mở to mắt, lấy cái đôi mắt sâu thẳm nhìn cô, ánh mắt chưa đầy sức tức giận và giận dữ.

- Trịnh Tổng, anh đang làm gì vậy?

- Nói đi, cô là ai?

Mạc Danh khẽ run người sau khi câu hỏi ấy, nhưng cô vẫn không hề chùn bước.

- Anh hỏi làm gì?

- Nói đi.

- Chẳng lẽ anh cho tôi làm ở công ty anh mà không hề biết gì về tôi sao? - Cô nói giọng giễu cợt -

Điều đó càng làm anh tức giận, ánh mắt anh thể hiện điều đó.

- Nói.

- Được thôi, tóm tắt, tôi là Helen Daisy, 24 tuổi, thư ký của tập đoàn Fly Mie. Đủ chưa?

- Cô không phải Mạc Danh?

- Xin lỗi, có vẻ anh nhận lầm người rồi.

- Điều gì đã làm cô thay đổi vậy hả?

- Tôi đã nói rồi, tôi không phải Mạc Danh cái người mà anh nói. Tôi là Helen Daisy.

Đẩy người anh ra, cô bỏ chạy. Cô không muốn ở đó lâu thêm nữa. Đi ra tới cửa thì cô gặp Nhã Thiên, ánh mắt cô hoe đỏ chạy ra khỏi phòng anh. Thấy lo lắng, Nhã Thiên liền chạy vội vào.

- Hiểu Minh.

Thấy anh ngồi ngay bàn, ánh mắt lộ rõ lên sự thất vọng.

- Anh sao vậy? Hai người có chuyện gì?

- Nhã Thiên, điều gì làm cho cô ấy thay đổi dữ vậy?

- Vì thời gian. Cô ấy không thay đổi, chỉ là thời gian làm thay đổi cô ấy mà thôi.
- Cô ấy không phải Trần Mạc Danh mà tôi từng biết?
- Đúng, bây giờ cô ấy là Helen Daisy.

Nhã Thiên tim nhói đau, thấy bộ dạng tuyệt vọng của Hiếu Minh làm cô đau buồn hơn nữa, Mạc Danh chỉ ở bên Hiếu Minh có 2 tháng, trong suốt khi đó, cô ở bên anh những 7 năm nhưng không thể nào làm xóa mờ hình bóng của Mạc Danh ra khỏi đầu óc của anh được. Yêu anh, thương anh nhưng không thể nói ra, điều đó làm cô khó chịu vô cùng, những lúc say rượu, anh chỉ gọi hai chữ “ Mạc Danh ”.

- Tôi nên từ bỏ thôi.

Đạo này tớ bận ôn thi nên truyện có hơi ngắn thì thông cảm nha. Qua thi tớ sẽ bù nhé :)

19. Lời Âm Chỉ Của Boss.

Thật sự, khoảng thời gian làm trong công ty Trịnh Tổng là một khoảng thời gian áp lực nhất của cô, trong lòng thờ dài không biết khi nào dự án này mới xong để cô về nước. Mới đây mà đã hơn 2 tuần cô ở công ty Trịnh Tổng, hôm nay cô phải bay sang Úc để báo cáo kết quả cho Boss Tùng Dương. Suốt ngày ngồi check-mail thật sự làm cô mệt mỏi khi phải kiểm tra tỉ mỉ xong mới được gửi.

- Mary.
- Dạ Trịnh Tổng.
- Hôm nay Helen về nước à?
- Dạ.
- Máy giờ cô ấy bay?
- Dạ là 12 trưa nay.
- Được rồi.

Từ cái hôm mà anh đau khổ khi phải chấp nhận cô là một con người mới chứ không phải Mạc Danh mà anh từng yêu thì anh không hề thấy cô nữa. Cô luôn tránh gặp mặt anh, nếu có việc gì cần thông báo thì cô chỉ nói cho Mary rồi nói lại cho anh. Tâm tình rối loạn, trong lòng anh bây giờ đau khổ một cách tuyệt vọng.

- À Trịnh Tổng.
- Có chuyện gì?
- Hôm nay, 2h chiều anh có một cuộc hẹn giao lưu với các bạn ở trường Việt Đức.
- Ừ.

Ngôi trường mang tên Việt Đức là ngôi trường cấp III của anh theo học khi anh mới về nước, là một chàng trai thành đạt trong giới kinh doanh, cũng như là giáo sư cho nhiều ngôi trường. Anh được coi là một người doanh nhân trẻ tuổi có tiếng ở trong nước cũng như ngoài nước. Cũng tại ngôi trường ấy, anh đã gặp một người con gái, một người con gái mà anh không hề quen.

oOo

Mạc Danh 11h45 đã có mặt tại sân bay, cô cảm thấy nếu ở Việt Nam vài ngày nữa chắc ngẹt thở mà chết mất, về vài ngày cũng được, về vài ngày cho khuấy khuấy tâm hồn một chút.

- Cô ấy đã lên máy bay rồi ạ. - Mary nhẹ nhàng nói -

Ngồi tựa vào chiếc ghế, quay lưng lại phía Mary anh nhắm mắt như đang thư giãn, thấy thể Mary nhẹ nhàng rời khỏi căn phòng.

“Trịnh Hiểu Minh, xin mày đừng nghĩ tới cô ấy nữa, cô ấy không phải Trần Mạc Danh như mày biết.”
Hiểu Minh nghĩ thầm.

Nghỉ ngơi được một lúc thì anh rời khỏi công ty để đến ngôi trường cấp III Việt Đức, hôm nay nghe nói có giáo sư mới đến giao lưu với trường chúng ta, là chủ tịch tập đoàn Trịnh Tổng, đẹp trai, hào hoa, phong nhã, tài giỏi và đặc biệt còn đang độc thân nên nữ sinh trường cứ nào loạn cả lên.

Chiếc xe hơi loáng bóng đậu ngay trước cổng trường, vệ sĩ mở cửa cho anh bước xuống dưới sự tò mò của hàng ngàn nữ sinh. Anh bước xuống, đôi mắt sâu hồ nước thần bí, mũi cao, khoe môi mỏng bạc tình, người anh đứng từ xa cũng nghe thoang thoang mùi hương nam tính.

- Chào Trịnh Tổng. - Dích thân hiệu trưởng ra đón -

- Vâng, chào thầy.

- Trường tôi thật vinh dự khi được đón ngài trở về giao lưu ạ?

- Đây là ngôi trường tôi từng học, quay lại trường cũ thật sự là một vai trò của một người học sinh. - Anh khiêm nhã nói -

Sau nhiều năm quay lại, ngôi trường cũng có phần thay đổi, hiệu trưởng cũng là người mới, có phần trẻ hơn người cũ một chút.

Đứng trên hội trường, ở dưới là hàng ngàn học sinh đang chăm chú nhìn về phía anh, anh chỉnh mic nói đồng thanh, tiếng nói khàn nam tính cùng với vẻ ngoài hoàn hảo thật sự làm nữ sinh khóc thét. Sau một hồi chia sẻ những điều mà từng trải, như thế nào mới là thành công. Có rất nhiều bạn muốn chia sẻ với anh, thật sự giờ tay rất nhiều.

- Chào anh, anh có thể cho em biết điều gì làm anh dẫn tới thành công như ngày hôm nay không ạ?

- Oh, chào bạn, thật sự, tôi như ngày hôm nay chưa gọi là thành công, nhưng muốn thành công điều duy nhất là bạn phải giữ cái đầu lạnh trong công việc, hiểu biết nhiều và khả năng thì còn tùy vào năng lực mỗi người.

Nhã Thiên nghe nói anh quay về trường cũ cũng có chút hứng thú, nhân tiện công tác gần đây có ghé vào thăm. Đứng ngoài cửa hội trường, cô chăm chú nghe những lời anh nói.

- Vậy anh ơi, khi anh học ở đây, có ai là kỉ niệm với anh không ạ?

Nhã Thiên đứng lặng khi nghe câu hỏi vừa rồi, cô biết suy nghĩ của anh là như thế nào.

- Tôi biết ở tuổi các bạn là có những vấn đề thay đổi về tâm sinh lý, ai nói tuổi các bạn không được yêu, không được thích, nhưng các bạn đừng đem các việc đó liên quan tới công việc học của mình là được. Khi tôi học ở đây, tôi cũng có thích một người, người này rất đặc biệt, cô ấy làm cho tôi quyết tâm nhiều hơn, và cho tôi biết thế nào là kỉ niệm của tuổi học trò. Nhưng cô ấy lại rời xa tôi, và làm cho cái quyết tâm của tôi càng mạnh mẽ hơn nữa.

Cả hội trường im lặng nghe anh nói, anh nói bằng những tâm tư cảm xúc thật.

- Vậy anh với chị ấy sao rồi ạ?

- Cô ấy rất thành công trong sự nghiệp. Nhưng không còn bên tôi nữa.

Anh nói, rất thật. Trên máy bay, cô như chết lặng khi nghe những lời nói của anh. Nhìn cái tivi đang chiếu, nghe những lời anh nói, cô thật sự bây giờ chỉ muốn khóc.

- Oa, thật sự Trịnh Tổng này từng yêu một người sao?

- Một người đàn ông thành đạt trong khi còn trẻ.

Khoan máy bay xôn xao những lời bàn tán.

Cô im lặng nhìn cái người đàn ông trên cái màn hình ấy, mặc dù ở rất gần nhau nhưng cô có cảm giác khó đụng tới, xa nhau thời gian, bây giờ cô không thể quay lại làm tổn thương anh ấy thêm lần nữa.

20. Quá Khứ Của Mạc Danh.

Hôm nay là ngày tròn 5 năm mà ba mẹ và chị gái của Mạc Danh qua đời. Cô đi đến con đường ngoại ô của thủ đô Canberra xinh đẹp nước Úc, cái nơi mà gia đình của cô qua đời vì một tai nạn giao thông. Ngày này, năm nào cô cũng mang một bó hoa đến đây thăm họ, họ ra đi tất cả bỏ lại cô một mình giữa cái thế giới đông người này.

- Con sẽ cố gắng tìm ra tung tích.

Qua Úc được 2 năm, thì cái ngày mà 3 người về thăm cô thì lại xảy ra một tan nạn khốc liệt. Cô bàng hoàng và phải nhập viện khi nhận được tin báo này. 1 năm sau, khi cô quay lại con đường này thì có một người lạ mặt đưa cô một lá thư chỉ tron vẹn 5 chữ là HÃY TRẢ THÙ CHO HỌ. Khi cô có chạy đi tìm cái người mới đưa thư này thì người đó đã biến mất, không một dấu vết. Lúc còn ở bên Việt Nam, Mạc Danh có một đứa em họ tên là Hoa Hoa, nhỏ hơn cô một tuổi, cái ngày mà mẹ cô nhắn tin cho cô bảo rằng phải đi công tác thì đứa em đó cũng đi theo, cô tưởng đứa em đó chỉ là về nhà sống với gia đình, nhưng khi cô qua đây thì mới bên Hoa Hoa đã bị mất tích.

- Đây. - Tùng Dương nhẹ nhàng kêu -

- Đừng buồn nữa. Tất cả đã qua rồi.

- Ừ.

Đã hai năm liền, năm nào Tùng Dương cũng đưa cô đến đây, tâm tình của cô anh hiểu rất rõ.

- Trời gần tối, về thôi.

Cô làm thư ký của Tùng Dương đã hai năm liền, xâm nhập vào giới kinh doanh, cô chỉ muốn kiếm tung tích của cái người bạn bí ẩn của ba từng nhắc tới, không một thông tin, dấu vết, đối với cô như là mò kim đáy bể, nhưng lòng quyết tâm để trả thù cho ba mẹ và chị làm lòng cô rạo rức.

Anh chỉ biết cô là một cô gái xinh đẹp, hiểu biết và lanh lợi, nhạy bén trong mọi công việc, còn thật sự quá khứ của cô anh không biết một chút gì cả. Thấy cô hay buồn, ít cười anh chỉ đoán quá khứ cô là một quá khứ đau buồn. Anh cũng không biết từ khi nào, anh đã thương cô thư ký này mất rồi, anh muốn quan tâm cô, bảo vệ cô. Nhưng cái khoảng cách của cô đặt ra thật sự nó quá xa, anh đi mãi không hết.

Còn cô, một cô gái hay cười, rất vô tư trong mọi chuyện nhưng từ khi Hiểu Minh xuất hiện, cô đã phải khóc, khóc rất nhiều, cô chưa từng yêu thương một ai cả, anh là người đầu tiên, anh quan tâm cô từng cử chỉ, anh như là một thiên thần cứu cô ra khỏi cái vỏ bọc ngây ngô kia. Nhưng kể từ cái ngày mà cô cần rằng buông lời vô tình để nói với anh thì trái tim cô hoàn toàn vỡ, và cái quá khứ đầy rẫy sự u buồn kia nên cô tự ti bản thân mình, không hề dám yêu thêm một ai nữa. Nên khi gặp một người đàn ông nào cô luôn tạo ra cái khoảng cách, nó xa mà chẳng thể nào với tới.

Một mỗi với hàng đồng suy nghĩ, cô ngủ thiếp trên xe của Tùng Dương, trong mơ, cô thấy Hiểu Minh, ba, mẹ và cả chị. Trong giấc mơ, cô thấy cái tai nạn kinh hoàng ấy, thấy anh rơi nước mắt, tan nát mọi thứ vì cô. Bàn tay cô run rẩy, vùng vằng giữa khoảng không.

- Ba mẹ, chị à.

Cô luôn miệng gọi như thế khi cô gặp giấc mộng.

- Helen...

- Đừng đi mà.

Cô run rẩy, mồ hôi ướt đầm cả mái tóc cô. Anh tháo dây an toàn, nhẹ nhàng đẩy cô vào bờ vai của mình. Anh không hề biết cô mơ cái gì, nhưng nhìn cô quả thật đáng thương.

- Helen, anh quả thật muốn quan tâm chăm sóc em mà.

Cũng giống như Nhã Thiên, Tùng Dương đang yêu đơn phương, yêu cô thư kí tội nghiệp của mình.

Cũng đã 3 ngày Mạc Danh về Úc, không thấy cô Hiểu Minh như thấy phát điên. Mặc dù khi cô ở đây anh không thể nói chuyện với cô, nhưng lặng thầm nhìn theo cô cũng đủ làm anh thấy vui.

Anh đã tìm kiếm cô suốt 2 năm liền mà kể từ cái ngày cô chia tay và bỏ đi không một tung tích. Tìm kiếm trong tuyệt vọng, đau đớn đến xót xa, anh cứ kiếm tìm đến cái ngày mà tốt nghiệp phổ thông, thì anh chợt nhận ra rằng mình đã kiếm cô suốt 2 năm.

Nhã Thiên thấy anh đau khổ, cũng bí mật tìm kiếm Mạc Danh, cô thà để bản thân mình đau khổ còn hơn là anh. Lúc nào, Hiểu Minh say rượu, cô cũng xuất hiện bên anh để đưa anh về, chăm sóc anh. Trong cơn say rượu, anh mơ hồ gọi tên Mạc Danh, cái tên sao mà quá xa vời, Nhã Thiên cũng nhiều lần cũng phải cắn răng chịu đựng trong vòng tay anh với cái tên là Trần Mạc Danh. Mặc dù, cô yêu anh thật, nhưng cô muốn anh yêu cô với cái tên Nhã Thiên chứ không phải là tên của người bạn cô. Cứ như thế, 7 năm trời, cô đau khổ khi yêu đơn phương anh, 7 năm một thời gian dài nhưng cô không đủ khả năng làm xóa mờ cái hình bóng ấy ra khỏi đầu óc anh.

Cái lúc mà anh không còn khả năng nữa, anh muốn từ bỏ, Nhã Thiên cũng thấy vui khi thấy anh đang dần mạnh mẽ, và bắt đầu kiếm tìm một tình yêu mới thì cô xuất hiện, dưới cái tên đầy lạ lẫm Helen Daisy.

Với bề ngoài mạnh mẽ của một người đàn ông thành đạt, doanh nhân trẻ tuổi, phụ nữ theo đuổi nườm nượp, nhưng bên trong anh là vết thương rộng lớn của tình yêu.

4 con người, 4 sự đau khổ.

Chap này tóm tắt lại quá khứ của Mạc Danh và nỗi đau của Hiểu Minh và 2 nhân vật chính phụ còn lại. Ta up ấy bọn đọc đỡ ghiền.. Hehe.

21. Nụ Cười Của Em Thật Sự Là Không Hề Thay Đổi.

Trở lại Việt Nam, cô lại vô cùng căng thẳng khi phải đối diện với ai đó. Điều đó làm cô thư ký đầy băng lãnh này cảm thấy rụt rè.

- Trịnh Tổng, cô ấy đã về tới đây an toàn.

- Ừ.

Ngồi trầm tư bên cửa sổ được đặt đối diện với cái thành phố, trong suy nghĩ của anh luôn xuất hiện tới cô mặc dù lòng từ nhủ rằng sẽ không còn yêu cô nữa. Là chủ tịch tập đoàn của công ty có tiếng tăm, với ngoại hình như một nam thần, sự phát triển thành công vượt bậc của tập đoàn Trịnh Tổng đã làm anh thêm danh tiếng, công ty anh bây giờ có thể thao túng được giới kinh doanh, cũng như có thể quyền rũ hàng tá phụ nữ, không cần anh quyến rũ họ cũng sẽ tự nguyện cởi bỏ y phục mà để anh hành hạ, nhưng tại sao cô, cái người phụ nữ ấy anh không thể có khả năng? Anh bất lực hoàn toàn. Anh chỉ biết ngồi đây, nghe những thông báo về cô, để coi cô thật sự có an toàn hay không?

- Vào đi.

Anh trở lại bàn làm việc với khuôn mặt lạnh lùng như ngày nào.

- Thưa Trịnh Tổng, đây là bản làm kế hoạch mà Tùng Dương nói tôi phải tận tay giao cho anh.

Cầm nó, ánh mắt không thèm nhìn lấy cô một lần, tỏ ra vẻ khinh người.

- Xong rồi, cô ra ngoài đi.

- Tôi đi đây thưa Trịnh Tổng.

- Anh hai à.

Từ ngoài cửa, có một chàng trai xuất hiện với đôi mắt xám lạnh lẽo, mái tóc màu he. Thật sự, nhìn chàng trai đó có một điểm gì đó rất cuốn hút. Nghe gọi Trịnh Tổng là anh hai thì chỉ có là Minh Phú mà thôi, 7 năm không gặp lại, từ một cậu bé khó bảo trở thành một cậu con trai đầy sức quyến rũ.

- Cô.. tôi nhìn quen quen?

Mạc Danh nở nụ cười thánh thiện.

- Chị Mạc Danh, thật sự là chị sao?

Không trả lời, cô nở một nụ cười thật tươi, nụ cười mà cô phải giấu nhem bấy lâu này, cô rất vui khi cậu bé ấy còn nhớ mình, lộ ra chiếc răng khểnh đáng yêu, đôi mắt cười tinh nghịch, đúng là nụ cười ấy rồi. Hiểu Minh thật sự tim đập loạn lên vì nụ cười đó, cái nụ cười mà anh đã từng tung động vì nó.

- Chị Mạc Danh, lâu rồi em không gặp, em nhớ chị chết đấy.

Minh Phú nhẹ ôm cô vào lòng mình.

- Ái chà, chị vẫn chẳng cao được nhỉ?

Nhận thấy được sau lưng có ánh mắt đầy giận dữ của Hiểu Minh nên cô thu lại nụ cười ấy. Thấy cái cảnh làm quá lên rồi, ah nghiêm giọng nói:

- Phú, em kiếm anh có việc gì?

- À em quên, không gì quan trọng đâu, khi khác em nói với anh. Bây giờ, em bận đi với chị Mạc Danh rồi.

Nói xong, cậu kéo tay Mạc Danh rời khỏi phòng trước ánh mắt đầy giận dữ của Hiểu Minh.

- Phú Phú, chưa hết giờ làm việc. Cậu có thể vào phòng làm việc của tôi để đợi tôi được chứ?

- Được chứ ạ.

- Cũng lâu rồi không gặp lại, cậu đẹp trai hơn rất là nhiều.

- Cảm ơn chị, em vẫn thế, chị bây giờ khác nhiều lắm, nhìn chị bây giờ quyến rũ nhiều hơn đấy, chứ ngày xưa chị lép từ trên xuống dưới.

- Này này, quá đáng lắm rồi đó nha.

- Haha..

Mạc Danh tự nói mình sẽ thay đổi, phải hoàn toàn lột xác, lạnh lùng với tất cả mọi người nhưng thật sự cô không nở với cậu, cô không muốn cậu phải buồn vì mình.

Còn Hiểu Minh hoàn toàn bất động trước cái nụ cười ấy, anh hoàn toàn vui khi thấy cô vẫn có chút là Mạc Danh, nhưng tại sao trước mặt anh cô luôn lạnh lùng, thờ ơ với anh, nhưng tại sao trước mặt Minh Phú cô lại trở về với bản thân, thật sự là anh đang ghen đấy, anh ghen với cậu em cách mình những 5 tuổi.

Hôm nay, Hiểu Minh có tiệc mời của cậu bạn thân Khắc La. Nhưng Mary có việc bận xin nghỉ nên anh đành kêu Nhã Thiên đi cùng.

Hôm nay, Nhã Thiên thật xinh đẹp với một chiếc váy xòe tới đầu gối, áo crop top thoát ần thoát hiện vòng eo nhỏ nhắn của cô. Khoác tay anh đi vào bữa tiệc. Đây chỉ là bữa tiệc nhỏ đầy tháng đứa con của cậu bạn mình.

- Hiểu Minh.

Anh và Nhã Thiên bước tới như hai người là một cặp.

- Khắc La, thật sự là cậu được làm cha rồi đấy. Bỏ cái tính đào hoa đi mà để làm cha nghe chưa?

- Hiểu Minh à, cậu không biết tớ là một người đàn ông tốt sao?

- Tớ cũng mong là vậy.

- Tổ đã làm cha mà bây giờ cậu còn chưa có mối tình vắt vai nữa là sao?
- Trời trời, tình thì nhiều nhưng không biết ưng ai thôi.
- Haha, cậu bạn tôi. Nhã Thiên đứng cạnh đây là một cô gái xinh đẹp, tài giỏi sao không ưa, kiếm đâu cho xa xôi.
- Khắc La, anh cứ khéo đùa. - Nhã Thiên nhanh chóng mở miệng -
- Hôm nay, thật sự là một ngày vui, nên Khắc La cứ bồi rượu cho Hiểu Minh đến khi cả hai người say mềm.
- Nhã Thiên, tôi thật phiền cô, nhưng tại anh Khắc La phấn khởi quá thôi. - Hoa Hoa vợ của Khắc La nhẹ nhàng cười nói -
- Không sao đâu ạ.
- Tại ông xã nhà tôi cả, phiền cô đưa Hiểu Minh về dùm.
- Vâng ạ.

Cô biết bình thường anh không phải là loại người dễ say vậy đâu, anh nhất định đang có tâm sự. Đưa anh ra xe, may là có sự giúp đỡ của bác lái xe chứ cái thân hình cao lớn này cô chẳng biết phải làm gì.

Trên xe, anh tựa đầu vào vai cô mà ngủ, làm tim cô đập loạn nhịp. Khuôn mặt anh thật sự rất đẹp trai, hàng long mi cong vút, chiếc mũi cao thẳng, khóe môi mỏng, vẻ ngoài của anh thật sự là hút hồn mọi thứ. Cô nhẹ nhàng đưa tay lên chạm nhẹ vào mặt anh, cái khuôn mặt mà cô muốn chạm tới nhưng sao quá xa vời. Anh nắm tay cô, làm cô khẽ giật mình.

- Danh Danh à, em đừng quây nữa, thật sự anh rất mệt.
- Khuôn mặt cô thoáng buồn, lần nào say rượu anh cũng nắm lấy tay cô mà kêu tên Mạc Danh, cứ như thể trái tim cô dần có những vết xước, mặc dù biết mỗi lần say là anh hay gọi như thế, nhưng cô vẫn thích xuất hiện trước mặt anh mỗi lúc say, vì chỉ có những lần như vậy cô mới được chạm vào anh.
- Chị Mạc Danh, sao chị đưa em về nhà thế này, em thích đưa chị về cơ.
- Chị lớn hơn em, chị muốn làm một người chị quan tâm em. Tới nhà rồi, vào đi.
- Chị về cẩn thận.
- Ừ.

Có một chiếc xe hơi vừa đậu ngay đó, Nhã Thiên cực nhọc ôm anh ra khỏi xe.

- Anh hai. - Minh Phú đi lại. -
- Cô đứng im, lần đầu tiên cô thấy anh say, Nhã Thiên và Minh Phú đưa anh vào nhà, đi ngang nơi cô đang đứng, anh chợt bỗng té nhào vào người cô, hơi thở nóng của anh lan tỏa khắp người cô.
- Mạc Danh à, em đi đâu vậy, anh chờ em lâu lắm rồi.
- Hiểu Minh à, vào nhà đi. - Nhã Thiên vội đỡ tay anh và đưa anh vào. -
- Cô bất động hoàn toàn, ánh mắt cô len lên sự run rẩy.
- Chị à, anh em vẫn gọi tên chị mỗi lần say.

22. Bữa Tiệc Mặt Nạ.

Mạc Danh thở dài khi đây là cuối năm nên công việc sẽ hết sức bận rộn, nhất là cái dự án đang tốn nhiều công sức kia, đã bắt cô phải ở đây.

- Helen à.
- Mary.

- Đây là thiệp mời của cô.
- Thiệp mời?
- Cuối năm công ty thường có một buổi tiệc cuối năm , nhưng năm nay sẽ là tiệc mặt nạ.
- Mặt nạ ư?
- Đúng rồi ạ, thôi tôi để thiệp mời ở đây, cô làm việc tiếp đi ạ.

Nhìn cái thiệp màu hồng xin xắn được đặt ngay bàn, cô thật sự mới thán phục và hiểu tại sao Trịnh Tổng luôn phát triển vượt bậc như vậy là vì luôn lựa chọn nhân viên giỏi và xuất sắc, nghiêm khắc tuyệt đối nhưng luôn ưu ái nhân viên bởi những bữa tiệc, hay phần thưởng. Còn công ty Fly Mie mặc dù nhân viên cũng rất là giỏi, nhưng thật sự những ưu ái đặc biệt này thì quá ít.

Bỏ qua cái suy nghĩ về bữa tiệc, cô tiếp tục bắt tay vào làm tiếp công việc của mình.

__oOo__

Tối đêm 23, đường phố tấp nập những màu đỏ của lễ giáng sinh, cây thông, ông già noen được trang trí khắp cả đường phố, ở đây không khí lễ giáng sinh thật sự mát mẻ chứ không lạnh, công ty Trịnh Tổng hôm nay thật sự sáng rực rỡ, trong hội trường rộng lớn được chuẩn bị kĩ càng, tỷ mỉ và hoa trương là đặc điểm của công ty trù phú này.

Người người, người thì mặc vest, người thì mang váy, nhưng tất cả đều phải đeo mặt nạ, thật sự nhìn hội trường hôm nay, như lạc vào giới thần tiên chốn nào.

Mạc Danh được mời, thật sự cô không thích những bữa tiệc đông người như thế. Nhưng vì là đại diện cho công ty, nên cô phải đi. Mang một chiếc váy cúp ngực, váy đuôi cá xòe, màu đỏ rực rỡ, tóc dài uốn xoắn xòa nhìn cô càng thêm bồng bênh, thắm thiết. Đeo chiếc mặt nạ được gắn chiếc lông vũ đỏ ngay bên mắt, xinh đẹp và thần bí đó chính là cô hôm nay, bước vào hội trường không quen một ai, cả hội trường nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ, thậm chí cả ganh tị ghen ghét. Trịnh Hiểu Minh hôm nay cũng tham gia, vẫn là bộ đồ vest, vẫn là cái dáng người mà nhiều người hâm mộ, đôi mắt sâu thẳm đó được giấu vào chiếc mặt nạ sang trọng, chỉ để lộ ra một đường mũi tuyệt vời, khóe môi mỏng đậm tình. Anh đứng với Nhã Thiên và cậu bạn Khắc La, một buổi tiệc tuyệt vời như thế này, anh không ngại rủ cậu bạn mình và cô vợ xinh đẹp của cậu ta.

Miệng anh nói, nhưng anh mắt luôn dõi theo cô gái mà như lạc lõng dưới kia, thật sự, Mạc Danh cảm thấy lạc lõng cực kỳ, trong công ty này cô không quen một ai cả ngoài Mary, mang bộ váy xinh đẹp thướt tha đi dạo quanh cô như là bông hoa tỏa sáng giữa một cánh đồng hoa vậy.

Bữa tiệc được bắt đầu, đèn cả hội trường tắt, sân khấu lên đèn, một người bước ra đồng dạng nói:

- Chào các bạn, như mọi năm, công ty Trịnh Tổng tổ chức cho các bạn một bữa tiệc cuối năm để coi như món quà để cảm ơn các bạn trong suốt năm qua.

Hội trường vang lên những cái vỗ tay rộn rã, thật sự, nhân viên Trịnh Tổng rất đông, đứng khắp cả hội trường.

- Ngày hôm nay, sẽ là ngày thông báo kết quả của danh hiệu “ Người đẹp Trịnh Tổng ”, kiểm tra phiếu và sẽ thông báo ai là người đẹp nhất và được mọi người yêu quý nhất Trịnh Tổng trong suốt 1 năm qua.

- Sau đây, tôi xin thông báo kết quả nhé.

Cả hội trường im lặng, cô thấy những trò này rất hay, vừa có tinh thần thi đấu, vừa giải trí, thật sự cô cảm thấy người giám đốc lạnh lùng kiêu ngạo đó cũng rất biết chăm sóc cho công ty.

- Người thắng cuộc chính là .. là Cao Phương Uyên Như.

Những tiếng vỗ tay giòn giã, có một cô gái mang một chiếc đầm dạ hội màu vàng, thân hình cao ráo uyển chuyển, tóc đen dài xòa, công nhận người đẹp của công ty này thật sự nhiều, cả Mary thư ký cũng có vẻ đẹp rất quyến rũ, cô thật sự tò mò về sắc đẹp của cô gái này.

Được tặng một chiếc vương miện nhỏ xinh xắn, rất đẹp, không biết giá trị bao nhiêu nhưng nhìn qua cứ như hàng thật vậy, mở chiếc vương miện, chính miệng cô cũng phải “ Oh ” lên. Ẩn sau chiếc mặt nạ ấy là một khuôn mặt xinh đẹp, rất xinh đẹp trong từng góc cạnh, đôi mắt to tròn của người châu Á, chiếc mũi thẳng, đôi môi nhỏ xinh.

Cao Phương Uyên Như là một sinh viên 21 tuổi, với vẻ ngoài xinh đẹp, cô là hot girl mới nổi dạo thời gian gần đây. Nhưng vẫn quyết tâm vào việc học, cô được thử làm chức vị nhân viên để lấy thêm kinh nghiệm.

Mạc Danh nhìn cô gái này có vẻ rất quen, cô rất giống cái cô gái mà ông Hiếu Minh sao? Cô có nghe anh kể anh từng thích một người, chỉ là thích thôi, cô ấy tên Như. Phải chăng đây chính là cô gái này? Thật sự là thú vị, mọi người quen của anh đều xin được làm vào cái Trịnh Tổng này sao? Cô có lẽ là một trong số đó, nhưng vì xui xẻo mới bị giữ lại.

Cảm thấy ở đây có vẻ nhàm chán, cô quyết định lên văn phòng mình, cô thật sự không thích bữa tiệc ồn ào.

- Hôm nay, em có vẻ đẹp.

Bước đi trong cái hành lang chỉ mập mờ vài ánh đèn, nghe giọng nói cô đứng sững lại.

- Hiếu Minh.

- Em có nhớ tôi ư?

- Anh làm gì ở đây?

- Công ty tôi, quyền của tôi.

Cô im lặng, quay đầu bỏ đi. Bàn tay thon dài mảnh mẽ ấy nắm lấy tay cô đẩy cô vào tường.

- Trịnh Tổng, anh đang làm gì vậy?

- Thật sự, em đang thách thức tôi đấy à.

- Anh nói vậy ý gì?

- Em biết tôi như thế nào trong suốt 7 năm qua?

Nghe thấy men rượu, cô chợt nhớ lại cái khoảnh khắc mà anh gọi tên cô trong cái hôm ấy, tim cô đập loạn lên.

23. Nước Mắt Của Thần Mặt Trời.

Mạc Danh dường như có thể nghe thấy hơi thở của Hiếu Minh, hơi thở nóng tràn đầy mị tình đang quanh quẩn khắp người cô.

- Trịnh Tổng, nơi đây là nơi đông người xin người đừng làm như vậy. - Bàn tay vô lực yếu ớt đẩy người anh ra -

- Vậy, nơi vắng vẻ hơn tôi có quyền làm như vậy đúng không?

- Trịnh.. Trịnh Tổng. - Hơi thở của cô dường như yếu ớt hơn rất nhiều -

Anh nhẹ nhàng tháo chiếc mặt nạ bí ẩn ấy ra, xuất hiện sau đó là khuôn mặt xinh đẹp của Mạc Danh và ánh mắt tràn đầy sự giận dữ.

- Em có biết tôi tìm em như thế nào không? Tôi là người đàn ông thành đạt, tôi có mọi thứ nhưng tại sao tôi không có được em? Hai năm, tôi tìm kiếm em suốt 2 năm không một tin tức.

Cô im lặng, trái tim cô ghen đau, cô đã phải bỏ chạy cuộc sống, thay đổi bản thân, cô phải làm một con người hoàn toàn mới.

- Em nói đi, tại sao? Tại sao hả?

Nhân thời cơ anh đang thả lỏng người, cô đẩy người anh ra và bỏ chạy, hai hàng nước mắt rớt xuống, trên khuôn mặt diễm lệ của người con gái ấy đang ướt bởi những giọt nước mắt tựa ngọc quý, cô đã đau khổ như thế nào mới tập quên được tình cảm ấy nhưng tại sao bây giờ anh lại khơi lại trong cô?

Anh vẫn đứng nơi đó, vẫn là khuôn mặt đau khổ, ai có thể tin rằng Trịnh Tổng một người hoàn hảo về mọi mặt như thế mà giờ phải đau lòng như thế?

Đứng sau cánh cửa, Nhã Thiên dường như nghe thấy tất cả, thấy anh lại như thế lòng cô không khỏi buồn đau, cô bỏ đi, cô đi kiếm người con gái mà anh đang làm anh đau khổ, người con gái mà anh đã yêu trong suốt thời gian dài không thể quên.

Mạc Danh ngồi im lặng trong công viên, khuôn mặt xinh đẹp ướm át lệ tình. Nhã Thiên đi đến, vì cô biết một điều mỗi khi cô buồn thì cô sẽ tìm một góc nhỏ trong công viên mà khóc. Trong suốt thời gian qua, cô không ngờ Mạc Danh vẫn chưa bỏ thói quen đó.

Nhã Thiên và Mạc Danh, trên người mang hai bộ váy dạ hội yêu kiều, khuôn mặt đau lòng thâm thẳm, nên gây sự chú ý của nhiều người.

- Tại sao cô làm như vậy? - Nhã Thiên đứng trước mặt giận dữ -

Cô nghe thấy, nhưng vẫn co ro ngồi im lặng.

- Vẫn là cậu hồ đồ. - Tức giận xách tay Mạc Danh lên -

- Muốn sao nữa?

- Tôi xin cậu, đừng làm anh Hiếu Minh đau nữa.

- Đó là chuyện của tôi, có chi cô can thiệp?

- Cô không biết trong suốt thời gian qua Hiếu Minh như thế nào à? Trong cái khoảng thời gian cô bỏ đi, anh ấy bị khủng hoảng tinh thần một thời gian dài, tìm kiếm cô trong suốt hai năm, anh ấy đã thay cha giữ sự nghiệp trong khi tuổi đời còn rất trẻ. Anh ấy đau khổ trong suốt 7 năm, mỗi lần say anh ấy đều nắm tay tôi và kêu ba chữ " Trần Mạc Danh ". Thật sự, tình yêu của anh ấy không xứng với cô sao?

- Được rồi, đừng nói nữa.

Nhã Thiên bỏ đi, cô thật oán hận nhưng không thể làm gì được ngoài khuyên can. Cô yêu anh, rất yêu anh là đằng khác, nhìn anh thấy anh cười nói vui vẻ là đủ làm cô yên lòng, cô rất hết sức để được làm anh vui, cô thật sự cầu cho hai người này được viên mãn hạnh phúc, chỉ thấy anh cười là làm cô vui, vì 7 năm qua cô không thể xóa mờ được hình bóng cô.

Tâm trạng Mạc Danh rối bời, cô ước mơ được làm một nhà thiết kế, nhưng vì cha mẹ cô quyết định vào giới kinh doanh để làm việc, tìm manh mối cho vụ cha mẹ cô. Cô yêu Hiếu Minh, khi bên xứ người xa lạ, cô mới nhận ra cô yêu Hiếu Minh rất nhiều, xinh đẹp, giỏi giang trong giới kinh doanh, có rất nhiều người theo đuổi, nhưng cái hình ảnh Hiếu Minh cười một nụ cười nhẹ nhàng lúm đồng tiền đáng yêu lại làm cô xuyên lòng.

Nhã Thiên đau khổ tìm đến rượu, nhờ cơn say giải quyết nỗi lòng, anh cũng vậy, trong một đêm có ba con người đau khổ, xót xa nỗi lòng.

__oOo__

Sáng sớm hôm sau, Mạc Danh đi đến công ty về bờ phờ thiếu sức sống.

- Helen.

- Mary, chào buổi sáng.

- Chào cô, cô đi đâu sáng sớm vậy?

- Đến nhà Trịnh Tổng lấy đồ.

- Đồ ?

- Ủ, hôm qua Trịnh Tổng ở trong phòng làm việc suốt đêm. Sáng nay không cho ai vào, giờ người kêu tôi về lấy đồ, thôi tôi đi nha.

- Ủ.

Mạc Danh nghĩ lại những lời nói hôm qua của Nhã Thiên, tất cả tội lỗi đều do mình, cô thật sự rầu rĩ. Không hiểu sao bước chân cô cứ lên thang máy, chẳng phút chốc đây là tầng của Trịnh Tổng sao? Nhưng cô ấy vẫn đi vào, đứng trước cửa phòng, lý trí cô không cho phép mình vào, nhưng không thể cưỡng lại hành động.

Gõ cửa, trong phòng vẫn im lặng, cô mở cửa bước vào. Thấy anh, người con trai cao lớn, oai dũng người đứng đầu cả một tập đoàn uy quyền mà bây giờ tinh thần ủ rũ đáng thương.

- Tôi đã dặn mấy người ở ngoài mà.

Lời nói và ánh mắt của anh đều ngưng lại khi thấy cô, ánh mắt chuyển sắc, lạnh lùng buông câu nói:

- Cô lên đây làm gì?

- Tôi lên đây xin lỗi anh.

- Chuyện gì?

- Vì tôi không xứng tình yêu của anh.

Ánh mắt lại thần thờ mệt mỏi, đôi mắt đỏ hoe của anh bỗng dưng có một giọt nước rơi xuống. Đó là nước mắt của anh, nước mắt của người con trai mà nổi tiếng là lạnh lùng uy nghiêm.

- Danh à, em đừng làm tôi đau nữa. - Anh kêu tên cô một cách thăm thiết -

- Vì tình yêu của tôi.. tôi không đủ để bù lại tình yêu cao thượng của anh. Tôi yêu anh chỉ vì tiền, vật chất nên anh đừng yêu tôi nữa.

- Nếu em yêu tôi vì những thứ đó thì 7 năm trước em không rời đi mà tiếp tục đeo bám tôi để làm le cái Trịnh Tổng này.

- Tôi tôi..

- Nếu em yêu tôi những thứ đó, thì bây giờ em không đứng đây nói với tôi những lời đó mà là đang nằm dưới thân tôi mà đau khổ rên rĩ.

- Hiểu.. Hiểu Minh. - Giọng cô run -

Ánh mắt anh lạnh lùng sắc bén, làm tan vỡ tất cả.

” Giải thoát cho anh khỏi sự chờ đợi bí ẩn nhất này

Từng ngôi sao rơi xuống , ngọn gió không ngừng lay

Đôi trái tim cùng rung động

Hay tin tưởng anh , trái tim chân thật không đổi thay

Đợi chờ ngàn năm với lời hứa của anh

Dù cho phải trải qua biết bao mùa đông giá buốt

Anh quyết không từ bỏ

Mãi mãi nắm chặt lấy

Đôi tay này của em

Đợi chờ khiếp sau tương ngộ

2 ta lại tiếp tục tình yêu này

Tình yêu này dù cho có làm anh đau đớn đến mấy

Cũng cùng em mà gánh chịu ”.

24. Tất Cả Vì... Tôi Yêu Em.

Nguyên ngày hôm nay, thật sự cô không thể tập trung vào công việc được, trong đầu cô cứ quanh quẩn hiện lên những lời nói và kèm theo giọt nước mắt của Hiểu Minh, trái tim cô như vỡ nát. Cô không phủ nhận mình yêu anh, nhưng thật sự tình yêu của cô không đủ lớn bằng tình yêu của anh. Cô không dám nhận, cái ngày cô buông những lời nói vô tình đau đớn ấy với anh, một người mà yêu cô rất nhiều. Cô cứ nghĩ tình duyên của cô và anh không đủ lớn để gặp lại lần 2, nhưng thật sự cô đã lầm.

- Mạc Danh à, mày phải làm gì bây giờ? - Cô thở dài, lòng nặng trĩu -

Tối hôm giáng sinh, nhà Khắc La lại mở tiệc mừng dự án của cậu ta trúng lớn, có sự tham gia của Trịnh Tổng và Fly Mie. Hôm nay, Tùng Dương cũng có mặt, nhận được lời mời cậu ta lập tức đi ngay kéo trẻ, Tùng Dương, Khắc La và Hiểu Minh ngày xưa từng là bạn tốt, rất thân nên cho dù bây giờ lớn cũng trở thành bạn tốt của nhau.

- Khắc La, dạo này Noãi Thị làm ăn cực kỳ khấm khá. - Tùng Dương cười cười nói nói. -

- Ôi giờ, tôi làm cho dù khấm khá tới đâu cũng làm gì bằng Trịnh Tổng và Fly Mie các người.

- Haha.

Ba cậu bạn, mỗi người một vẻ tùm lại nói chuyện, làm cho các thiếu nữ xôn xao cõi lòng, Khắc La thì đã có vợ một con nhưng vẻ đào hoa phong tình ấy thì không thể giấu được, còn Tùng Dương thì hào hoa phong nhã, nụ cười tỏa nắng là người người chết ngất. còn cậu bạn được đề ý nhiều nhất có lẽ là Trịnh Hiểu Minh, lạnh lùng huyền bí, làm việc rất cẩn thận, không bao giờ xuất hiện tin đồn tình ái với người phụ nữ nào, trong ba người nếu Tùng Dương luôn là người né tránh truyền thông, còn cậu ta luôn được giới truyền thông đề ý tới nhưng không hề biết được một bí mật gì.

- Đó là thư ký của cậu à Dương?

- Ủ.

- Thật xinh đẹp.

- Khắc La à, cậu có người vợ xinh đẹp và đứa con trai kháu khỉnh rồi còn đề ý tới cô thư ký của tôi là sao?

- Tùng Dương nói bằng giọng giễu cợt -

- Không không, tôi chỉ nghe đồn cô gái này lưu tình phong nhã, nổi tiếng một trời một vực hôm nay đã thấy.

- Haha.

Hôm nay, Hiểu Minh chỉ im lặng, anh nhìn xung quanh, tìm kiếm mọi thứ nhưng ánh mắt anh luôn bị đứng lại trên người Mạc Danh.

- Hiểu Tổng à, tôi rất vui khi được tham gia phần nhỏ trong dự án của anh lần này với Trịnh Tổng?

- Oh.

- Anh có thể cho tôi mời rượu.

- Nhưng lát tôi phải bay về nước gấp.

- Anh thật sự không nể tình tôi ư?

- Giám đốc của tôi lát còn phải bay về nước để giải quyết công việc, coi như tôi đây uống thay cho ngài ấy.

- Oh, được cô Helen mời rượu thật sự là niềm vinh hạnh của tôi.

Có rất nhiều người tới mời rượu Tùng Dương, cô đều uống hết.

- Helen à. Em đừng uống nữa.

- Anh yên tâm, bổn phận của em mà.

- Đừng uống nữa, chúng không tốt cho em.

Tùng Dương hết sức ngăn cản, bởi vì hôm nay anh không thể ở đây lo lắng cho cô được, anh không muốn cô gặp chuyện bởi vì anh.

- Hiểu giám đốc, đã tới giờ bay.

- Ừ.

Anh nhẹ nhàng rời khỏi cô thư ký nhỏ trong sự tiếc nuối, anh phải xa cô hơn 1 tháng rồi mà giờ chỉ gặp lại trong vài giờ ngắn ngủi. Anh đi tới chỗ của Khắc La đang đứng chào rượu để chào tạm biệt, rồi sải bước tới chỗ Hiểu Minh đang đứng.

- Hôm nay, Mary hay Nhã Thiên gì không đi cùng anh à?

- Mary có đi nhưng đã xin về trước, còn Nhã Thiên đã đi công tác hai ngày nay.

- Oh.

- Sao vậy?

- Vậy tôi nhờ anh để mắt đến cô thư ký Helen dùm, cô ấy có vẻ uống nhiều rượu.

- Ừ.

- Cảm ơn anh.

Hiểu Minh đứng lạnh lùng dựa ngay cửa, ánh mắt thăm dò Mạc Danh, anh không tin rằng một cô gái như cô có thể làm anh khóc, làm anh đau.

- Helen tôi có thể mời cô ly nữa.

- Được ạ.

Thật đáng ghét, mấy tên giám đốc cứ mời chài rượu cô, không uống thì thật là bất lịch sự, nhưng thật sự cô đã say. Đầu óc quay loạn, vô tình ngã vào một người thanh niên đứng gần đó.

Thấy cô đã say, người thanh niên đó ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, trên môi nở ra một nụ cười gian xảo.

- Em thật là giống tiểu yêu tinh.

Rồi nhẹ nhàng ôm người cô rời đi. Thấy cô đã say mà bất chợt ngã vào lòng người đàn ông khác, Hiểu Minh đứng đây thật sự tức giận, thấy anh ta ôm cô đi, lòng càng bức rức hơn chỉ đi tới ngay chỗ đó.

- Oh, Lâm giám đốc.

- Chào chủ tịch Trịnh.

- Người con gái trên tay anh vô tình say sấn, ngã vào người anh.

- Oh, không sao ạ.

- Cô ấy là người phụ nữ của tôi, có thể cho tôi đỡ cô ấy.

- À, được chứ. Thấy cô ấy say tôi tôi.. chỉ đỡ cô ấy vào ghế mà thôi.

Nón tay thon dài của Hiểu Minh nắm lấy bả vai của Mạc Danh mà ôm qua, cô bất chợt ngã vào lòng anh, đụng đầu vào cái rồi ngủ tiếp.

- Tôi thật sự xin lỗi Lâm giám đốc.

- Không, không sao ạ.

Nói xong, Hiểu Minh liền đem cô gái ra xe. Để trong đây người vừa này ngáy người ra, mém tí nữa anh ta đụng tới người phụ nữ của Chủ tịch Trịnh, nhưng cũng đáng tiếc vì cô ta quá đẹp.

Để người cô trong xe, anh thở dài một cái.

- Người phụ nữ ngu ngốc, tại sao cứ say sấn là dựa vào lòng người đàn ông khác là sao?

Anh choàng qua đeo dây an toàn cho Mạc Danh, vẫn là cái hương thơm ma mị, lọn tóc hơi rối che hết bờ vai xinh đẹp gợi cảm.

- Yêu tinh à, em lớn rồi đấy.

Nghe như có hơi nóng phả vào mặt mình, bất giác cửa quây, do cự ly quá gần môi cô vô tình chạm lấy môi anh, cô cứ thế mà ngủ còn để lại anh ngây ngơ, môi người con gái này quả thật ấm, ngọt ngào nữa. Anh đỏ mặt, rồi né sang.

- Đúng là yêu tinh rồi, em cứ làm khổ anh đến bao giờ hả? Em nói đi, nhà em ở đâu để anh đưa về?

- Không nha.

- Mạc Danh. - Anh ngọt ngào gọi tên cô -

- Tôi thấy anh rồi. - Cô lẩm bẩm -

- Thấy? Thấy ai?

- Thấy người con trai tôi yêu.

- Là ai?

- Tôi yêu rất nhiều, nhiều lắm luôn.

- Nào Mạc Danh ngoan, người ấy tên gì?

- Anh ấy.. tên tên Trịnh...Hiếu... Minh.

- Cô quả thật yêu anh ấy?

- Ủ, yêu rất nhiều. Nhưng anh ấy rất đáng ghét, rất hay ăn hiếp tôi.

- Được rồi tiểu yêu tinh.

Nói rồi, anh lái xe một mạch.

oOo

Sáng hôm sau, tại biệt thự Trịnh Tổng, cô gái nằm trên giường bỗng thức dậy rồi la lối om sòm. Còn anh, đứng ngay bàn, tay nhét túi quần còn tay kia cầm ly rượu vang, ánh mắt nhàn nhã nhìn cô.

Mạc Danh thức dậy thấy mình trong căn phòng lạ hoắc, đã thế trên người chỉ còn một chiếc áo sơ mi đen.

- Hiếu Minh, anh nói đi, anh đã làm gì tôi chưa?

- Thôi nào, giữ vẻ lạnh lùng chút coi.

- Nói đi.

- Em nghĩ tôi làm gì em?

- Cái áo này...

- Tùy em, muốn nghĩ sao cũng được.

- Đề tiện.

- Này này, em hôm qua người rất là hôi. Tôi tốt bụng như vậy, còn để em nằm trên giường của tôi, làm tôi cả đêm mất ngủ. Tôi nói thật tôi chưa làm gì em cả?

- Thật sao?

- Chưa hề.

- Tại sao?

- Bởi vì tôi yêu em, yêu con người em, yêu tính cách em. Khi nào trái tim em cho phép tôi sẽ làm, mặc dù người em rất là làm tôi ham muốn.

- Anh là đồ đê tiện, hèn hạ.

Mới sáng sớm mà anh đã chọc cho cô mặt đỏ như trái gấc, anh tin là con người cô vẫn chưa hề thay đổi, tính cách hung dữ ấy vẫn còn. Mặc dù, anh có lòng tốt mang cô về nhưng lại bị cô chửi, cô đập nhưng điều đó làm anh hạnh phúc.

25. Hãy Để Anh Yêu Em.

Sáng hôm đó, Hiếu Minh đi đến công ty với tâm trạng cực kỳ phấn khởi. Nhân viên cũng thấy lạ tại sao hôm nay đại boss khó tính của mình lại vui vẻ đến như thế.

- Trịnh Tổng hôm nay có gì vui ạ? - Mary thấy lạ -

- Không gì đâu.

Anh đi vào phòng làm việc, trên tay anh vẫn còn cầm văn kiện. Nhưng tâm trí anh không thể tập chung một lúc nào cả.

- Mary. Kêu Helen Daisy lên đây tôi gặp.

Anh nhấn nút điện thoại.

Một lát sau, Mạc Danh đi lên, cô lấy làm lạ khi hôm nay bỗng dưng Hiếu Minh kêu cô lên, cô thì con đang còn ngại vì cái sự kiện tối hôm qua.

* cóc cóc *

- Vào đi.

Cô thẹn thùng bước vào, mặc dù bình thường cô là một cô gái lạnh lùng đáng sợ nhưng thật sự khoảnh khắc này cô không tài nào lạnh lùng được, khuôn mặt bất giác cứ hồng hào cả lên.

- Trịnh tổng kêu tôi lên đây có việc gì dặn dò ạ?

- Tôi cần em đi ra đây với tôi một chút.

- Đi đâu ạ?

- Đi đi rồi biết.

Anh đứng dậy, khoác cái áo vest ngoài vào, đi ra cửa.

- Trịnh tổng người có gì dặn dò ạ?

- Tôi và cô Helen cần ra đây một chút xíu. Xe có sẵn ở dưới rồi chứ?

- Dạ rồi.

Anh bỏ đi trước, cô chậm chậm bước theo sau. Cô ngại khi ánh mắt đầy ngạc nhiên của Mary, soi mói của đám nhân viên, cô nín thở cho đến khi bước vào thang máy.

- Bình thường em là một người tràn đầy tự tin và cá tính mà.

- Ừ. Có ai nói gì đâu?

- Sao hôm nay lại nín thở mà đi thế kia?

Cô tròn mắt nhìn anh, sao anh lại biết? A, thật là ngại quá đi mà. Hồi sáng, sau khi thức dậy tại giường của anh, cô còn mạnh tay dí đập anh khắp căn phòng, không ngại đâm anh một cái ngay miệng. Mà giờ phải thẹn thùng xép nép đi sát bên anh.

Hiếu Minh tác phong nhẹ nhàng mở cửa xe cho cô, ngồi trong xe, không khí căng thẳng vô cùng. Mạc Danh cô vô cùng, vô cùng sợ mà ánh mắt cô lại tỏ ra vẻ bình thường. Không gian im lặng, chỉ nghe thấy hơi thở đầy nam tính của anh.

Đậu xe ngay gần một công viên nhỏ, anh mở cửa xe nắm tay cô đi vào.

- Trịnh tổng, anh đưa tôi ra công viên làm gì?

- Em nhớ chỗ này chứ?

Làm sao cô quên được, đây là cái nơi mà anh đã ôm cô, nói đã thích cô, là nơi cô rút những giọt nước mắt vì sắp phải xa anh. Cô đứng im, nhìn không gian mọi thứ dường như chưa thay đổi mấy. Hiểu Minh bước tới, xòe bàn tay anh ra, có một chiếc kẹp có icon lo lắng.

- Em làm rớt ở nhà anh?

Cô im lặng, bây giờ cô không thể nói gì hơn nữa.

- Mạc Danh à, em biết là anh vẫn còn yêu em chứ?

- ...

- Mạc Danh, đừng rời xa anh nữa.

- Nhưng tôi không thể yêu anh được nữa.

- Tại sao?

- Tại...

- Em nói đi.

- Tại..

- Em không có lý do đúng không?

- Tôi mắng anh như vậy, tôi chỉ xem anh là một trò đùa. Anh là người có tự trọng cao, anh không hận tôi ư?

- Không, anh không tin những lời đó là đúng. Nếu em rời xa chỉ vì em cá cược xong rồi, thì sau 7 năm, khi gặp lại anh, em không hề phải sợ như vậy? Em là Helen Daisy, nhưng trước mặt anh thì em vẫn là Trần Mạc Danh mà anh từng đã và đang yêu.

- Tình yêu em không đủ lớn để yêu anh.

- Anh không cần lớn hay nhỏ, anh chỉ cần em luôn bên anh, yêu anh là đủ.

- Em..

- Mạc Danh, hãy để anh yêu em nhé.

Cô im lặng, đôi mắt buồn ấy thật sự không nói nên lời, chỉ biết im lặng nghe những lời anh nói, nghe nhịp tim anh đập. Thế thôi.

Không ngờ, cảnh tượng Trịnh tổng danh tiếng lại đang mập mờ với một người phụ nữ trong công viên lại bị lọt vào ống kính của các nhà báo. Trong vòng 1h đồng hồ, những tấm ảnh bài đăng đã được truyền tải nhanh chóng.

Hiểu Minh lái xe đưa cô đi dạo, đi ngang qua ngôi trường mà anh và cô từng học, đi ngang qua căn nhà cũ của cô. Đưa cô đi thăm rất nhiều cái nơi mà đối với cô từng gọi là kỷ niệm.

Dừng trước căn nhà cũ của cô, căn nhà cô bây giờ đã được sửa sang lại, khu phố này bây giờ cũng trở thành một trong những khu phố đẹp nhất nhì thành phố với những căn biệt thự tọa lạc ở đây. Anh nắm tay cô.

- Có thể bây giờ em chưa nói yêu anh, nhưng anh sẽ làm cho em nói câu đó. 7 năm trước người anh lần đầu tiên tỏ tình là em, 7 năm sau người tiếp theo anh yêu vẫn là em.

Cô cảm động, trái tim cô đập rộn ràng khi nghe những lời yêu của anh. Cô không trả lời, vẫn là cái ánh mắt buồn nhìn về căn nhà cũ của cô. Bây giờ cô đã khác, cô phải làm gì bây giờ? Yêu anh hay là từ chối?

oOo

Các nhân viên của Trịnh tổng truyền tay nhau bài báo sáng nay.

- Cô ta ?

Có một người đang tức tối, khuôn mặt tối sầm lại khi đọc những dòng đó trên mạng, đó chẳng khác nào là Cao Phương Uyển Như, cái ngày mà anh từ chối tình cảm của cô, ngoài mặt cô vẫn cười cười nói nói. Nhưng trong tim lại hạ quyết tâm phải đổ gục được anh, cô tin anh đã từng yêu mình lần đầu thì không thể không có lần thứ hai.

Hiếu Minh được Mary thông báo về bài báo sáng nay, anh vẫn dặn cô giải quyết âm thầm, nhưng cũng không sao, vì cô gái này sẽ mãi là của anh, mọi người biết sớm hơn một chút cũng không sao. Anh sẽ yêu cô, tình yêu đó sẽ vĩ đại hơn rất nhiều, vì anh đã yêu cô được khi cô không có ở đây trong 7 năm, trong suốt 2555 ngày, 61320 giờ, số ngày đó, số giờ đó sẽ được nhân tiếp về sau.

” Đường như em đã quên tình yêu sâu đậm giữa hai chúng ta

Nhưng anh vẫn luôn đợi em

Thời gian của hai chúng ta dường như đã dừng lại.

... Giống như khi em vẫn còn bên anh

Em đừng đi, xin em đừng rời bỏ anh

Đừng chỉ mang lại những vết thương trong trái tim anh

Xin em đừng làm anh khóc

Xin em hãy quay về với anh

Tất cả con trai sống trên thế gian này chỉ duy nhất một lần trong đời có một người quan trọng nhất khiến họ như điên dại

Với anh đó là em. Tình yêu đã chết của anh như mảnh vỡ của vì sao đau khổ đáng thương

Trái tim em đặt trong vạt áo anh. Dù có xé rách, vứt bỏ, chôn giấu hay đốt cháy

Vẫn còn mùi hương còn lưu lại, như bức tranh được nhìn thấy

Giống như con giấu được khắc ghi trong ký ức ” .

26. Mỹ Nhân Nổi Giận

Cuối cùng, các bài báo nói về Trịnh Hiếu Minh đã được xóa sạch sẽ trước khi anh trở về Trịnh Tổng. Anh đưa Mạc DANH xuống ngay trước cửa công ty để anh đi làm vài chút việc nhỏ. Còn cô, sau màn tỏ tình buổi sáng nhẹ nhàng đầy tình cảm của Trịnh tổng thì bây giờ tâm trạng của cô thật rối bời.

- Helen à. Cô thật ghê gớm.

Mạc Danh quay sang khuôn mặt ngạc nhiên.

- Là sao ?

- Cô với Trịnh tổng đang hẹn hò sao ?

- Không có .

- Chứ sao nhà báo chụp hình rồi lên báo. Nhưng cô yên tâm tôi đã xử lý êm đẹp. Nhưng trong công ty có vẻ mọi người đã biết hết .

Helen không nói gì, cô lên thẳng phòng làm việc của mình. Tất cả là do Hiếu Minh, đưa cô đi để giờ loan khắp công ty. Day day thái dương, cô mệt mỏi ngồi ngay ghế.

Uyển Như từ khi đọc tin ấy, tức giận đi lên phòng của Hiếu Minh, mặc cho thư ký ngăn lại bảo rằng giám đốc không có ở trong nhưng cô vẫn tức giận đi vào.

- Chào Trịnh tổng.

Hiếu Minh vẫn là cái khuôn mặt lạnh lùng, đầy uy nghiêm bước vào.

- Có Uyên Như tiểu thư lên đây để tìm Trịnh tổng ấy ạ.

- Ủ.

Uyên Như mặc dù là nhân viên cấp dưới của anh, do tình yêu nên cô đã chấp nhận làm nhân viên của anh mặc cho ba cô là tổng chủ tịch của tập đoàn Cao Phương lừng danh khắp cả nước.

- Như, em tới đây kiểm anh có chuyện gì không ?

- Hiếu Minh à, anh biết tin đồn tình cảm của anh đã loan truyền khắp công ty rồi không ?

- Ủ, thì sao ?

- Sao anh lại vậy chứ ? Cô gái ấy là ai ?

- Cô ấy là ai thì em không cần biết. Anh còn rất nhiều việc phải làm. Em có thể ngồi đây chơi hoặc có thể rời khỏi.

- Anh ... anh càng ngày càng thay đổi.

Anh im lặng, mắt chăm chú nhìn vào màn hình laptop, giả vờ như không nghe thấy gì cả. Anh nhẹ nhàng với cô một phần cô là tình yêu đầu của anh và cô là con gái của Cao chủ tịch, nhưng cũng vì phần đó Uyên Như lúc nào cũng làm tới, làm anh thật sự bức mình. Nhưng cô gái này làm gì anh cũng được, nhưng đừng bao giờ đụng tới Mặc Danh.

- Em không tin là không thể điều tra được cô gái đó.

Đi xuống phòng quản lý nhân sự, trong công ty mọi người cũng phải sợ cô một phần vì tính khí thất thường mưa nắng của cô gái này.

- Chị Ly, lấy cho em mượn hồ sơ nhân viên ?

- Làm gì ạ ?

- Em có công việc.

- Nhưng công ty có cả hàng nghìn người cô coi thật sự hết.

- Ủ, cũng đúng. Vậy chị biết cô gái tin đồn sáng nay với Trịnh tổng không ?

- À, thì ra em điều tra cô gái ấy à. Cô ấy không phải nhân viên công ty mình đâu.

- Vậy sao em nghe mọi người nói ở trong công ty mình.

- Cô ấy là thư ký của giám đốc Tùng Dương công ty Fly Mie tên là Helen Daisy, qua đây để khảo sát bản kế hoạch hàng chục triệu đô mới ký.

- Cô gái đó nổi tiếng trong giới kinh doanh là xinh đẹp, lạnh lùng đó sao ?

- Ủ.

- Dám qua đây quyền rũ chủ tịch của mình. Gan cô ta quá to.

- Cô ta ở tầng nào vậy chị ?

- Tầng 10.

- Thôi em về nha chị.

Mặc dù lòng ghen ghét thù hận của Uyên Như đang rất là cao, nhưng cái hình tượng một hot girl đáng yêu nhẹ nhàng vẫn không thể xóa bỏ.

Vào thang máy, lòng tức giận của cô vẫn không thể hạ.

- Đợi tôi một chút, tôi mang hồ sơ lên cho cô Helen.

- Ủ.

Đây chẳng phải nhân lúc này Uyển Như có thể gặp mặt được cô thư ký xinh đẹp nổi tiếng này hay không ? Cô quay sang nói với người nhân viên đó, suy nghĩ một hồi người nhân viên đó cũng đưa đồng hồ sơ đó cho cô, dặn cô vài câu.

- Chào cô. - Uyển Như mở cửa đi thẳng vào phòng -

Thấy cái hành động không phép lịch sự đó vài phần đó cũng làm Mạc Danh khó chịu.

- Xin lỗi cô, sau này đi vào nhớ gõ cửa.

- Ừ.

Oh, chẳng phải cô nhân viên đăng quang hôm bữa đây sao ? Mạc Danh lấy làm lạ sao hôm nay tự nhiên ghé thăm phòng của cô thế này ?

- Đây là hồ sơ của chị ạ. - Uyển Như tươi cười nói -

- Ừ, cô để đó đi. Cảm ơn có.

Uyển Như để hồ sơ xuống bàn, nhưng ánh mắt không hề ngừng soi mói cô.

- Cô có thể ra ngoài được chưa ạ ? - Mạc Danh khó chịu nói -

- Được, em xin lỗi.

Thân hình nhỏ nhắn uyển chuyển dưới bộ trang phục gợi cảm đi ra ngoài, Mạc Danh tò mò cái ánh mắt soi mói của cô gái hoa khôi này ? Và có gì đó không ổn ở đây.

“ Sắc đẹp cũng bình thường, không có gì đặc biệt mà dám quyến rũ anh Minh sao. Thật là dễ tiện ”.

Uyển Như cười nhếch mép, dám đụng tới Hiếu Minh của cô thì phải lãnh chịu hậu quả. Và đừng trách cô buông mọi thủ đoạn ra để làm. Vì một khi Uyển Như thích thì không ai lấy được nó.

Và đó là bộ mặt sau của cô hot girl nổi tiếng thiên thần trên mạng - Cao Phương Uyển Như.

27. - Tiếp

Hôm nay, là tết Tây. Công ty Trịnh Tổng lại một lần nữa mở tiệc linh đình, không khí năm mới vui tươi nồng nhiệt. Hôm nay, Hiếu Minh cũng tham gia, nhân viên phấn khởi vì thấy anh. Vì các bữa tiệc ở công ty, trừ những bữa tiệc lớn thì anh rất ít hầu như là không tham gia.

Mạc Danh hôm nay thật xinh đẹp rạng ngời, cô không thích cầu kỳ nên cô trang điểm thật nhẹ nhàng, mang một bộ váy trắng xòe tới đầu gối, nhìn cô như là một nàng công chúa xuất hiện ở truyện cổ tích. Còn Uyển Như, cô nhìn ánh mắt của Hiếu Minh dành cho Mạc Danh thì cũng thừa biết Hiếu Minh thích cô. Và tất nhiên cô không để điều ấy thành sự thật. Hiếu Minh là của cô và mãi mãi là của cô.

- Lâm giám đốc. - Tiếng nói nhẹ nhàng kiêu mị của Uyển Như -

- Cao tiểu thư có gì muốn nói sao ?

- Anh thích cô gái tên Helen dưới kia phải không ?

- Cô nói vậy ý gì ?

- Chẳng phải anh thích cô ta sao ?

- Oh, Cao tiểu thư thật là người biết nhìn nhận.

- Tại sao anh không làm quen cô ta ?

- Cô gái xinh đẹp ấy đáng tiếc là người của Trịnh chủ tịch.

- Trịnh chủ tịch là của tôi. Cô ta tới để dụ dỗ anh ta thôi. Nếu anh muốn, tôi và anh sẽ kéo hai người ấy ra.

- Cao tiểu thư, Trịnh chủ tịch biết được là không xong đâu ?

- Anh yên tâm, tôi biết anh biết. Tôi có được anh Hiểu Minh, anh thì sẽ hữu được cô gái xinh đẹp kia. Thực sự anh không muốn.

Lâm Miêu không trả lời, im lặng suy nghĩ. Anh rất thích cô gái kia, cô gái kia nổi tiếng là xinh đẹp, lạnh lùng băng lãnh. Anh yêu cô gái ấy từ cái nhìn đầu tiên, từ khi anh nhìn cô. Đôi mắt to tròn chớp mắt nhẹ nhàng, như có ma lực.

- Được.

Sắc đẹp của cô và lòng tham lam của cái tên Lâm Miêu này đã khiến anh phải dùng bất chấp mọi thủ đoạn để vừa lòng ham muốn của mình.

Hôm nay, Mạc Danh may mắn có Mary bên cạnh để cô bớt cô đơn hơn. Ánh mắt lạnh lùng không một tia ấm áp kia làm cô trở nên càng xinh đẹp. Càng làm nhiều người thích thú ngắm nhìn cô hơn. Trên tầng 2, có một khuôn mặt khó chịu nhìn xuống, anh dường như cảm thấy bức tức khi mọi người cứ nhìn Mạc Danh của anh như thế.

Bên Úc, cũng có một người đang điên cuồng vì nhớ. Anh thật ngu ngốc khi để cô phụ trách bản kế hoạch đợt này. Mới xa cô mới 1 tuần, tại sao anh lại phát điên lên vì nhớ cô cơ chứ. Người con gái này, thật sự biết làm người khác khổ. Mở điện thoại, vào thư viện, anh nhìn tấm ảnh cô đang ngây thơ mỉm cười, anh vô tình chụp lén được trong chuyến đi dã ngoại của công ty năm trước.

- Tùng Dương, mày đang làm gì thế này ?

Càng buồn, càng nhớ anh lại càng uống rượu rồi mơ màng gọi tên cô. Hai cái tên “ Helen Daisy ” và “ Mạc Danh ” đã làm hai người đàn ông nhưng nhớ, mặc dù đó là hai cái tên khác nhau nhưng cùng một người. Hai người đàn ông này vô thức gọi tên cô trong cơn say.

Cảm giác có anh mất giận dữ đang nhìn cô, khuôn mặt xinh đẹp ngược lên thì vô tình chạm phải ánh mắt anh. Cô nhận ra cô đang nói chuyện với một người đàn ông, vừa này còn phóng khoáng cho anh chàng này hôn một cái ngay má để xã giao.

Mặc dù, trong lòng luôn tỏ ra lạnh lùng hờ hững trước mặt anh, nhưng trong lòng lại không thể phủ nhận là mình yêu anh. Thấy ánh mắt anh đang ghen, cô bỗng đứng lại vui sướng.

- Đưa ly rượu này cho cô gái mang váy trắng xinh đẹp kia.

Uyển Như đưa cho nhân viên một ly rượu đã được chuẩn bị từ trước. Theo bản năng, cô cứ nhận lấy ly rượu từ tay nhân viên phát rượu không một chút nghi ngờ. Cô không quen uống rượu, nhưng người này người kia cứ mời thì cô nhấp một miếng cho phải lễ.

Đầu óc mở tung, điên cuồng quay. Cô làm rớt ly rượu xuống đất, một tiếng “ toang ” không to nhưng đủ cho khắp căn phòng nghe thấy. Mọi người nhìn qua cô, chỉ nghĩ là cô vô tình làm rớt ly rượu rồi lại tiếp tục cuộc vui của mình.

Lâm Miêu dáng vẻ cao lớn, anh tuấn trong bộ vest trang trọng, ánh mắt không ngừng soi mói nhìn cô. Khi thấy cô bắt đầu điên loạn, anh nhẹ nhàng tiến tới nhưng thật không may có một cô gái tóc vàng đã chạy tới cô trước.

- Helen cô bị sao thế ?

Đầu óc cứ quay, thân thể dần dần nóng ran, Mạc Danh cứ ôm đầu. Bước từ xa ấy, thân thể cao to, khuôn mặt như tượng khắc, nhẹ nhàng tiếng tới, dùng những ngón tay thon dài đỡ lấy thân thể bé nhỏ của cô.

- Trịnh giám đốc có lẽ cô ấy đã say.

- Được rồi, cô đi tiếp khách đi. Để tôi.

Lại một lần nữa, Lâm Miêu bị Trịnh Hiểu Minh cướp phụ này từ trong tay mình, anh giận dữ nắm tay vào tường.

- Trịnh Hiểu Minh, tôi luôn anh nể anh trên thương trường, vì anh luôn là một nhà kinh doanh tài giỏi. Nhưng đến cả phụ nữ, anh cũng phải giành với tôi sao. Tôi sẽ không buông tha cho cô ta đâu. Cô ta sẽ người đàn bà của tôi.

Cao Phương Uyên Như thất bại, tức giận điên cuồng.

- Coi như cô cao số, tôi tha cho cô lần này.

Bây giờ, có lẽ phóng viên ở ngoài công ty kia đã có rất nhiều vì hôm nay lễ tiệc đầu năm rất lớn. Không tiện đưa cô trong bộ dạng xay xỉn này ra ngoài, anh đành phải đưa cô lên phòng làm việc. Mở căn phòng ngủ trong phòng làm việc của anh ra, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường.

- Nóng, nóng quá.

Mạc Danh kêu rên, mồ hôi ướt cả tóc và hai bên khuôn mặt cô. Thân thể của cô cứ như thể nóng ran lên, tay vô thức cởi những quần áo. Anh nắm tay cô lại, không cho phép cô làm như thế.

Cô vùng vẫy, anh ngạc nhiên vì đây không phải biểu hiện của những người say rượu. Nhưng anh đã thấy khi cô say, như một đứa con nít và nói nhảm. Không như này hôm nay.

- Người tôi nóng, rất nóng. Tôi muốn...

- Muốn gì ?

- Muốn... muốn.

- Mạc Danh ngoan, nói đi. Muốn gì nào ?

- Muốn anh.

Anh nhìn cô, đây không phải biểu hiện của những người say mà là

Thuốc kích dục !

Anh tức giận, ai cả gan dám cho cô uống những loại thuốc như thế này. Nhìn cô cứ vùng vẫy, anh không khỏi đau xót, may là người đàn ông đó là anh, chứ không là... anh không thể tượng tượng thêm khi cô vào tay người khác.

- Nhất định anh phải điều tra biết coi ai đã cho Danh của anh uống thuốc này.

Tay cô cứ sờ soạn tùm lùm, làm bung một cái nút ngay ngực. Anh là đàn ông, tất nhiên nhìn người phụ nữ mị tình ngay trước mặt, tính kích dục nguyên thủy của đàn ông lại bùng phát. Anh đưa tay lên, giờ anh phải chọn một là làm quân tử, hai là làm tiểu nhân.

Sau một hồi suy nghĩ, anh quyết định làm quân tử. Anh sẽ làm khi cô tự nguyện chứ không phải tác dụng thuốc. Đợi cô ngủ, anh đi tắm.

Khi mặt trời vừa ló dạng, ánh nắng khê xuyên qua màn len lõi vào khuôn mặt xinh đẹp của cô. Anh ngẩng nhìn mãi không chán, đêm qua tối giờ anh không hề ngủ được, và có trời mới biết hôm qua anh phải đi tắm nước lạnh bao nhiêu lần.

28. Không Lừa Dối Bản Thân Được Nữa

Mạc Danh thức tỉnh, ánh ban mai làm cô nàng càng xinh đẹp. Thấy quần áo mình xộc xệch, lại thấy Hiểu Minh chống cằm nhìn cô. Cô lại đùng đùng la mắng.

- Này, tên biến thái.

- Em nói anh là gì chứ ?

- Lại làm gì nữa rồi ?

Cô cúi đầu đỏ mặt, tại sao mỗi lần uống rượu cô lại thế này, mất sĩ diện quá mà.

- Em nên cảm ơn anh đi.

- Tại sao ?

Anh cúi sát xuống mặt cô.

- Em có biết hôm qua em vùng vẫy, đòi cởi quần áo trước mặt anh không hả ?

Nghe thấy thế, mặt cô đang đỏ lại càng thêm đỏ.

- Ngụy biện. Tôi không bao giờ như thế.

- Hôm qua em say làm sao em biết được, may anh là người tốt đấy. Không là hôm qua tiểu yêu tinh của anh đã bị ăn sạch từ trên xuống dưới.

Bất quá, cô vùng dậy tính bỏ chạy nhưng đã bị anh nắm được cổ tay. Cô bị anh ôm hết vào, con người anh thật thơm, thật ấm, thật khiến người ta ở bên mãi.

- Em mai mốt không được uống tùy tiện như vậy nghe chưa ? Em vào tay anh còn được, em vào tay người khác thì như thế nào hả ? Em là của anh nghe rõ chưa ?

- Buông ra.

- Không buông. Hứa đi.

- Hứa gì ?

- Em là của anh, nghe rõ chưa.

- Không bao giờ.

Anh lại càng siết chặt cô hơn, dùng ngón tay thon dài thô ráp của anh vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp ấy.

- Không có anh, hôm qua em đã vào tay tên giám đốc tên Lâm Miêu kia. Em cứ uống say rồi ngã tùy tiện vào người đàn ông khác, đó là nhược điểm lớn nhất của em đấy biết không ?

- Không biết, buông ra.

- Em càng tức, nhìn em càng xinh đẹp. Em không hứa thì cả ngày hôm nay, anh cứ ôm em như thế ?

- Anh không buông tôi la lên đó.

- Em la đi, vô ích, đây là tăng làm việc của anh, cho dù em có la cả ngày thì chẳng ai nghe cả.

Anh rất thích chọc cô, cô nàng này nhìn vậy mà cái bản tính hung dữ vẫn chẳng thể thay đổi. Cô dùng ánh mắt tức giận nhìn anh, vô cùng vô cùng tức giận đấy. Anh hôn nhẹ lên trán cô tỏ vẻ hạnh phúc.

- Còn không mau nói.

- Ừm hứa.

- Nói hết câu.

- Tôi hứa tôi sẽ là của anh, không ngã vào người khác khi say.

- Tốt, quần áo của em anh để trong phòng vệ sinh, em thay xong thì đi làm việc, anh ra trước đây.

Cô thừa cơ hội bỏ chạy, đóng cửa lại cô thở gấp. Tại sao cái con người anh cứ làm cô yêu như vậy chứ, cô phải lừa dối bản thân mình bao lâu nữa đây, chẳng phải khi bên anh cô rất hạnh phúc sao ?

Anh cười vui đi ra bàn làm việc, vừa cầm văn kiện lên thì có tiếng gõ cửa.

- Vào đi.

- Anh.

- Nhã Thiên, em đến đây vào sáng sớm làm gì thế ?

- Anh hôm qua không về biệt thự sao.

- Em hỏi làm gì ?

- Hôm qua, em qua nhà anh kiểm có việc nhưng bà giúp việc nói là anh không có ở nhà, bộ đồ này hôm qua anh của anh mà.

- Nhã Thiên à, em đi sâu vào vấn đề quá rồi đấy.

Thấy chiếc túi xách được đặt trên bàn của anh, kèm theo chiếc điện thoại.

- Đó chẳng phải đồ của Mạc Danh sao ?

- Được rồi, không có gì thì em ra ngoài đi.

- Hiểu Minh, anh và cô ấy...

Mạc Danh thay đồ xong tính bước ra thì nghe thấy có tiếng người nói, núp sau cánh cửa. Cô nghe thấy tiếng khóc, đó là tiếng khóc của một người phụ nữ.

Nhã Thiên sáng nay vào công ty nghe mấy người tài xế bàn tai nhau nói là hôm qua anh không về nhà, còn đưa cô thư ký đối tác xinh đẹp lên trên mái sáng nay vẫn không thấy. Không tin tưởng, cô muốn lên kiểm tra, đó là sự thật. Cô hụt hẫng đau khổ đến tột cùng.

- Minh à, em đã muốn giấu nó, tại sao anh không cho em giấu, tình cảm của em giành cho anh suốt 7 năm anh không hề cảm nhận được nó sao ? Em yêu anh như vậy chẳng lẽ anh không biết.

- Nhã Thiên.

- Trong công việc, anh mới kêu tên em, còn ra ngoài anh có kêu tên em không ? Trong đầu anh có khi nào nghĩ tới em không ? Em biết anh rất yêu Mạc Danh, trong suốt 7 năm, em dùng hết tình cảm của mình để bù đắp tổn thương cho anh, nhưng anh luôn chỉ có Mạc Danh.

- Nhã Thiên, em nên biết người anh yêu là cô ấy, còn em anh coi như là một người bạn, một người bạn tốt của anh.

Tiếng khóc của Nhã Thiên ngày một to, đau đớn đến cõi lòng.

“ cạch ...”

Tiếng mở cửa, Mạc Danh đi ra. Cô vẫn xem Nhã Thiên là một người bạn tốt, đến bây giờ vẫn vậy chỉ là không bày tỏ ra thôi. Thấy Nhã Thiên khóc, lòng cô đau đớn vô cùng vì nguyên nhân chính vẫn là cô.

Nhã Thiên bước tới, khuôn mặt đầm ướt nước mắt.

- Mạc Danh, cô nói đi. Cô yêu anh Hiểu Minh phải không ?

- Nhã Thiên.

- Cô nói đi. Nếu cô nói cô yêu anh Minh, tôi sẽ rời xa anh ấy để cô và anh ấy được hạnh phúc, còn nếu cô không yêu tôi sẽ đeo đuổi anh ấy tới cùng, và cô phải rời xa anh ấy để anh ấy không còn tổn thương nữa.

Thấy Mạc Danh khó xử, anh đi lên.

- Nhã Thiên em được rồi đó.

- Đúng tôi yêu anh Hiểu Minh.

Đến cả con người anh cũng phải im bật vì nghe lời nói của cô, thấy Nhã Thiên đau khổ lụy vì tình yêu, cô không hề muốn nữa. Cô muốn Nhã Thiên đi kiếm tìm hạnh phúc mới, không còn đau đớn như ngày hôm nay, và kể từ ngày hôm nay cô cũng không muốn lừa dối chính bản thân mình nữa, cô nhận ra cô yêu anh và cô sẽ yêu anh cho dù cô và anh đều thuộc hai thế giới khác nhau.

- Được rồi, cô hãy chăm sóc cho anh ấy.

Nhã Thiên bỏ chạy đau đớn trong nước mắt.

- Mạc Danh - Anh nhẹ nhàng kêu tên cô -

- Được, em nói em yêu anh.

29. Giả Bộ... Không Yêu

Hiếu Minh đứng im, trái tim anh khẽ run. Rốt cuộc người con gái này đã nói yêu anh. Lần đầu tiên kể từ cái ngày cô đi, con người anh, trái tim anh một lần đập loạn vì hạnh phúc như thế này.

- Mạc Danh. - Anh nhẹ nhàng gọi tên cô -
- Tôi chỉ nói vậy trước mặt Nhã Thiên anh đừng tưởng thật.
- Tại sao em làm vậy ?
- Đơn giản một điều tôi ghét cô ta.

Nói xong, Mạc Danh xoay người đi. Nhưng một lát sau, lưng cô cảm nhận được hơi nóng và mùi hương nhẹ nhàng nam tính của anh. Anh cúi xuống, nói khẽ vào tai cô.

- Em ghét cô ta vì cô ta bên anh sao ?
- Anh...
- Em đang ghen sao ?
- Được rồi, xin Trịnh tổng đừng nói bậy nữa. Tôi xin phép đi làm việc.

Mạc Danh cố tránh né con người anh, nhưng bị anh ôm thật chặt.

- Em phải chịu trách nhiệm lời nói của em.

Nói rồi, anh thả lỏng người để cô đi, Mạc Danh nhanh chóng thoát khỏi cái tình cảnh khốn khổ này chạy ra ngoài. Đôi mắt sâu thẳm màu nâu huyền bí của Hiếu Minh khẽ nhắm lại, cánh môi mỏng bỗng nở một nụ cười nhẹ, một nụ cười mỉa mai làm người khác xao xuyến.

Từ xưa tới bây giờ, Trịnh Hiếu Minh luôn được lòng người khác giới bởi ngoại hình xuất chúng, làm người khác mê hồn mà bất động, lạnh lùng ít nói, tiếng nói khàn khàn mê hoặc lòng người, chưa kể 25 tuổi làm tổng chủ tịch của một tập đoàn lớn, tài năng lãnh đạo làm người khác nể phục, bí ẩn về nhiều mặt. Anh là một doanh nhân trẻ, một chàng trai mà phụ nữ luôn lấy ra làm hình tượng để săn đón.

Trở lại phòng làm việc, ngồi dựa trên chiếc ghế, ngã người ra sau day day thái dương mệt mỏi. Không hiểu sao, lòng cô bây giờ hạnh phúc vô cùng, khi nói ra những lời đó cô vô cùng cảm thấy có lỗi với Nhã Thiên, nhưng cô không muốn Nhã Thiên vì tình yêu mà làm đau khổ bản thân mình như vậy được. Cô muốn Nhã Thiên đi kiếm lấy tình hạnh phúc mới, vì cô ấy hoàn toàn xứng đáng như thế.

* cóc cóc *

- Vào đi.

Mạc Danh nhanh chóng trở lại trạng thái ổn định như thường ngày.

- Helen. Đây là bản kết quả của công trình. 1 tháng sau nếu không có gì thay đổi thì công trình chính thức khởi công.
- Mary, cô để đây cho tôi được rồi.
- À Helen tôi có quà cho cô này.

Mạc Danh ngưng bút, ngược mắt lên nhìn cô.

- Đây là hộp socola tôi tặng cô, tôi mới đi Bruges về.
- À, Bruges “ thánh địa socola ” ở Bỉ sao ?
- Oh, cô biết về nó sao ?

- Tôi biết một chút là nó là một đất nước nhỏ thuộc quản lý của Bỉ, đất nước này có hơn 2000 cửa hàng bánh kẹo, nổi tiếng về các sản phẩm socola được làm bằng cacao.

- Oh, tôi thật sự chưa được biết những thứ như cô nói, Helen à, cô thật tài giỏi.

Mạc Danh chỉ mỉm cười trước những lời tán thưởng ngây ngô của Mary.

- Mary, nếu cô không phiền thì có thể ở lại cùng uống nước và ăn socola với tôi chứ ? Thật sự giờ tôi cũng muốn nghỉ giải lao chút xíu.

- Tôi rất sẵn lòng.

Mạc Danh mời Mary ngồi xuống ghế sofa, và chu đáo đi pha trà.

- Helen à, cô thật sự là người phụ nữ chu toàn.

- Cảm ơn cô.

Mạc Danh đưa trà cho cô, ngồi xuống nhẹ nhàng và cùng Mary uống trà thưởng thức socola, thật sự phòng làm việc của Mary có địa lý rất đẹp, ở trên đây có thể ngắm toàn bộ thành phố.

- Helen, năm mới rồi cô không định kiếm bạn trai ình sao ?

- Chuyện đó thật sự tôi chưa nghĩ tới.

- Helen là một cô gái tài giỏi xinh đẹp, chắc chắn sẽ có rất nhiều người theo đuổi.

- Mary sao hỏi tôi chuyện đó, cô đã kiếm được ý trung nhân rồi à ?

Mary vội đưa tay xua xua.

- Không đâu, tôi chưa có ai cả.

- Cô chưa yêu ai sao ?

- Tôi có yêu 1 người, nhưng bây giờ tôi đã nhận ra vị trí của mình, nên tôi từ bỏ không ham vọng nữa.

- Tình yêu mà dừng vì vị trí hay phẩm chất thua thiệt mà từ bỏ chứ.

Đôi mắt đẹp của Mạc Danh bỗng rung lên vài giây, chính cô đang mắc kẹt trong chính cuộc sống của cô mà bây giờ lại đi nói những lời đó an ủi Mary.

- Người tôi yêu là Trịnh tổng đấy. Từ khi vào xin việc, tôi đã yêu anh ấy từ cái nhìn đầu tiên.

Mạc Danh khẽ giật mình, đưa mắt lên nhìn Mary. Miếng socola ngậm trong miệng cũng bỗng dừng thấy đắng, đắng hơn rất nhiều so với vị đắng tượng trưng của socola bình thường.

- Nhưng Trịnh tổng sống rất có nguyên tắc bản thân. Anh ấy không bao giờ đụng chạm vào người của tôi. Tôi rất lầy lợm, nhưng nghe sau này nghe mọi người nói anh ấy không bao giờ đụng chạm quá vào nhân viên của mình. Anh ấy rất biết giữ khoảng cách với mọi người.

- Helen biết không ? Đã có một thời gian e yêu Trịnh tổng rất nhiều, nhưng anh ấy luôn giữ khoảng cách giữa xếp và thư ký, chắc em vẫn chỉ là thư ký của anh ấy thôi, gặp anh ấy hằng ngày làm anh đều rất vui. Em cũng là người duy nhất biết được mỗi thời gian hằng ngày của anh ấy, rồi loại cafe anh ấy thích uống nhất. Nhưng bây giờ, em xem Trịnh tổng như là một mẫu người đàn ông hoàn hảo nhất em từng gặp.

Mạc Danh mỉm cười.

- Trịnh tổng thật sự làm nhiều người yêu.

- Anh ấy hoàn hảo vậy mà, mà cô với anh ấy có gì đúng không ?

- Tại sao Mary lại hỏi như vậy ?

- Bởi tôi nghe có rất nhiều người nói trong công ty, mà Helen nè, nếu Trịnh tổng yêu chị hay chị yêu Trịnh tổng thì chị hãy giữ lấy nó nhé, hai người thật sự rất xứng.

- Mary à.

- Thôi, tôi đi làm việc đây. Tạm biệt cô nhé.

Mary tươi cười đứng dậy rời đi, Mạc Danh rất thích nói chuyện với cô gái này, bởi vì cô gái này thật sự đáng yêu, vô tư, và chắc chắn Mary đã tin tưởng cô lắm mới đem chuyện này ra kể với cô.

Trưa rồi, khi Mạc Danh chuẩn bị đi ăn cơm thì nghe có điện thoại nội bộ gọi.

- Helen à, cô lên Trịnh tổng gặp gấp kìa.

- Có chuyện gì sao ?

- Không biết nhưng nghe anh ấy kiếm cô rất gấp.

Mạc Danh nhanh chóng đi lên, vì cô mới gửi bản kế hoạch công trình cho anh, mà giờ anh gọi gấp như vậy chả lẽ bản kế hoạch có gì sai lầm trọng sao.

* cóc cóc *

- Vào đi. - Một tiếng khàn khàn ma mị -

- Trịnh tổng kêu tôi lên đây có gì không ạ ?

- Trưa rồi, ăn cơm thôi.

Cô đưa ánh mắt khó hiểu lên nhìn anh.

- Nếu không gọi gấp như vậy, liệu em có chịu lên.

Hiếu Minh nói lỏng cà vạt, tháo chiếc nút đầu tiên làm mập mờ bộ ngực săn chắc đang ẩn giấu trong đó. Anh đem cô ấn xuống ghế, lấy một chiếc khăn ướt đem lau tay cho cô. Cử chỉ quan tâm hết sức nhẹ nhàng. Còn cô thì đang bất động chưa hiểu đang có chuyện gì xảy ra.

- Lau tay rồi, em ăn đi.

Một nụ cười nhẹ nhàng hạnh phúc nở trên khuôn mặt ấy.

30. Từ Chối Lời Yêu

Tùng Dương điên cuồng trong nỗi nhớ, anh chật vật khó chịu. Anh bây giờ mới biết anh đã thương cô, thương cô thư ký bé nhỏ lạnh lùng của anh. Anh không ngờ chính anh lại yêu con người kia, anh không biết từ bao giờ con người kia lại trở nên quan trọng như vậy.

* cóc cóc *

- Vào đi.

Vẫn cái giọng lạnh lùng đáng sợ không có chút cảm xúc.

- Helen đã tan giờ làm rồi.

- Oh vậy à ? Tôi không biết.

- Helen à, tôi muốn đi chỗ này. Nhưng có một mình nên tôi hơi sợ.

- Đi đâu ?

- Xem bói.

Nghe nói xong, Mạc Danh cười nhẹ với Mary. Đây cũng không phải lần đầu cô cười với Mary, nhưng mỗi khi cô cười Mary rất thích, nụ cười của cô rất vô tư, rất trong sáng không hề giống với bản chất bên ngoài.

- Mary à, cô lớn rồi đấy, còn tin bói toán sao ?

- Tôi không tin, nhưng chỉ là xem cho vui thôi mà. Chúng ta làm trong kinh doanh, không phải nên xem cái đó sao ? Mặc dù chúng ta chỉ coi cho vui thôi mà.

- Nhưng tôi không hề thích đi đến những chỗ đó.

- Helen à, tôi không biết rủ ai ngoài cô cả.

Âm ừ một hồi.

- Rồi, tôi đi với cô.

- Cô là đáng yêu nhất đấy Helen à.

Hiếu Minh tính tình vẫn vậy, bề ngoài luôn lạnh lùng khó gần nhưng anh ta luôn chọn những người thật sự vô tư bên cạnh mình, anh thích những cô gái hồn nhiên có chút ma lãnh.

Mary đưa cô đến một nơi có vẻ tối tăm, ở bên trong đầy u ám đáng sợ. Bà coi bói này cũng thật lạ, khuôn mặt không trang điểm mà vẫn đáng sợ.

- Chào chào bà.

Mary có vẻ run.

Người phụ nữ này vẫn ngồi im, không nói một lời nói. Đôi mắt dài hoắc lên bỗng nheo lên, Mạc Danh khẽ run người một cái.

- Vị tiểu thư này, cô muốn tôi coi đường tình duyên hay sự nghiệp ?

- Cả hai được không ạ ?

- Haizz, con người bây giờ quả tham lam. Được, cô ngồi im lặng đi, thả lỏng người ra nào.

Đôi mắt dài hẹp đó một lần nữa làm người khác hoảng sợ, khi cứ liên tục nhìn vào Mary, không chớp, không cử động, rồi khẽ rất tiếng nói.

- Vị cô nương xinh đẹp này, cô đang làm một chức không to cũng không nhỏ ở một tập đoàn lớn đúng không ?

- Dạ đúng.

- Tổng giám đốc hay vị chủ tịch của cô là một người đàn ông đào hoa, anh ta rất tài giỏi, rất đẹp trai, có hàng tá người phụ nữ theo đuổi.

- Dạ dạ đúng.

Mary có vẻ hoảng sợ, chính Mạc Danh cũng thấy khó hiểu tại sao bà ta lại nói đúng như vậy.

- Anh ta là một vị hoàng tử tái sinh đấy, cô là một người tốt, nhưng đừng yêu anh ta, cô sẽ có vận mệnh thê thảm đấy.

Mary mắt mở to, lòng đen giãn nở khó hiểu.

- Cuộc đời anh ta chỉ có duy nhất một người, người ấy sẽ làm bản chất ngang ngược ấy xóa bỏ, người ấy sẽ làm cuộc đời anh ta thay đổi.

- Ngang ngược ? Không không anh tuy lạnh lùng nhưng rất dịu dàng.

- Ngang ngược là bản chất có sẵn trong hoàng tử.

Mắt lại nhìn Mary tròn mở.

- Sự nghiệp của cô sẽ không thay đổi nếu cô dùng chính bàn tay mình phá vỡ nó.

Nói xong, bà ta bỗng nhìn sang Mạc Danh đang đứng sau.

- Cô gái xinh đẹp, cô có muốn coi không ?

- Không không.

Mạc Danh nhẹ nhàng nói.

- Nào cô gái đừng sợ, mời ngồi.

Chưa kịp trả lời, Mary đã nhấn cô ngồi thẳng xuống ghế. Bàn tay bà ấy bỗng nắm lấy cổ tay cô, bàn tay thô ráp, lạnh lẽo đáng sợ.

Lòng đen và cả đôi mắt dài hẹp kia bỗng nheo lại.

- Cô gái, cô là ai ?

Mạc Danh vẫn im lặng

- Cô là nữ hoàng mặt trời, số mệnh của cô rất lớn. Cô hãy chấp nhận tình yêu cô đang có, nó rất quý giá, nếu cô mất nó thì cô cả đời sẽ cô độc. Và sẽ có vài người đổ máu vì cô, vì dám đắc tội với nữ hoàng. Sẽ có hai người đàn ông sẽ vì cô mà điên cuồng, vì họ yêu cô quá nhiều, yêu hơn cả bản thân mình.

- Được rồi.

Mạc Danh đứng dậy ra về, ánh mắt thể hiện rõ sự tức giận. Mary thấy vậy liền vội đưa tiền rồi đi theo Mạc Danh.

- Cô gái, hãy cầm tiền về đi.

- Nhưng...

- Cầm lấy.

Mary cầm lấy rồi đi nhanh ra ngoài. Người phụ nữ ấy nhìn ra phía cửa.

- Ta chưa bao giờ coi chắc chắn cho ai như cô gái này. Đúng là nữ hoàng rồi, nhưng không cẩn thận cô sẽ tổn thương lớn đấy.

- Helen, Helen.

Mary chạy vội theo.

- Cô cô không giận tôi chứ ?

- Không giận đâu.

- Ủ, biết cô không thích nhưng tôi vẫn ép.

- Không sao, coi cho vui mà.

Mary nở nụ cười nhẹ.

__oOo__

Mạc Danh được Mary đưa đến nhà cận thần. Tắm rửa xong, nhìn khung cảnh trong xanh. Cô nảy ra ý tưởng muốn đi dạo.

Ăn mặc nhẹ nhàng, cô đi ra ngoài thưởng thức không khí ngoài trời, ban ngày thì vui đầu trong đồng việc ở công ty, về đến nhà thì vào thẳng, ngọt ngào vô cùng.

Cũng đã lâu cô không còn thói quen ra công viên nữa, đúng hơn từ khi rời xa nơi này thì cô không hề có thói quen đó nữa.

Công viên đông đúc những người sinh hoạt, mỗi người một việc nhìn thật nhộn nhịp.

- Helen.

Nghe tiếng gọi, cô giật mình quay sang sau.

- Giám đốc. Sao giám đốc ở đây.

Tùng Dương vừa bay sang là chạy đi kiếm cô ngay.

- Tôi kiếm em nguyên ngày hôm nay.

- Giám đốc có gì cần dặn dò sao ?

- Không ta có chuyện muốn nói.

Tùng Dương tới gần, dùng thân hình to vạm vỡ, đôi mắt đại dương thu hút ấy nhìn thẳng vào cô.

- Giám đốc nói đi.

Vẫn cái ánh mắt băng lãnh kiên cường ấy, vẫn là cái giọng nói nhẹ nhàng nhưng lạnh lùng đấy.

- Tôi nhớ em nhiều Helen Daisy ạ.

Anh kiên quyết rồi, hôm nay anh sẽ nói, nói tất cả những điều mà anh giấu trong lòng bấy lâu nay.

- Giám đốc tôi với ngày chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, xin không có điều gì khác.

- Helen, em biết trong thời gian em bên đây, tôi nhớ em điên cuồng đến cỡ nào không, tôi tự nhắc nhở bản thân không có gì với em, nhưng thật sự tôi không làm được.

- Giám đốc.

- Chưa bao giờ anh thấy em cười một nụ cười tươi với tôi, chưa bao giờ tôi thấy em coi tôi như một người bạn. Trong mắt em tôi chỉ là một giám đốc thôi sao ?

- Trong mắt tôi, anh là một người lãnh đạo tài tình, rất tài năng, là một người sếp vô cùng nhẹ nhàng với nhân viên, ngoài ra chưa có ý gì khác.

- Helen.

Hiếu Tùng Dương, thêm một người đàn ông nữa đã khóc, anh khóc trong tim, con tim cứ liên hồi đập mạnh làm anh đau.

- Tôi nghĩ trong trái tim tôi đã có người khác, vậy nên giám đốc đừng như vậy nữa. Tôi xin về trước.

Cô bỏ đi, để lại anh đau đớn từng cơn.

__oOo__

“ Helen Daisy, tại sao hai từ này luôn xuất hiện trong đầu tôi ? ”

Ngồi ngay quán bar, anh đau khổ uống rượu, miệng không ngừng hỏi lại câu hỏi ấy.

- Tùng Dương.

Hiếu Minh nghe anh điện lập tức chạy tới, tại sao một vị giám đốc hào hoa giờ ngồi say bê bết như vậy ?

- Tùng Dương cậu sao vậy ?

Anh giũ ly rượu ra, thì Hiếu Dương lại rót một ly mới.

- Sao vậy ? Có chuyện gì sao ?

- Tôi muốn biết Helen Daisy là ai ?

Hiếu Minh như bất động trước câu hỏi ấy. Có chuyện gì đã xảy ra sao ?

- Tôi tôi yêu cô gái ấy, tôi không biết từ khi nào tôi lại yêu điên dại vì người con gái ấy. Hiếu Minh à, tớ đang khóc đấy.

Nhìn bộ dạng Tùng Dương, thật giống anh ? Trong suốt 7 năm, mỗi khi nhớ cô anh lại điều tìm đến rượu, rượu giúp anh giải sầu, trong cơn mơ hình ảnh cô lại mập mờ xuất hiện ? Mà bây giờ lại có một người đàn ông khác, chính là người bạn thân của mình, cũng đang mượn rượu giải sầu, trong miệng không ngừng kêu tên cô.

- Trịnh Hiếu Minh, cậu có bao giờ yêu chưa ?

- Rồi.

- Một người lúc nào cũng lạnh lùng và chỉ biết có công việc như cậu cũng biết yêu sao ?

- Tất nhiên, tôi yêu cô gái ấy rất nhiều. Tôi đã từng tin cô gái ấy là ánh sáng trong cuộc đời tôi.
 - Wow, thật sự có cô gái làm Trịnh tổng rung động sao ?
 - Tôi yêu cô gái đấy, trong suốt 7 năm cô ấy rời xa tôi, tôi không tài nào quên được cái ánh mắt và nụ cười ấy, hình ảnh ấy lúc nào cũng xuất hiện trong đầu tôi.
- Hiếu Dương gục xuống bàn, đau khổ mà ngủ thiếp đi.

31. Nói Dối, Thật Ra Em Yêu Tôi

Hiếu Minh im lặng ngồi trong quán bar, cầm ly rượu màu vàng sóng sánh, trong đầu anh vừa vui lại vừa buồn. Anh vui vì cô không chấp nhận lời tỏ tình kia, mặc cho người tỏ tình đó là một người hoàn hảo, bao nhiêu người mơ ước, mặc dù ngoài miệng cô không nói là cô yêu anh, nhưng hành động của cô luôn làm anh thấy hạnh phúc. Anh buồn một điều là đây là lần đầu tiên Tùng Dương kiếm được một người con gái làm anh ấy thích, nghe nói chuyện qua điện thoại Hiếu Minh cũng hiểu được Tùng Dương đã yêu người con gái ấy như thế nào, nhưng không ngờ người ấy lại là Mạc Danh. Cô gái này, mình anh yêu sâu đậm là đủ, tại sao lại giờ có thêm một người nữa, người ấy lại là bạn anh. Cô gái này thật là một kẻ biết đi phá hoại trái tim người khác nha.

Đưa Tùng Dương về tới khách sạn thì trời đã khuya, trở về biệt thự, lòng Hiếu Minh bây giờ vô cùng rối bời. Trở lại vào bàn làm việc, cầm cái khung ảnh được đặt ở một vị trí rất ưu tiên trên bàn của anh, đôi môi mỏng bạc ấy bỗng mỉm cười, đôi mắt sâu thẳm ấy bỗng có một niềm hạnh phúc lạ thường, trong khung ảnh là một cô gái, tóc xõa, da trắng, cười một cách tự nhiên, nói đúng hơn là một nụ cười không hề có muộn phiền, trong sáng đáng yêu. Anh yêu cô ta từ khi anh thấy cái nụ cười ấy, Mạc Danh hay đứng trực lớp cạnh, cái miệng nhỏ nhắn ấy nói không hề ngớt, nụ cười tươi từ khi bước vào cổng trường. Anh chưa thấy bao giờ thấy cô gái này buồn, có lẽ nỗi buồn đó đã được giấu hoàn hảo trong cái nụ cười đầy sự yêu đời đó rồi.

“ Mạc Danh, em là ai ? Sao anh cứ yêu mãi em như thế này ? Anh không hề xóa bỏ được cái hình bóng của em ”.

Trong phòng chủ tịch Trịnh tổng đang hội tụ toàn mỹ nam, bình thường chỉ có chủ tịch là đủ cho Mary không thở nổi rồi, hôm nay lại còn có thêm Tùng Dương cả Khắc La nữa, mém nữa là Mary ngất luôn từ khi bước vào.

- Hôm nay, cơn gió nào đưa hai anh bạn tới đây thế này ?
- Nghe cậu bạn Hiếu Dương buồn tình, rủ ta qua đây để giải khuây.
- Có con có vợ rồi mà không bỏ được cái tính ham chơi.
- Tại Hiếu Dương.
- Đùa thôi, hôm nay qua vì cái dự án Tân Tiến tôi với cậu lên dự án 2 tháng trước đó.
- Sao ?
- Nghe nói là nếu không có gì 1 tháng sau sẽ khởi công à ?
- Ừ, mới là dự định. Nhưng nghe bảo là công trường tính khởi công thì nghe dân phản đối, nói là phải bồi thường tiền đất cho họ thêm nếu không họ sẽ kiện.
- Kiện ? - Khắc La ngồi cạnh ngạc nhiên -

Khắc La là ông chủ của một công ty phân phối vật liệu xây dựng có tiếng, hợp đồng lần này anh nắm toàn bộ về phần vật liệu.

* cốc cốc *

- Vào đi.

Mary lại một lần nữa nín thở mà đi vào. Cô lấy hết can đảm để tiến tới gần sát tai Hiểu Minh.

“ Thừa chủ tịch, theo điều tra đột này có sự nhúng tay của Lâm Gia ”.

“ Lâm Miêu ? ”

“ Dạ đúng ”

Nói xong, Mary đi ra ngoài. Hiểu Minh tay chống cằm, ánh mắt đáng sợ nheo lại một cách bị hiểm.

- Lâm Miêu ? - Khắc La thấy lạ nên lên tiếng -

- Tên giám đốc này quả là hỗn láo. Tôi phải dạy cho anh ta một bài học.

* cóc cóc * Mary vừa ra thì lại có người lại có người vào.

- Vào đi.

Mạc Danh mở cửa, thân hình mang bộ váy công sở màu vàng nhạt, tóc vấn cao gọn gàng, nhìn cô thật kiêu diễm. Mạc Danh vừa vào thấy ánh mắt của Tùng Dương, nhưng ánh mắt cô vẫn vậy, lạnh lùng đầy sự quyết đoán.

- Chào Hiểu giám đốc, chào anh Khắc La.

- Trịnh tổng hôm nay tôi lên báo cáo rắc rối của dự án Tân Tiên, nếu bồi thường thì chúng ta sẽ bồi thường cho họ 100000 USD.

- Được rồi, cô để bản báo cáo ở đó đi.

Giọng nói anh vẫn bình thường, nhưng ánh mắt anh đang giễu cợt cô, lòng đen giãn nở hạnh phúc.

- Tôi xin về phòng làm việc.

Từ suốt này giờ, Tùng Dương vẫn im lặng, anh nghe tiếng của cô mà trái tim quặng đau, tại sao cô không hiểu, anh yêu cô biết nhường nào. Bên cô hai năm, chả lẽ cô không hề có một chút tình cảm gì với anh sao ? Anh không hề có chỗ đứng nào trong tim cô sao ?

Nhưng trong suy nghĩ Mạc Danh lại khác, Tùng Dương là một người tài giỏi, là một người cô luôn coi trọng, trái tim Mạc Danh trong suốt 7 năm nay luôn xuất hiện đầy hình bóng của Hiểu Minh, đau khổ chật vật, cô vất vả lắm mới làm được, mỗi tình đầu tan nát xót xa.

Giờ tan việc, Mạc Danh theo thói quen đi dạo quanh bờ hồ, cô hít thở không khí trong lành, tối qua tới giờ cô luôn bị ám ảnh bởi những lời nói của bà xem bói, mặc dù cô không tin, nhưng chúng luôn xuất hiện đầy trong suy nghĩ của cô.

Mặt trời vừa xuống, bây giờ thành phố đã lên đèn, nó vẫn vậy, vẫn như ngày thường, vẫn tấp nập rộn ràng người qua.

- Danh Danh.

Tim cô ngừng đập khi nghe giọng nói ấy, giọng nói quen thuộc trong đầu cô, cái giọng nói cô không thể xóa nhòa. Mạc Danh chả quay đầu lại, cứ vẫn như thế bước tiếp.

- Em là đồ vô trách nhiệm.

Hiểu Minh sải bước đi lên bằng cô, tóc anh đã bị rối bởi gió, khuôn mặt ưu tú điển trai càng thêm hào quang. Trước mặt công chúng, trước mặt mọi người, Trịnh Hiểu Minh là một người đàn ông đáng sợ, một vị tổng tài đầy uy nghiêm. Nhưng trước mặt Trần Mạc Danh, Hiểu Minh là một người đàn ông dịu dàng, hay cười, hay nói. Hai vẻ bọc hoàn toàn khác nhau.

- Sao ?

Mạc Danh đứng lại, ánh mắt khó chịu nhìn anh.

- Em làm cậu bạn tôi đau khổ như vậy mà vẫn có thể đi dạo như thế này sao ?

- Đó là chuyện của tôi.

Mặc dù cô tỏ ra vẻ cực kỳ lạnh lùng khó chịu, nhưng không hiểu sao trong lòng cô vui cùng vui sướng khi đi cạnh anh, cô tham lam ngửi lấy mùi thơm quen thuộc trên người anh, làm người khác thật dễ chịu.

- Đơn giản trong tim em có người khác rồi đúng không ?

Mạc Danh bỗng đập loạn khi nghe câu nói này, cô không nhìn anh, vẫn ánh mắt lạnh lùng nhưng có chút run.

- Anh đừng ở đây nói bậy nữa, về lo cho anh bạn của anh đi.

- Trong tim em có ai ?

Lại một câu hỏi làm cho Mạc Danh ngẹt thở, cứ như thế chắc cô thiếu không khí mà chết ngất đi mất.

- Được rồi.

- Nói đi, em yêu ai ? Để tôi coi cái người trong tim em có đẹp hơn anh không ?

- Sở thích của anh là nói nhảm như vậy đúng không, tôi yêu ai cũng được, miễn là không phải anh.

- Tôi có nói là tôi sao ?

- Anh..,

Nghẹn lời tức giận, cô liếc anh. Anh tươi cười vén nhẹ những lọn tóc rối, ôm cô thật chặt vào bờ vai vững chãi của mình, cái cảm giác 7 năm trước ùa về, cảm xúc thật hạnh phúc, cái ôm của anh vẫn vậy, vẫn nhẹ nhàng nhưng đầy ấm áp.

- Mặc dù bây giờ em không nói, nhưng anh tin sẽ có một ngày em nói Em Yêu Anh.

Không cái câu nói đó không phải là sau này cô sẽ nói, nhưng sự thật là cô muốn nói ngay bây giờ, cô muốn ôm anh thật chặt và hét to “ Hiếu Minh à, em yêu anh ”.

32. Mạnh Mỗi 5 Năm Về Trước

Anh vẫn ôm lấy cô, anh không muốn rời xa cô chút nào, cái người con gái làm anh yêu điên cuồng, yêu cô thương cô nhớ cô những cái suy nghĩ đó lúc nào cũng muốn giết chết anh.

- Em đang tìm manh mối của cái chết gia đình em 5 năm trước ?

Mạc Danh giật mình sau khi nghe câu hỏi đó. Sự việc đó cô chưa hề nói với ai cả tại sao anh lại biết ?

- Sao anh biết ?

- Danh Danh, em đừng làm việc nguy hiểm.

- Đó là việc của tôi.

- Em biết không ? Sự việc 5 năm trước tôi biết rất rõ sự tình nhưng không biết thủ phạm thôi.

- Anh... anh biết

Nói tới đây Mạc Danh nghẹn ngào, 5 năm trước gia đình cô chết rất bất ngờ nhưng cực kỳ thảm khốc. Nhưng vụ tai nạn đó diễn ra bên Úc, tại sao anh lại biết ?

- Danh Danh, đến một ngày nào đó em sẽ biết.

Nói tới đây, anh buông Mạc Danh ra, đôi mắt quầng rừ càng thêm phần huyền bí nhìn cô, ngón tay thon dài của anh vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp. Dòng máu chiếm hữu bá đạo lại sôi sục trong người anh, anh biết cô tham gia giới kinh doanh là vì trả thù, sợ cô sẽ rời xa anh một lần nữa, nên anh bắt buộc phải dùng thủ đoạn này để cô ở bên mình.

- Em hứa với tôi một điều đi rồi tôi sẽ điều tra cho em thủ phạm đứng sau vụ tai nạn đó.

- Còn có điều kiện ?

- Tất nhiên, anh là thương nhân phải có lời có lỗ. Nhưng đơn giản thôi, em chỉ hứa rằng em sẽ bên tôi, khi tôi không cho phép em không được rời xa tôi.

Giọng nói chần chẫn như muốn khẳng định rằng cô phải thực hiện nó.

- Anh không cần liên quan tới vụ này.

- Nha đầu ngốc, em chỉ là một cô gái, em biết gì mà tìm hiểu. Cho dù em tìm hiểu cả đời cũng không ra đầu.

Nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy đúng, cô chỉ là một thư ký nhỏ bé, giới kinh doanh đầy rẫy ranh ma như vậy cô biết điều tra bắt đầu từ chỗ nào bây giờ.

- Em là người thông minh, chắc chắn sẽ biết mình làm gì chứ ?

Mạc Danh không trả lời, chỉ im lặng nhìn về xa xăm. Khó xử quá, cô phải làm gì bây giờ ?

- Mai anh sẽ đưa em đi tham dự một buổi tiệc. Ông ta sẽ giúp ích cho em.

Đôi môi mỏng bỗng cười nhẹ, ngũ quan hài hòa nhưng thể hiện lên vẻ cường nghị bá đạo.

Cô gái cứng đầu này anh nói nhỏ nhẹ không chịu nghe nên anh phải bắt buộc dùng thủ đoạn, Trịnh Hiểu Minh anh không có tính nhẫn nại người khác, nhưng không hiểu sao với cô gái này anh lại làm như thế. Lời ngon ngọt cô không nghe, thì anh sẽ dùng cách để cô không rời xa anh nữa. Cô là người của anh, mãi mãi là như thế.

__oOo__

Sáng hôm sau, Mạc Danh vẫn đến công ty nhưng cô không thể tập trung vào công việc được, đầu óc mông lung suy nghĩ đến bữa tiệc tối nay. “ Giúp ích ” theo nghĩa của anh nói là hàm ý gì ? Ông ta biết đến cái chết của gia đình cô ?

Nghe tiếng gõ cửa, cô vội vàng xua ngay cái suy nghĩ trong đầu.

- Chị.

- Minh Phú.

- Em đến thăm chị. Anh cứ bắt em ở nhà học vì em cuối cấp rồi nên em ít khi được gặp chị.

- Anh em đúng rồi, em phải thi cử cho tốt chứ.

- Thôi bỏ chuyện đó sang một bên đi.

Minh Phú có nét gì thật giống Hiểu Minh, vẫn là đôi mắt mê hoặc, sống mũi cao thẳng, ngũ quan cân đối, thân hình cao, đầy quyến rũ. Nhưng nụ cười của Hiểu Minh là nụ cười của một người đàn ông quyền thế, một người thành đạt mang cho người khác cảm giác cực kỳ lạnh lẽo và sợ hãi. Nhưng Phú lại khác, nụ cười cậu ta rất ngây ngô, rất trong sáng.

- Sao chị nhìn em dữ vậy ?

- Em càng lớn càng giống anh em nhỉ ?

- Ai cũng nói vậy hết ạ, thật ra em cảm thấy không giống chút nào. Anh Minh là một người đàn ông thành đạt, 22 tuổi đã tiếp nhận vị trí chủ tịch của công ty. Gian nan vất vả đưa công ty lên một tầm ới, em rất hâm mộ anh ấy, ba em ở trên trời chắc cũng sẽ mỉm cười vì anh.

- Ba em ?

- Ba em đã mất cách đây 5 năm trước.

- 5 năm trước sao ?

- Trong một vụ tai nạn xe hơi chị ạ.

Quá bất ngờ, tại sao thời điểm mất và nguyên nhân lại giống nhau đến mức như vậy ?

- Em có biết thời gian cụ thể không ?

- Không ạ. Mà sao chị lại tìm hiểu rõ như vậy ?

- Không gì đâu em.

- Thôi tới giờ em đi học rồi, em về nha. Mà chị này, chị có gì buồn hay ai ăn hiếp chị chị nhớ tới tìm em nha.

- Cảm ơn em. Thôi em đi học đi.

Mạc Danh lại tất bật sắp xếp lại đồng hồ dồn lại trong đầu. Nghe cảnh sát báo, có hai xe bị tai nạn chết tại chỗ, vậy nếu nhà cô có 3 người tại sao lại đi hai xe ? Chắc chắn có uẩn khúc.

Bỗng có tiếng reo của điện thoại nội bộ. Mạc Danh chưa kịp nói gì thì có tiếng nói “ Em lên phòng tôi ” rồi cúp máy. Người đàn ông này thật sự khó hiểu, lúc ôn nhu nhẹ nhàng , lúc thì bá đạo cường nghị.

Gõ cửa, nghe tiếng anh cô mới từ từ đi vào.

- Lại đây.

Một câu mệnh lệnh đầy quyền lực, giọng nói anh không nghiêm túc nhưng cũng chẳng là đùa cợt.

- Tại sao ?

- Vì em là người của tôi.

- Anh đừng bị lầm tưởng, chúng ta chưa lần nào phát sinh quan hệ. Chỉ là do anh ảo tưởng mà thôi.

- Vậy là chỉ cần chúng ta phát sinh quan hệ em mới chịu tôi.

Mạc Danh bị lời nói của Hiểu Minh làm cho đỏ mặt.

- Lại đây.

Hiểu Minh một lần nữa kiên nhẫn, có lẽ bấy lâu nay anh quá ôn nhu với cô, mặc cho cô dẫn thân vào nguy hiểm. Tất nhiên, trong giới kinh doanh, người nào tàn nhẫn người đó thắng. Anh không thể để Mạc Danh của anh đi vào nơi nguy hiểm.

Mạc Danh vừa tới anh đã kéo cô ngồi xuống đùi mình, dùng ánh mắt mê hoặc nhìn cô. Mạc Danh có thể cảm nhận sự khác biệt từ trong người Hiểu Minh, anh lúc nào cũng nhẹ nhàng với cô, tại sao dạo đây lại có hành động như vậy ? Ngồi trong người anh, cô có cảm giác được bảo vệ, chân tình và nhẹ nhàng. Nhưng người đàn ông này thay đổi quá nhanh cô không thể nào thích ứng được.

Mạc Danh cũng chẳng cự quây, im lặng ngoan ngoãn ngồi trong người anh như một chú mèo nhỏ. Anh dựa người vào ghế, mắt nhắm lại. Khuôn mặt cô áp vào bờ ngực rắn chắc của anh, cô có thể nghe rõ tiếng đập của tim anh.

- Anh cứ ôm tôi mãi như thế này sao ?

- Ngồi im đi Danh Danh.

Hai từ “ Danh Danh ” anh phát ra thật nhẹ nhàng, thật ngọt ngào và vô cùng thân mật. Mặt cô bắt gặp đỏ ửng.

- Lát Mary sẽ đưa em đi thay đồ.

Cô cũng không trả lời, vẫn im lặng ngồi trong người anh. Bỗng có tiếng rõ cửa làm phá vỡ cái tình trạng nghỉ ngơi thoải mái của anh. Lòng mảy mềo lại tỏ vẻ không vui. Còn nghe tiếng gõ cửa, cô bật đứng dậy cực kỳ nhanh chóng.

- Vào đi.

Mở cửa vào là Nhã Thiên và Mary. Từ cái hôm Nhã Thiên làm loạn ở phòng làm việc anh thì Mạc Danh đã không thấy cô ở công ty nữa.

- Chào Trịnh tổng, tôi đã về.
- Ủ, chuyến công tác ổn cả chứ ?
- Dạ vâng.

Nhã Thiên là một người thông minh, thấy nam nữ một phòng, mà quần áo của Mạc Danh cũng không được gọn gàng, với tâm lý phụ nữ thì chắc chắn sẽ suy diễn lung tung. Nói tới đây, trái tim cô chợt đau nhói.

- Mary cô đưa Helen đi thay đồ chuẩn bị để đi dự tiệc tối nay.
- Dạ vâng.

Mạc Danh vẫn ánh mắt lạnh lùng băng lãnh rời khỏi phòng. Nhã Thiên chợt nghe mùi hương của Hiểu Minh quanh quẩn trên người Mạc Danh, tâm tình cô đã hiểu.

Ra tới cửa, Mary lại vô cùng vui vẻ trêu chọc cô.

- Helen à, cô với chủ tịch đã có gì sao ?
- Mary à.
- Tôi thấy chủ tịch cực kỳ quan tâm tới cô, ngài luôn dùng ánh mắt lời nói nhẹ nhàng nhất để nói với cô.
- Mary à, cô nói như vậy làm người khác hiểu lầm mất.

Mary vui vẻ cười to, nếu Mạc Danh và chủ tịch có gì với nhau, cô sẽ không ghen ghét mà càng cầu mong cho hai người họ hơn.

Còn Nhã Thiên, từ nhỏ cô đã rất ganh tị với Mạc Danh vì sự quyết tâm của cô, càng lớn tính cách của Nhã Thiên càng kiên quyết hơn, cô nói cô sẽ lấy Mạc Danh ra làm ý chí quyết tâm, nhưng không ngờ đến bây giờ cô lại càng ganh tị hơn, vì Mạc Danh đơn giản chiếm được trái tim Hiểu Minh.

33. Ghen À ?

Mạc Danh xinh đẹp lạnh lùng, thân hình kiêu diễm quyến rũ, còn Hiểu Minh ngũ quan hài hòa như phác tượng, thân hình cao vạm vỡ. Hai người họ đi cạnh thật là một sự kết hợp hoàn hảo. Thấy có nhiều người nhìn, Mạc Danh có chút khó chịu.

- Em đừng sợ, ở đây có rất nhiều người soi mói, hãy cẩn thận.

Mặc dù cô không biểu hiện ra bên ngoài, nhưng Hiểu Minh cũng đủ rõ để nhận ra cô có chút mất tự nhiên.

Mạc Danh hôm nay thật quyến rũ với chiếc váy màu trắng tinh khiết để lộ vai trần, thân hình cô càng ngày càng đẹp thật không trách luôn làm người khác mê hồn. Vừa bước vào, cả căn phòng dường như nhìn về phía hai người. Cao Đông Chí đang trò chuyện cũng lại gần chào hỏi Hiểu Minh.

- Trịnh chủ tịch đã tới.

Anh nở một nụ cười, nhẹ nhàng nhưng đầy ẩn ý,

- Cao chủ tịch không cần khách sáo vậy đâu.

Từ khi Mạc Danh vào đây đã có một người đã dõi theo nàng, Lâm Miêu đứng trên tầng 2, vẫn là cái ánh mắt mê muội ấy. Trong lòng không khỏi tiếc nuối vì người phụ nữ xinh đẹp ấy lại là của Trịnh Hiểu Minh.

- Hiểu Minh.

Uyển Như nhẹ nhàng đi tới, thân hình cô thật quyến rũ, khuôn mặt xinh đẹp không tỳ vết.

Mạc Danh chỉ lặng lặng đứng sau Hiểu Minh, ánh mắt vẫn lạnh lùng và không ngừng để ý tới người đàn ông trước mặt.

- Cô gái này là ...

Cao Đông Chí có chút e dè ngập ngừng.

- À, cô gái này là thư ký của tập đoàn Fly Mie tên là Helen Daisy. Cô ấy là nhân viên giám sát bên tôi.

- À, thì ra là cô. Quả thật cô thật xinh đẹp.

- Cảm ơn.

Mạc Danh cúi đầu nhẹ.

- Trịnh chủ tịch nghĩ sao khi bàn tính tới chuyện giao hảo giữa hai bên ?

Hiếu Minh hiểu rõ ý ông ta nói, nhưng vẫn giả vờ.

- Cao tiên sinh, ngài có thể nói rõ ra được không ? Nhưng trước hết ngài cứ gọi tôi bằng tên không cần gọi khách khí như vậy.

- Được thôi, Hiếu Minh từ nhỏ hai bên gia đình rất thân thiết, khi con và Uyển Như còn nhỏ chúng ta đã nghĩ tới chuyện kết đôi. Nhưng ông Trịnh lại mất sớm...

Nói tới đây, Cao Đông Chí có chút buồn rầu.

- Cha... - Giọng Uyển Như nũng nịu ngại ngần -

- Cao tiên sinh, tôi còn trẻ chưa nghĩ tới chuyện kết hôn, còn chuyện hôn ước hai bên để tôi suy nghĩ lại.

- Con thật sự không nể ta sao ?

- Uyển Như rất tốt, tôi từ nhỏ đã thân thiết với cô ấy. Lời nói này quả thật không thể không từ chối.

- Vậy là con đã đồng ý ?

- Tôi mới nói là không thể không đồng ý nhưng chưa nói là đồng ý.

Khuôn mặt của Cao Đông Chí và Uyển Như có chút thất vọng.

Nghe đến đây, tim Mạc Danh có chút hụt hẫng, cô không hiểu sao bây giờ lòng cô bỗng có cảm giác trống rỗng, nếu Hiếu Minh đã để ý cô gái Uyển Như kia thì tại sao còn xuất hiện trước mặt cô, trêu đùa tình cảm của cô ? Cô biết, anh và cô là hai thế giới hoàn toàn khác nhau, anh đứng trước mặt cô nhưng cô thể chạm tới được. Lòng cô nhói đau vô cùng, trái tim cô cũng khô suốt 7 năm nay.

Buổi tối hôm nay, Hiếu Minh không cho Mạc Danh rời khỏi anh nữa bước. Cao gia tốt xấu khó phân biệt, anh không thể để cô gặp nguy hiểm. Cũng suốt buổi tối hôm nay, Uyển Như cũng chẳng rời anh nữa bước. Mạc Danh đi sau có cảm giác như người thừa thãi.

Uyển Như thật ra cũng chẳng ưa lấy gì Mạc Danh, thấy cô ta suốt ngày đeo bám Hiếu Minh, lòng lại vô cùng ghen ghét.

- Trịnh chủ tịch, tôi xin về được chưa ?

- Được rồi Danh Danh để anh đưa em về.

- Dạ không cần, Trịnh chủ tịch cứ ở lại với Cao tiểu thư đi ạ.

- Đã nói không.

Nói xong, anh cầm tay cô đi ra khỏi buổi tiệc dưới ánh mắt ngạc nhiên của rất nhiều người.

Uyển Như đứng bất động, cô ta là ai mà anh dám bỏ cô để đi theo cô ta cơ chứ ? Sự ghen ghét lại đi đến đỉnh điểm.

Ngồi trong xe, ánh mắt Mạc Danh lộ rõ sự tức giận.

- Sao anh không ở lại mà lại đưa tôi về ?

- Anh đưa em tới đây thì có trách nhiệm đưa về.

- Nhưng anh làm vậy sẽ có rất nhiều người dị nghị.
- Chúng ta đã vào cùng rồi, thì về cùng có sao đâu.

Mạc Danh không nói nữa, nghẹn lời mà im. Không hiểu sao cô lại tức giận với anh vô cớ ? Cô không thích ở đó nghe những lời ngon ngọt quá trớn của cô tiểu thư kia, càng không muốn thấy anh ở bên người con gái khác.

Lâm Miêu hôm nay thấy cô mà cũng chẳng thể làm gì được, thậm chí cũng không bước tới gần được cô, tức giận vô cùng. Hẳn xưa giờ thích gì có đó, nữ nhân bên cạnh hẳn cũng rất nhiều nhưng sao người này lại làm khó hắn như vậy. Thật oán hận !

Cao Đông Chí khuôn mặt ảm đạm, ông ta là một người đàn ông đứng tuổi, cũng là một người bạn thân thiết với Trịnh Minh Khanh. Nhưng sau khi Trịnh Minh Khanh qua đời, Trịnh Hiểu Minh lên chức chủ tịch còn khi rất trẻ, tưởng thao túng được cái Trịnh tổng nhưng không ngờ sự thông minh của Trịnh Hiểu Minh làm ông phải bất ngờ rút lui.

Sáng hôm sau, Mạc Danh đi lên phòng của Trịnh tổng để báo cáo giấy tờ đã được làm xong.

- Helen, cô cần thông báo không ?
- Sao cũng được.
- À, tại Uyển Như lên đây bảo không cho phép ai vào phòng chủ tịch khi không được thông báo.
- Cô ấy còn ở trong đó không ?
- Còn ạ.
- Tôi có việc phải đi, vào nộp gấp rồi ra ngay.

Lòng Mạc Danh chợt đau nhói vài phần khi thấy cô ta ở cạnh Hiểu Minh, cô biết hai người là một cặp trời sinh, rất đẹp đôi với nhau nhưng không hiểu sao trái tim cô không cho phép.

* cóc cóc *

- Vào đi.

Nghe giọng nói anh, cô nhẹ nhàng bước vào. Nở một nụ cười lạnh, rồi từ tốn nói.

- Trịnh chủ tịch thì ra tôi đang làm phiền ngài. Tôi lên đây để nộp hồ sơ giấy tờ đã hoàn thành.

Cô đi đến để ngay bàn làm việc, không nhìn lấy anh ta đến một lần. Nghe giọng nói cô có vài phần giễu cợt, anh không tức giận mà còn cười.

- Uyển Như, xong việc rồi em có thể rời khỏi.
- Nhưng em...
- Mời em.
- Sao anh đuổi em mà giữ lại cô ta ?
- Giấy tờ này Helen làm quá nhiều sai sót, anh cần chỉnh sửa.
- Vậy anh làm đi em đợi.
- Uyển Như...

Nghe giọng ta anh có chút đổi sắc, cô đành hậm hực bước chân ra ngoài. Mục đích hôm nay đến đây để quyền rũ anh ta, nói rằng cô yêu anh ta, nhưng kế hoạch đã bị phá vỡ. Lòng ghen ghét của cô với Mạc Danh lại tăng thêm vài phần.

- Trịnh chủ tịch, tôi xin phép rời khỏi.
- Ai cho em đi ? Cái này em chưa làm xong như vậy còn tính trốn.

Mạc Danh biết là anh ta đang giở trò, giấy tờ cô làm rất cẩn thận làm sao sai sót được.

- Trịnh tổng cứ liệt kê những cái sai sót, tôi có việc đi trước.

Cô cứ thể quay người đi bỗng có một bàn tay kéo cô lại, cô ngã vào người anh.

- Trịnh tổng đang làm cái gì vậy ?

Ánh mắt tức giận tột cùng của Mạc Danh, không hiểu sao cô lại vô cùng thấy tức giận khi luôn thấy Uyển Như bên cạnh anh ta.

- Khuôn mặt em cho thấy em đang ghen sao ?

- Anh nói tầm bậy cái gì vậy ?

Hiếu Minh ôm cô vào ngực mình, hôn nhẹ lên mái tóc của cô. Lúc đó, lòng Mạc Danh mềm nhũn, cái vỏ bọc mạnh mẽ ở trái tim bỗng dưng biến mất.

- Anh từng rất tức giận thậm chí là ghen tuông khi thấy em ở cạnh Tùng Dương, thấy anh ta quan tâm chăm sóc em, anh rất phần nộ. Em nói một lời yêu với anh khó vậy sao ?

Mạc Danh không trả lời, chỉ im lặng nằm trong ngực anh. Một ngày nào đó, cô chắc chắn sẽ nói với anh điều đó, cô đã từng hoặc đang yêu anh rất nhiều, cảm thấy giận dỗi khi anh ở bên người khác.

34. Hiếu Minh Nổi Giận

Lâm Miêu ngày càng điên cuồng vì Mạc Danh, mỗi khi nhìn thấy cô dục vọng của anh như phát hỏa. Mém nữa Mạc Danh là của anh, tại cái tên Hiếu Minh đáng ghét kia phá đám.

Từ khi có Mạc Danh, Hiếu Minh cũng ít quan tâm Uyển Như hơn hẳn, điều đó thật sự làm cô tức giận. Uyển Như và Lâm Miêu hai người họ thường xuyên đưa ra những kế hoạch nhưng đều không thành, thật sự là tức tối !

Nghe tiếng gõ cửa, Hiếu Minh gấp văn kiện, tay nói lỏng cả vạt thong dong ra ghế sofa ngồi.

- Trịnh chủ tịch.

- Ethan, chuyển điều tra của cậu ổn cả chứ ?

- Dạ ổn ạ. Theo tôi điều tra Cao chủ tịch có liên quan tới vụ án này, bản hợp đồng Thomas 6 năm trước.

- Hợp đồng Thomas ?

- Xin lỗi ngài, tôi vẫn chưa điều tra được nội dung của bản hợp đồng và nhân vật chính của kẻ chủ mưu.

Hiếu Minh không trả lời, đôi mắt sâu thẳm tâm tình khó đoán.

- Thưa ngài, vụ việc đó có sự liên quan tới cô gái tên Trần Mạc Danh.

Người mắt của Hiếu Minh tự nhiên có chút biến động, thật sự cái chết của ba anh và gia đình cô có liên quan tới một người hay sao ?

- Cô gái đó ... ? - Hiếu Minh có chút thăm dò -

- Tung tích cô gái đó tôi không rõ, nhưng có vài người đồn vì sự đau buồn của mình nên cô ấy đã tự tử.

- Được rồi Ethan, có lẽ cậu đã mệt. Nghỉ ngơi đi.

- Vâng thưa ngài.

Ethan là một cậu thanh niên cường tráng có cả ngoài hình lẫn tài năng, năm 13 tuổi gia đình cậu ta không may bị tử nạn bởi một trận hỏa hoạn, được ông Trịnh Minh Khanh nhận nuôi, cậu ta mang ơn ông suốt đời, từ nhỏ Ethan đã được huấn luyện biệt tài để được làm trong Trịnh tổng với chức vụ bí mật. Hiếu Minh luôn đối xử tốt với cậu ta, hồi nhỏ anh cũng hay chơi với Ethan, nên Ethan đã thề sẽ mang ơn nhà họ Trịnh suốt đời.

- Mạc Danh em thật giỏi, em đã ẩn danh mình trong suốt chừng đó năm không một ai phát hiện.

Hiếu Minh ngồi trầm tư bên ghế sofa, suy nghĩ của anh ta thật khó nắm bắt, đôi mắt lúc nào cũng đầy vẻ bí ẩn, bá đạo.

__oOo__

Tại văn phòng giám đốc Lâm Thị.

Cao Phương Uyển Như sắc đẹp thu hút lòng người, ánh mắt khó chịu nhìn Lâm Miêu.

- Cao tiểu thư đích thân tới đây là có chuyện gì sao ?
- Sao đến bây giờ anh vẫn chưa hành động gì với con thư ký Helen sao ?
- Tôi và tiểu thư có rất nhiều kế hoạch đấy chứ, nhưng đều thất bại bởi vì anh chàng trong mộng của tiểu thư đấy.
- Chết tiệt.

Ánh mắt cô ta bỗng nhiên lóe sáng rồi chợt dịu dàng.

- Lâm giám đốc, sao anh không cho người thử cô ta trước, cô ta là người sĩ diện, đến lúc đó sẽ biết cái nào nên và cái nào không nên.
- Không được. Cô ta phải là của tôi.
- Lâm giám đốc à, anh thích cô ta bởi vẻ ngoài đúng không ? Sao anh không suy nghĩ sẽ có nhiều người như anh, bản thân cô ta vốn không trong sạch rồi. Anh chỉ để cô ta bên mình để thỏa mãn dục vọng của mình, đâu có yêu thương gì.

Lâm Miêu không trả lời, chỉ im lặng suy nghĩ.

- Vụ việc này, tôi sẽ ra tay. Đợi anh không biết tới bao giờ.

__oOo__

Tối hôm nay, vẫn thói quen cũ Mạc Danh đi dạo, không khí mát lạnh giúp cô thật sảng khoái. Đi quanh cái hồ giữa lòng trung tâm thành phố có một con đường lát đá rêu rậm, do cạnh rừng nên không khí ở cái đường này rất mát mẻ. Cô vẫn nghe nhạc đi dạo, đây có lẽ là cách duy nhất giúp cô giải trí sau một ngày mệt mỏi.

- Chị ơi chị.

Có một đứa bé với vẻ ngoài nghèo nàn, rách rưới chạy đến kéo áo của Mạc Danh.

- Em sao vậy ?

Thấy cậu bé còn nhỏ với vẻ ngoài tội nghiệp, mà trời đã sang đông, ban đêm có rất nhiều đợt gió rét mà cậu bé này chỉ có một cái áo mỏng trên người, đã thế còn rách rưới nhiều chỗ.

- Em đói.

Cô ngồi xổm xuống, lấy bàn tay bé nhỏ vuốt tóc cậu bé. Cậu bé này nhìn bề ngoài cũng thật lạnh lợi, khôi ngô, làn da trắng bị lem luốc bởi những vết bẩn.

- Ba mẹ em đâu ?

- Em không có ba mẹ.

Nghe tới đây lòng Mạc Danh bỗng đau thắt lại, cũng đã từ rất lâu rồi cô đã không còn nhận được hơi ấm của ba mẹ rồi. Nhưng cô may hơn cậu bé này là ba mẹ cô mất từ khi tuổi cô đã lớn, đã biết nhận biết xã hội. Còn cậu bé này quá nhỏ để gia nhập với xã hội chật chội như thế này.

- Chị không có đồ ăn rồi.

Cậu bé nhìn Mạc Danh có chút thất vọng, nhưng ánh mắt năng động đó lại dần khôi phục.

- Dạ không sao. Em cảm ơn chị.
- Em đi theo chị đi, chị sẽ dẫn em đi ăn.

- Dạ thôi.

- Trời giờ bên ngoài rất lạnh đấy.

Bỗng có một lực mạnh từ phía sau Mạc Danh, bàn tay to mạnh ấy chụp thuốc mê cô nhưng không thành, theo phản xạ tự nhiên cô quay lại nhưng không kịp, cô đã bị thắt dây ngay cổ, lực mạnh ấy xiết chặt. Đây chỉ là cách duy nhất để cho cô không còn theo phản xạ tự nhiên mà vùng vẫy.

Con người bé nhỏ của cô ngã xuống đất, bàn tay không ngừng nắm sợi dây thừng và chân đạp vùng vẫy. Đứa bé đứng ngậy ra đó, thấy cảnh tượng mà òa khóc rất to.

Người đàn ông đó tay đã khống chế Mạc Danh, nghe tiếng khóc của đứa trẻ mà sợ người khác phát hiện. Thấy Mạc Danh đã mất sức, anh ta chạy tới đứa bé mà bịt miệng, tiếng khóc dần đó mà to hơn.

Mắt của Mạc Danh mờ mờ, anh ta bịt miệng đứa bé tay cột chặt mà ôm vào rừng.

- Không được.

Mạc Danh bò tới đánh một cái sau gáy anh ta, làm rớt đứa bé xuống.

- Đồ dê tiện.

Bàn tay thô bạo không ngừng xiết chặt cổ Mạc Danh, khó thở kèm theo vô vọng, Mạc Danh gần gần mất đi ý thức.

- Ethan, cậu nghe tiếng khóc đứa trẻ không ?

- Càng ngày càng to, để tôi đi xem.

Ethan chạy nhanh tới chỗ có tiếng khóc, thấy người, người đàn ông đó buông lỏng Mạc Danh tính ôm cô mà bỏ chạy nhưng không kịp. Nên đã bỏ Mạc Danh tại đó mà bỏ chạy.

- Cô gái.

Ánh mắt Mạc Danh mờ dần không thấy rõ người ở phía trước, cô cứ thế mà lịm đi.

Thấy lâu, Hiểu Minh cũng đi tới, anh và Ethan đang nói chuyện với nhau nhưng nghe tiếng thấy con nít khóc rất to nên kêu Ethan chạy tới xem thử mãi vẫn không thấy quay lại.

- Trịnh chủ tịch, cô gái này đã bị ngất.

Đứa bé vẫn còn khóc, nhưng không to.

Thấy hình bóng quen thuộc, anh chạy vội tới, đó chẳng phải là Mạc Danh hay sao ? Anh hoảng hốt ngồi xuống ôm lấy cô. Hơi thở yếu không đều, sắc mặt tái xanh.

- Có chuyện gì xảy ra ?

- Cô gái này đã bị một tên thanh niên xiết cổ đến mất đi ý thức tự nhiên.

Anh không ngờ lại có một người bạo hạnh với phụ nữ như thế, mà lần này lại dám đụng tới Mạc Danh, ánh mắt của anh xám xịt lại, sự tức giận của anh bây giờ có thể giết người.

- Ethan, cậu điều tra cho tôi.

- Vâng, nhưng ngài quen cô gái này ạ ?

Thấy ánh mắt giận dữ của Hiểu Minh anh cũng không giám hỏi nhiều, chỉ im lặng đi tới đỡ đứa bé đang còn hoảng sợ ấy.

- Cậu bé này có lẽ đã thấy tất cả. Cậu nên chăm sóc cậu bé ấy đi.

- Vâng.

Ethan chưa bao giờ thấy Hiểu Minh tức giận tới cùng như thế, mà lại vì một người phụ nữ. Trái tim của Hiểu Minh chợt đau đớn vô cùng khi thấy Mạc Danh như thế, anh không ngờ đã có người ra tay hành động

trước như thế. Cởi chiếc áo khoác của mình ra và khoác lên cho Mạc Danh, ảm đạm ôm cô ra xe trong sự tức giận hận thù cuồng ngạo.

* Tôi đứng một mình trong màn đêm lạnh lẽo
Mùa đông của cuộc đời tôi đến nhanh làm sao
Và kí ức thời thơ ấu lại hiện về trong tôi
Những kí ức mà cho đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ...
Khoảng thời gian đó hạnh phúc biết bao
Không có phiền muộn không một nỗi đau
Cùng em đi dạo trên những cánh đồng xanh mướt
Ánh mặt trời lấp lánh trong đôi mắt tôi
Tôi vẫn ở bên em dù bất cứ nơi đâu
Tôi sẽ là hạt bụi bay theo gió
Tôi sẽ là ngôi sao trên bầu trời phương Bắc
Tôi không bao giờ dừng lại ở một nơi nào
Tôi sẽ là ngọn gió thổi qua các nhánh cây
Em sẽ mãi đợi tôi chứ? *

35. Ethan

Mạc Danh được đưa nhanh vào cấp cứu, hơi thở yếu dần, sắc mặt càng ngày càng kém, lòng Hiếu Minh vô cùng lo lắng.

Anh ngồi trước phòng cấp cứu, đôi mắt ngày càng tối dần, ai là kẻ to gan dám làm Mạc Danh như thế chứ? Nhất định anh phải điều tra cho rõ.

Ethan nhẹ nhàng bước tới ngồi cạnh anh, từ trước tới giờ anh chưa bao giờ thấy Hiếu Minh có thái độ khác lạ vượt bậc như thế mà lại vì một người phụ nữ. Người gốc nhìn vào sự tình như thế cũng đủ biết đây là cô gái rất quan trọng với Hiếu Minh.

- Ai là người nhà bệnh nhân Trần Mạc Danh.

Bác sĩ bước ra.

- Là tôi.

Trịnh Hiếu Minh đứng dậy, đôi chân dài ẩn nấp sau bộ tây phục làm vóc dáng càng mê người.

- Trịnh chủ tịch.

Bác sĩ tròn mắt lên hỏi, bệnh nhân trong kia là ai mà đích thân Trịnh chủ tịch nhận làm người nhà thế nhỉ? Trịnh Hiếu Minh xưa giờ chưa gặp rắc rối nào về phụ nữ, mà một người thờ ơ lạnh lùng như anh ta thì yêu người nào được?

- Tôi hỏi bệnh nhân trong kia thế nào rồi?

Giọng anh có chút thiếu kiên nhẫn khi thấy ông bác sĩ cứ nhìn mình bằng ánh mắt ngạc nhiên đó.

- Cô ấy tình trạng sức khỏe đều ổn, nhưng tâm lý tôi nghĩ không được tốt, Trịnh chủ tịch nên ở bên cô ấy chăm sóc đừng cho xảy ra những vụ việc giống vậy nữa.

Nghe qua là biết câu “Trịnh chủ tịch nên ở bên chăm sóc” là có vấn đề. Ethan đứng đằng sau mỉm cười nhẹ, thì ra Trịnh chủ tịch cao cao tại thượng mà giờ vào bệnh viện ngồi lo lắng như thế này vì một người phụ nữ thì quả là không tin vào mắt mình.

Anh không nói gì chỉ đi vào phòng bệnh, thấy sắc mặt cô như vậy lòng anh không khỏi nổi lên những hồi đau đớn.

Uyển Như sắc mặt tối sầm, đem tất cả đồ đạc gần đó ném tùm lum.

- Ta chưa ra tay thì có ai dám ra tay trước ta chứ?

Thì ra, đêm hôm qua Cao Phương Uyển Như đã sắp xếp một kế hoạch hoàn hảo, nhưng thật không ngờ có kẻ ra tay giết người trước, vỡ kế hoạch, làm mọi chuyện rối tung. Cô tức giận đến tím tái mặt mày. Nhưng một lát sau, cũng hóa giận thành cười, thì ra cũng có kẻ đang muốn giết cô ta, vậy càng tốt, khỏi dính líu tới cô, dính líu tới Hiểu Minh và cô cũng không muốn giằng co với tên Lâm Miêu đầy mưu mô tính toán kia.

__oOo__

Trong cơn mơ đang diễn ra đầy đầu óc Mạc Danh, cô mơ màng khẽ gọi tên.

- Ba mẹ, ba mẹ. Hiểu Minh ... Hiểu Minh.

Tay cô quơ loạn xạ, mồ hôi chảy ướt cả mái tóc mềm. Hiểu Minh đứng gần đó giật mình đi tới nắm tay cô.

- Danh Danh à, có anh đây đừng sợ.

- Đừng đi, đừng đi mà.

- Anh không đi đâu cả, em yên tâm đi.

Mắt Mạc Danh bỗng trợn to, cô vội vã nhìn xung quanh thấy mọi thứ đều im ắng, thấy Hiểu Minh đang nắm tay mình một cách đầy ngọt ngào, thấy mọi thứ bình thường cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh ngồi xuống cạnh cô, tay khẽ vuốt ve mái tóc kiểu ân sủng.

- Danh Danh, em mơ thấy ác mộng à?

Cô không trả lời, chỉ im lặng nhìn anh, cô sợ anh sẽ biến mất ngay lập tức, mãi bỏ cô bơ vơ. Thấy cô im lặng, anh cũng không gắng hỏi nữa, bác sĩ cũng nói tâm lý của cô bây giờ không được ổn định.

- Khuya rồi, em ngủ đi Danh.

- Anh đừng đi đâu cả.

Đôi môi nhỏ khẽ run rẩy nói.

- Ủ, anh hứa với em anh sẽ không đi đâu cả. Ngủ sớm, sáng mai em làm kiểm tra xong có thể xuất viện, tạm thời em sẽ ở với anh, em ở một mình không được an toàn.

Anh cứ nói những lời quan tâm nhẹ nhàng làm cô hạnh phúc mà ngủ quên đi, thấy cô ngủ anh yên tâm nhìn ngắm cô, cô gái này cứ làm anh yêu mãi, không hiểu tại sao nếu lúc trước cô không xuất hiện thì anh đã không đau khổ như thế này.

Sáng sớm hôm sau, khi Mạc Danh tỉnh dậy đã không thấy Hiểu Minh đâu, cô có chút hoảng sợ luôn đảo mắt tìm kiếm anh.

- Chị.

Cô giật mình đưa mắt nhìn ra hướng giọng nói.

- Chị dậy sớm thế, em vừa chuẩn bị xong đồ ăn sáng cho chị này.

Minh Phú tươi cười đi vào, vừa làm anh vừa nói rất dịu dàng.

- Anh em có chuyện gấp đi sớm rồi, nhưng chị yên tâm có em ở bên chị rồi. Chị ăn khỏe, làm kiểm tra tốt, tối anh em tới rước về. Hôm nay em được nghỉ học, em sẽ ở đây với chị.

Nghe Phú nói chuyện cô bật cười khẽ, làm y như cô là con nít. Gì mà ăn khỏe, làm kiểm tra tốt rồi tới rước về ? Thấy Mạc Danh cười, Minh Phú lòng có chút yên tâm.

- Chị ở đây, ra đi cất đồ nhé.

Cô đang lau miệng thì có một người bước vào, vóc dáng cao to, khuôn mặt như tượng đúc, ánh mắt lạnh lùng.

- Trần tiểu thư, đã tới giờ k

iểm tra sức khỏe rồi ạ.

Gặp người lạ đầu óc cô có chút quay cuồng, ánh mắt khẽ run lên hoảng sợ.

- Anh là ai, tôi không quen anh. Anh đi đi.

Mạc Danh vô thức hét to, Minh Phú nghe tiếng cô gấp gáp chạy vào. Thấy Minh Phú cô như thấy thần cứu mạng.

- Phú Phú, anh ta là ai ?

- Chị à, đây là Ethan, vệ sĩ của anh Hiếu Minh, Ethan rất tốt, tới đây bảo vệ chị, chị đừng lo.

Được an ủi, lòng cô cũng có chút nhẹ nhõm.

- Xin lỗi đã làm Trần tiểu thư hoảng sợ.

- Không sao.

Sửa soạn đầu tóc xong, Ethan chạy tới đỡ cô đi lên tầng trên kiểm tra sức khỏe. Ethan rất cao, vóc dáng y hệt Hiếu Minh, vẫn cái ánh mắt cường ngạo, thần hình cao to.

Ethan đứng gần cô lòng có chút rối, đúng hơn là từ tối hôm qua. Khi trong bộ dạng bị thâm, nhìn cô vẫn có chút gì toát lên vẻ lạnh lùng đặc trưng của người phụ nữ, còn bây giờ, trong bộ quần áo của bệnh nhân, nhìn cô thật giản dị có chút đáng yêu. Ethan nhìn cô không hề chớp mắt, khi nói chuyện Mạc Danh ần ần lộ lộ chiếc răng khểnh làm cô thêm muôn phần đáng yêu. Khi cô cười chắc chắn rất đẹp, chẳng trách sao lại là một người làm Trịnh Hiếu Minh thờ ơ hờ hững có thể quan tâm như thế được.

36. Bí Mật Hé Lộ

Hiếu Minh một mực đòi đưa cô về nhà anh sống, anh sợ cô sống một mình sẽ gặp nguy hiểm, anh sẽ không sống nổi mất. Nhưng Mạc Danh cứ kiên quyết không chịu, mặc dù cô yêu anh là thật lòng, nhưng khi hai người sống chung với nhau sẽ làm tâm điểm chú ý của nhiều người nhất.

- Tôi không về chung với anh.

- Em ở một mình sẽ nguy hiểm mất.

- Nhưng tôi không về.

Anh rất hiểu rõ tính cô, khi cô không chịu thì đừng ép cô, cô gái cứng đầu này mãi không chịu sửa.

- Được, em không sống chung với anh, vậy em đồng ý với anh hai điều kiện được không ?

- Còn điều kiện ?

- Tất nhiên, nhưng rất dễ.

- Nói.

- Em sẽ ở căn biệt thự mới, có bà quản gia. Và em sẽ có vệ sĩ riêng.

- Khác nào ép buộc ?

- Rất tự do cho em đấy chứ.

- Vệ sĩ là ai ?

- Ethan.

- Nhưng cậu ta không được ép chặt tôi quá mức.

- Đồng ý với em luôn.

Mạc Danh thừa biết Ethan là người thân mật bên cạnh anh, không chịu về sống chung nhưng anh lại chọn cách cho Ethan bên cạnh mình thì cũng giống như vậy, và nam nữ sống chung một nhà nhất định sẽ có phát sinh chuyện quan hệ, nhưng cô hiện tại là chưa muốn bây giờ. Hiểu Minh cũng biết cô suy nghĩ cái gì ? Anh chắc chắn rằng cô là của anh, đợi cô trút hết những muộn phiền tự nguyện với anh, anh không muốn ép buộc sợ rằng cô sẽ hận anh !

Ngay tối hôm đó, Mạc Danh được đưa về căn biệt thự mới, căn nhà tọa lạc trên một con đường nổi tiếng an ninh nhất nhì nơi đây, được thiết kế theo màu chủ đạo là trắng, cao 3 tầng, có cả hồ bơi và sân vườn. Có lẽ đây là nơi anh đã chuẩn bị từ rất lâu rồi.

- Danh Danh, đây là nhà của em. Anh có trồng cả hoa Lan Hoàng Điệp và hoa hồng đây, nó được chăm sóc rất kỹ để đợi em.

Mạc Danh ánh mắt rung động cảm kích, cô thích hoa gì ? Màu nào ? Anh cũng biết hết sao. Con người này quả thật khó hiểu. Bị anh phát hiện ra ánh mắt có chút rung động của mình, cô vội vàng thu ánh mắt lại. Hiểu Minh ôm lấy cô, nhẹ nhàng hôn lên trán.

- Danh Danh à, em biết anh yêu em đến nhường nào mà. Em yên tâm anh sẽ thay em xử lý tất cả.

Giọng anh có chút mờ ám, đôi mắt anh thật nhẹ nhàng, thật ôn nhu. Không đáng sợ khi anh nhìn mọi người, lạnh lùng, khó hiểu và có chút bí ẩn.

- Chào cậu chủ, chào tiểu thư.

Bà quản gia nghe tiếng vội vã chạy ra chào, bà là một người phụ nữ đứng tuổi, khuôn mặt hiền hòa phúc hậu. Đây là bà Phúc Liên, người phụ nữ đã chăm sóc Hiểu Minh từ khi cậu ta mới sinh ra, chăm sóc cậu ta từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên Hiểu Minh đưa phụ nữ về nhà.

- Di Liên, hãy chăm sóc cho cô ấy thật tốt.

Giọng anh ta có chút đổi khi nói chuyện với người phụ nữ này, như một mệnh lệnh nhưng giọng điệu cực kỳ nhẹ nhàng.

- Danh Danh ở nhà ngoan, anh đi đây, mai có việc em đi cùng anh nhé, có bất ngờ lớn cho em đấy.

Mạc Danh cũng không trả lời, chỉ nhìn anh, ánh mắt có chút tâm tư khó hiểu. Đợi Hiểu Minh rời cửa, di Liên mới đi tới Mạc Danh nhẹ nhàng cười nói.

- Chào tiểu thư. Để tôi xách đồ lên giúp ạ.

Mạc Danh thay đổi sắc mặt, cười nói với bà, cô rất lễ phép với người lớn tuổi hơn mình.

- Dạ thôi, để con cất.

- Vậy tiểu thư cất xong xuống ăn tối nhé, tôi đã chuẩn bị cho tiểu thư rồi đây ạ.

Mạc Danh trả lời lễ phép rồi theo sự chỉ dẫn của bà mà đi lên, phòng cô ở tầng 2, một căn phòng có thiết kế thật đẹp, cửa sổ ngắm nhìn ra phía cổng, thấy cả hồ bơi và cái vườn hoa rộng lớn, vẫn là màu trắng chủ đạo, màu yêu thích của cô.

Tắm rửa thay đồ sạch sẽ, cô đi xuống dùng chút điểm tâm.

- Tiểu thư, cậu chủ đã dặn rất kỹ cô mới bệnh dậy nên ăn một ít cháo và một cốc sữa cho dễ tiêu, ngày mai tôi sẽ làm cơm cho người.

Mạc Danh cũng rất ngạc nhiên, mọi thứ không ngờ đã được Hiểu Minh chuẩn bị rất kỹ càng, cô cảm ơn nhẹ một tiếng và ngồi xuống dùng. Bà ngồi một bên cất trái cây.

- À, tiểu thư tên gì ?

- Dạ con tên Mạc Danh. Nhưng từ nay hãy kêu con là Mạc Danh chứ đừng kêu là tiểu thư nữa.

Dì Liên nhìn cô một cách đầy sự quan tâm.

- Mạc Danh, con là người phụ nữ đầu tiên mà dì thấy Hiểu Minh đi cạnh, còn đưa về và đặc biệt quan tâm, hai mươi mấy năm nay cậu chủ luôn là người khô khan tình cảm. Không ngờ có một ngày, cậu chủ lại yêu một người phụ nữ đến như vậy.

- Dì nuôi anh ấy từ nhỏ ạ ?

- Từ khi cậu chủ sinh ra, tôi là người đỡ đầu tiên, khuôn mặt lẫn cả ánh mắt đều rất giống ông chủ, cậu đi du học từ năm 10 tuổi, là từ khi đó tôi không còn chăm sóc cậu nữa, nhưng khi nào về thăm bà chủ cậu chủ cũng luôn khoe thành tích học tập xuất sắc chưa hề nói đến một người phụ nữ nào. Và từ khi ông chủ qua đời, cậu chủ lại càng thêm khô khan, thờ ơ. Nhìn qua ánh mắt cậu ấy, tôi có thể nhận ra cậu ấy yêu con rất nhiều đấy Mạc Danh.

Nhắc tới bà chủ mới nhớ, từ khi cô trở về, cô không hề nghe Hiểu Minh nói đến mẹ của mình.

- Phu nhân giờ khỏe chứ ạ ?

- Sau cái mất của ông chủ, sức khỏe của bà ngày càng yếu, bà được đưa sang Mỹ để an dưỡng sức khỏe rồi.

- Oh ...

- Sau khi ông chủ mất, tất cả trọng trách đều được Hiểu Minh gánh vác, Trịnh tổng nhờ cậu mà đang trên đà phát triển rất cao.

Mạc Danh trong lòng không ngừng ngưỡng mộ anh, người đàn ông tài giỏi mà bao nhiêu người phụ nữ thầm mơ ước.

Dì Liên có vẻ rất quý Mạc Danh, cô bé vừa hiền lành vừa xinh đẹp lại rất lễ phép, cô cũng vậy, cô cũng rất quý người phụ nữ này, có dì ở bên cạnh, chắc chắn cô sẽ không còn cô đơn nữa.

Tại phòng làm việc Trịnh tổng.

- Hãy nói cho rõ, Ethan.

- Bản hợp đồng Thomas lấy bề ngoài là một vụ làm ăn bình thường, nhưng ẩn chứa sau nó là một bản hợp đồng ép buộc. Theo như tư mặt tôi điều tra, bản hợp đồng này đã ép buộc gia đình ông Trần Nhuận Nhuận.

- Trần Nhuận Nhuận ?

- Ông có người vợ là Hộ Vạn Xuân, hai người con gái là Trần Thúy Như và Trần Mạc Danh, nhưng trong bản hợp đồng không hề có tên Trần Mạc Danh. Sau đó 2 năm, bản hợp đồng đó tự nhiên bị hủy cả bản sao lẫn bản gốc. Và trở về Canberra, thủ đô nước Úc bị tai nạn thảm khốc trong khi trở về.

- Thời gian mất là trưa ngày X tháng Y và năm Z.

Hiểu Minh sững người, đó là thời gian mất của ba anh, vậy là ba anh và gia đình Mạc Danh có quan hệ gì với nhau ? Vụ tai nạn đó, ba anh ba Mạc Danh đi chung xe, xe đã bị lao xuống vực hai người chết tại chỗ. Bà Vạn Xuân và cô gái Thúy Như chết khi cấp cứu, còn Hoa Hoa thì không còn khuôn mặt, được đưa đi phẫu thuật thẩm mỹ, trở thành cô gái hoàn toàn khác sau 3 năm chữa trị tâm lý.

Sáng hôm sau, Ethan đã chuẩn bị sẵn xe đón cô ngoài cổng.

- Chào cậu.

Đôi mắt to có chút lạnh và bí ẩn của cô nhìn anh, Ethan gật đầu đáp lại.

- Tiểu thư buổi sáng vui vẻ.

Mạc Danh cười nhẹ nhàng và đi vào trong xe, Ethan bắt đầu lái rời đi.

- Trịnh chủ tịch hôm nay có việc không thể tới rước tiểu thư được.

- Ừ không sao.

Mạc Danh im lặng nhìn qua cửa kiếng xe. Nhìn qua kiếng trong xe, Ethan có thể nhìn rõ cô hơn. Cô gái này quả xinh đẹp, ánh mắt có tố chất thông minh, lời nói nhẹ nhàng luôn được giữ ý sâu sắc.

Anh nói đưa cô tới một nơi đây bất ngờ nhưng lại là tới công ty, Mạc Danh xuống xe và lên thẳng phòng làm việc anh dưới sự soi mói của nhiều người.

- Cô ta quả mạng lớn.

Uyển Như đôi mắt tức giận, mỗi lần bộ dạng bất cần của Mạc Danh thì Uyển Như lại cúi gằm, cô muốn thấy bộ dạng Mạc Danh thâm trầm, gào thét cầu xin.

Không gõ cửa mà mở thẳng cửa phòng anh.

- Danh Danh của anh ngày càng tự nhiên.

Nhận thấy lời nói của anh có hàm ý, cô không trả lời chỉ lẳng lặng ngồi đi tới ghế ngồi.

- Danh Danh tới đây.

Cô nhú mày nhìn anh, từ khi nào mà anh xuất hiện cái thói sai người thế nhỉ ?

- Lại đây.

Lời nói có chút mất kiên nhẫn. Mạc Danh chả còn cách nào ngoài làm theo lời nói đó, nhưng cô có chút phòng bị. Anh lại kéo tay cô ngồi xuống đùi mình, mắt tỏ lên vẻ kiêu ngạo.

- Không cần căng thẳng vậy đâu.

- Có chuyện gì ?

Anh đưa cô 3 tấm hình, tâm tự Mạc Danh như đứng im.

- Đây chẳng phải là Hoa Hoa sao ?

- Ừ.

- Không phải Hoa Hoa đã tử nạn sao, sao anh lại biết nó.

Mạc Danh ngày càng mất bình tĩnh.

- Bình tĩnh nào.

- Cô gái này chưa chết, mà còn một nơi rất gần nữa kia.

- Anh nói gì ? Nói rõ đi.

Gan ruột cô như bị đốt cháy.

- Làm anh vui đi anh sẽ nói cho em.

- Tôi không có thời gian đùa với anh.

- Tùy em.

Nhìn anh một cách khó chịu, Mạc Danh quyết định hôn lên má anh ta một cái.

- Chưa vui.

Biết tin em cô, cô không còn cách nào ngoài việc cuối xuống hôn nhẹ lên môi anh, nhận được làn môi ấm áp đó anh không những không buông cô mà còn tham lam hôn lấy nó, liếm mút kỹ càng, đến cả hơi thở của cô anh cũng đoạt lấy không tha. Đối với cô hôn mấy cũng không đủ, nhưng thấy cô có vẻ gấp rút anh cũng buông ra mặc dù chưa thỏa mãn.

- Được rồi, anh nói đi.

- Cô gái này từ nhỏ đã có hôn ước với Trịnh gia, người cô gái này có hôn ước là anh, nhưng sau khi ra mắt gia đình khi Hoa Hoa 11 tuổi, lúc đó anh đã vừa đi du học về, thật ra chẳng có hứng thú gì. Nhưng thật

may nó và Minh Phú đã để ý nhau, thế là hôn ước đó được giao qua Minh Phú lúc Minh Phú 12 tuổi. Sau khi tai nạn, Hoa Hoa hoàn toàn mất đi nhan sắc khuôn mặt và tâm lý, anh đã cho cô ấy phẫu thuật thẩm mỹ và điều trị tâm lý ba năm, lúc đó Hoa Hoa 16 tuổi. Cô ấy hoàn toàn mất đi trí nhớ và lạ lẫm với cuộc sống bên ngoài. Cho đến khi Khắc La xuất hiện. Còn đoạn sau, em tự hiểu, em là người phụ nữ thông minh mà.

- Vậy vợ Khắc La bây giờ là Hoa Hoa ?

- Đúng.

- Còn Minh Phú.

- Hoa Hoa cũng chẳng còn nhớ Minh Phú là ai ? Trong mắt Hoa Hoa bây giờ chỉ có người đàn ông ôn nhu hoàn hảo Khắc La.

Vội vàng nhảy ra khỏi lòng anh. Nhưng đã bị anh giữ lại.

- Đừng đi kiếm, lát Hoa Hoa sẽ được đưa tới đây. Kí ức của Hoa Hoa vẫn chưa có biến đổi.

Cuối cùng, vụ án 5 năm trước đã có manh mối và sẽ được hóa giải.

37. Cô Em Gái Bé Nhỏ

Nghe tiếng gõ cửa, Mạc Danh đang ngơ ngác ngồi trên người anh bỗng hoàn hồn nhảy tót xuống, chỉnh chu lại quần áo đang xộc xệch của mình.

Hiểu Minh lịch sự nhã nhặn mời vào, anh ngồi dựa ra sau ghế, đôi mày giãn ra tỏ ý đang vui.

Khắc La vui vẻ bước vào, đi sau là cô vợ với khuôn mặt xinh đẹp phúc hậu.

- Chào anh. - Hoa Hoa cúi đầu -

- Chào Hoa Hoa.

Đôi mắt đẹp nhìn sang Mạc Danh có ý khó hiểu.

- Cô gái này .. ??

Giọng nói Hoa Hoa có chút ngập ngừng, người này có chút lạ cũng có chút quen thuộc. Mạc Danh ánh mắt vừa vui mừng vừa có chút đau khổ. Cô tưởng người thân trên đời này của cô đã không còn một ai chứ ? Nhưng vẫn còn đứa em họ xinh xắn của mình, bây giờ Hoa Hoa đã yên bề gia thất, có một người chồng hoàn hảo và hết mực nuông chiều vợ, nghe kể cô còn một đứa con trai kháu khỉnh.

- Hoa Hoa.

Giọng Mạc Danh dịu nhẹ vô cùng.

Ánh mắt Hoa Hoa chột rối loạn, có điều gì vừa ẩn vừa hiện trong đầu cô. Đầu óc cô bây giờ muốn bùng nổ.

Từ nhỏ, Hoa Hoa đã được sống chung với Mạc Danh, khi cô 7 tuổi thì Mạc Danh đã 14, sắc đẹp Mạc Danh bỗng dưng nảy nở, xinh đẹp ngời ngời, đôi mắt to xinh xắn, làn da trắng tinh, giọng nói líu lo thanh thoát và đặc biệt Mạc Danh học tiếng anh cực kỳ giỏi, nghe Mạc Danh hát nhạc tiếng Anh, Hoa Hoa có thể ngồi nghe cả buổi mà không than phiền gì cả. Hoa Hoa từ nhỏ chưa bao giờ thấy mặt ba mẹ mình, cũng chẳng nghe ai nhắc tới cả. Sống trong nhà, nếu chị Thúy Như là một cô gái hiền từ nhân hậu, còn Mạc Danh luôn là cô gái cá tính đáng yêu, còn Hoa Hoa lúc đó còn là một cô nhóc ngây thơ chập chững.

Khắc La ngồi trên ghế sofa, đau khổ nhìn vợ mình đang vật lộn với đám ký ức lộn xộn bỗng dưng xuất hiện đây, anh có chút sợ hãi khi Hoa Hoa nhớ lại, anh sợ cô sẽ không còn dịu dàng yêu anh như trước nữa.

- Cô.. Cô thật giống ..

Mắt Hoa Hoa trợn to, chỉ tay vào Mạc Danh, còn tay kia ôm đầu. Trong đầu cô bây giờ luôn mơ màng xuất hiện cô gái ấy, hình ảnh đã rất lâu. Thấy vợ mình đau khổ, Khắc La không chịu đựng nổi mới tiến đến, ôm lấy cô. Thân hình cao to dũng mãnh ấy che lấp hết con người bé nhỏ đang vật lộn tâm lý một cách đau khổ.

- Hoa Hoa ... Là chị. Chị là Trần Mạc Danh, từ nhỏ chúng ta đã sống chung với nhau, em vẫn nhớ ra chị đúng không ?

Y theo dự đoán của Hiểu Minh, nghe Khắc La than rằng dạo này Hoa Hoa luôn bị nhức đầu, đi khám thì bác sĩ bảo bình thường, hay mơ ác mộng giữa đêm. Thì ra đây là dấu hiệu của việc khôi phục ký ức, nhưng Hoa Hoa chưa hề gặp một người nào hay hình ảnh mà kí ức cô đã khắc sâu nên đầu óc luôn mơ màng.

Mạc Danh tiến gần Hoa Hoa, nghe rõ tiếng thở hổn hển của cô, tóc ướt đầm mồ hôi, còn nghe cả mùi hương của Khắc La.

" Well I wonder could it be

When I was dreaming 'bout you baby you were dreaming of me

Call me crazy call me blind

To still be suffering is stupid after all of this time

Did I lose my love to someone better

And does she love you like I do

I do you know I really really do

Well hey so much I need to say

Been lonely since the day

The day you went away

So sad but true ... "

Giọng hát Mạc Danh thánh thót nhẹ nhàng, cô còn nhớ rõ đây là bài hát mà Hoa Hoa thích nhất, tên bài hát lẫn lời bài hát rất ý nghĩa.

Hiểu Minh bỗng dừng người khi nghe giọng hát của cô, cả Khắc La cũng như thế. Giọng hát ấm áp và nhẹ nhàng, sâu lắng lòng người.

Hoa Hoa ôm đầu rồi ngất xỉu, con người nhỏ bé ngã vào lòng Khắc La. Anh ta xót xa ôm vợ bé nhỏ.

- Khắc La, ngày mai muốn tìm Mạc Danh thì hãy tìm tôi trước nhé. Cô ấy ở đâu làm gì thì chỉ có mình tôi biết.

Hiểu Minh nói có vẻ mình đã dự đoán được tất cả, Khắc La vẫn không quan tâm, chỉ biết ôm lấy người vợ bé nhỏ xót xa của mình rồi vào phòng, mồ hôi ướt cả mái tóc, Khắc La thống khổ.

Mạc Danh vẫn đứng sững người nhìn Hoa Hoa rời cửa, môi cô chợt khẽ run, không biết vì điều gì.

- Danh Danh của anh, em hát rất hay.

Bờ vai lạnh lẽo nhỏ bé của Mạc Danh bỗng nhận được một hơi ấm nồng nàn, cả con người Hiểu Minh đi tới, tay choàng ra trước, ôm cả con người Mạc Danh vào lòng. Hôn khẽ lên mái tóc cô, ngón tay thon dài vuốt khuôn mặt xinh đẹp.

- Em hãy đợi ngày mai.

Mạc Danh không hề chừa quây, yên phần dựa vào bờ ngực rắn chắc vững chãi của anh, bên anh thật sự hạnh phúc, tâm hồn cô nhẹ nhõm thanh thản hơn nhiều. Đôi mi dài nhẹ nhàng khép, dấu hiệu của sự mệt mỏi khôn lường.

- Xin lỗi Danh Danh bé nhỏ của anh, hôm nay anh phải đi công việc, không đưa Danh Danh bé nhỏ của anh về được rồi.

Giọng anh khàn khàn, cô có thể cảm nhận được hơi nóng của giọng nói anh trên đầu của mình.

- Anh đi đâu ?

Lần đầu tiên Mạc Danh hỏi anh như thế, cô có cảm giác cô rất cần anh lúc này. Đôi môi Hiểu Minh khẽ cười vì hạnh phúc.

- Anh đi xử lý công việc, Danh Danh về trước, anh sẽ về với Danh Danh liền.

Nói xong, anh lấy điện thoại ra, rất nhanh chỉ 2 phút sau liền có người gõ cửa.

Thân hình cao to lẫn khuôn mặt như tượng thần Hy Lạp của Ethan đi vào, ánh mắt đượm xót xa khi thấy thân hình bé nhỏ của Mạc Danh dựa dẫm vào người Hiểu Minh một cách vô lực như thế.

- Ethan, cậu đưa Danh Danh về nhà nhé.

Thì ra cô gái này chính là Trần Mạc Danh, một người mà chủ tịch cho điều tra thân thế rất rõ ràng, bây giờ anh cũng hiểu vài phần tại sao khi cô lại lấy tên mới là Helen Daisy.

- Vâng thưa ngài.

Anh chạy tới thật nhanh đỡ lấy người cô.

- Cảm ơn anh, tôi đi cũng được.

Mạc Danh bây giờ không hề muốn một người nào khác bên cạnh mình bây giờ Hiểu Minh, nhìn cô em gái bé nhỏ, bao cảnh hạnh phúc lẫn đau buồn của quá khứ bỗng ùa về trong đầu cô.

Bàn tay Ethan vẫn đưa ra phía sau sợ con người bé nhỏ của cô sẽ ngã xuống, nhìn cô ra khỏi phòng, anh trở lại ghế ngồi, nhưng ánh mắt lại trở nên khó hiểu nhìn về xa xăm.

Mary thấy mở cửa liền đứng dậy, nhưng sao hôm nay là ngày gì mà ai đi ra từ phòng chủ tịch cũng đều có bộ dạng thê thảm thế nhỉ ? Hết Hoa Hoa bị ngắt xỉu đến Mạc Danh bơ phờ.

Xuống tầng dưới, bàn tay Ethan vẫn đưa ra phía sau, tất cả mọi người trong công ty đều nhìn hai người, cô gái tên Helen Daisy quả là người không hề đơn giản, luôn bí ẩn với chủ tịch, mà bây giờ với vệ sĩ của chủ tịch lại vô cùng ngọt ngào như thế.

Cô vừa đi ra cửa lớn thì có xe chạy tới, gió to thổi rối cả mái tóc cô.

- Tiểu thư cận thận kéo lạnh.

Ethan tháo áo vest ngoài của mình khoác lên người cô, mùi hương của Ethan cũng thật nam tính, tại sao mỗi người đàn ông lại có một mùi đặc trưng thế nhỉ ?

Xe nhanh chóng dời đi.

Cửa phòng chủ tịch lại có người gõ.

- Vào đi.

- Trình chủ tịch.

Đã lâu anh không hề thấy Nhã Thiên, làm chung một công ty nhưng có vẻ cô luôn tránh mặt anh. Thật sự là như vậy, Nhã Thiên luôn né tránh anh, nộp bản thiết kế hay báo cáo cô đều nhờ nhân viên, tránh anh được càng xa càng tốt. Cô sợ đứng gần anh, cô không thể kìm chế nỗi trái tim mình mất, cứ điên cuồng mà yêu anh.

- Quản lý Nhã.

- Trình chủ tịch gọi tôi lên đây có gì không ạ ?

- Dự án của chúng ta với công ty Fly Mie sắp khởi công, đáng lẽ nhân viên giám sát Helen phải về báo cáo cho công ty với một nhân viên nữa bên chúng ta. Nhưng cô Helen đang bệnh, quản lý Nhã có thể đi một mình được không ?

- Tôi nghĩ là được ạ.

- Vậy tôi cảm ơn cô.

Chết tiệt, anh lại nở nụ cười đó với cô, nụ cười có chút lạnh nhưng cũng có một chút ấm áp.

- Không có việc gì tôi xin ra trước.

Nhã Thiên nhanh chóng rời đi.

Một người phụ nữ nữa rời khỏi phòng chủ tịch, sắc mặt không giống khi mới vào. Mary thầm nghĩ rằng chủ tịch của mình thật đào hoa, một ngày có rất nhiều nữ nhân ghé thăm nhưng ra về với vẻ mặt không mấy bình thường.

Nhìn đồng hồ, Hiểu Minh đứng dậy cầm áo và rời đi. Anh cũng xốt ruột chứ, anh muốn về nhà ngay bây giờ để bên Mạc Danh, bên người con gái bé nhỏ mà anh yêu rất nhiều.

Đến nhà hàng.

Uyển Như vẫn xinh đẹp, kiều sa ngồi ngay đấy. Thấy anh, cô vẫy tay.

- Như, em hẹn anh tối có chuyện gì không ?

- Có chuyện em mới hẹn được anh sao ?

- Em nói đi.

Hiểu Minh có vẻ gấp gáp.

- Chẳng có gì cả, em nhớ anh nên hẹn anh tối ăn tối.

- Em đang đùa sao ?

- Có gì sai ?

- Thời gian của anh không rảnh để làm trò đùa cho em.

Nói xong, Hiểu Minh đứng bật dậy ra về, cô nhắn tin hẹn anh ra vì có chuyện quan trọng, ai ngờ cô lại giở thói ương bướng của mình.

Uyển Như bị bẽ mặt, tay bấu chặt, ánh mắt giận dữ, tại cái người phụ nữ chết tiệt ấy mà thời gian anh trở nên bận rộn, cộng với kế hoạch lần trước thất bại. Điều ước duy nhất bây giờ có thể giết chết cái người phụ nữ chết tiệt kia.

38. Cung Bậc Cảm Xúc

Hoa Hoa tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, đầu cô có vẻ đau, một tay cô ôm đầu còn tay kia đỡ để ngồi dậy.

- Em dậy rồi à ?

Khắc La tươi cười đi vào, tay bưng một tô cháo nóng hổi.

- Khắc La, đầu em đau quá.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt trĩu mến tràn ngập yêu thương.

- Em nhớ .. Trong giấc mơ của em ... Có chị Mạc Danh. Chị ấy kêu tên em còn hát cho em nghe nữa.

Khắc La mỉm cười nhìn cô một cách đau khổ.

- Em nhớ chị Mạc Danh rồi sao ?

- Em không còn nhớ rõ lần cuối em gặp chị ấy vào ngày nào.

Anh ôm cô, vùi đầu vào mái tóc rối, Hoa Hoa đã nhớ lại, nhưng cô không thể nào rời xa anh nữa, vì cô đã làm vợ anh, đã làm mẹ của đứa con anh và đã là người anh yêu rất nhiều.

- Hoa Hoa, em còn yêu anh chứ ?

Anh nói bằng giọng trầm thiết nặng nề.

- Khắc La, anh nói bậy gì thế. Em tất nhiên còn yêu anh rồi, yêu rất nhiều là đằng khác. Em còn rất yêu con nữa.

- Hoa Hoa, thật ra ... giấc mơ em gặp chị Mạc Danh là thật.

Hoa Hoa sững người, anh buông người cô ra, nhìn thẳng vào mắt cô.

- Chuyện rất dài, nhưng chính chị Danh đã lấy lại kí ức cho em.

- Kí ức ? Có chuyện gì sao ? Em... Em muốn gặp chị Mạc Danh.

- Hoa Hoa ngoan, em ngủ từ hôm qua tới giờ. Bây giờ em cần ăn một ít rồi anh đưa em gặp chị của em.

- Em muốn gặp chị ấy ...

- Em cần phải ăn xong.

- Được rồi, em ăn.

Nhìn Hoa Hoa ăn ngon lành tô cháo, anh mỉm cười dịu dàng. Cô đã nhớ lại tất cả nhưng vẫn còn yêu anh, chứng tỏ tận sâu trong trái tim cô đã yêu anh rất nhiều rồi.

Đợi cô sửa soạn, anh cầm điện thoại bấm số.

“ Hiểu Minh, bây giờ Mạc Danh đang ở đâu ? ”

“ Chào buổi sáng vui vẻ ”

“ Minh à, cậu đang giỡn đấy sao ? ”

“ Hoa Hoa đã nhớ lại rồi đấy sao ? Còn yêu cậu tha thiết không ? ”

“ Tất nhiên là có, yêu sâu đậm. Nhưng trả lời đi, Mạc Danh đang ở đâu ? ”

“ Đến căn biệt thự đi, căn biệt thự hôm bữa cậu mua ”

“ Được ”

Cúp điện thoại, anh nhìn Mạc Danh cười ma mị. Hàng mi dài khê cử động, hơi thở đều, tóc hơi rối, nhìn cô thật như một thiên thần ngủ quên dưới trần gian. Hiểu Minh vẫn vuốt ve mái tóc lẫn khuôn mặt cô, thật đáng ghét, tại sao anh lại yêu người này điên cuồng như thế này chứ ? Một cô gái đã gây ấn tượng từ cái nhìn đầu tiên.

Đôi mắt đẹp khê hé mở, niu mắt lại vì nhận ánh sáng quá đột ngột. Mạc Danh hoảng hồn khi nhìn qua là thấy khuôn mặt như tượng khắc, ngũ quan hài hòa đẹp trai ngời ngời của Hiểu Minh. Chết tiệt tại sao anh ta lại ngủ chung với mình thế này ?

- Anh ...

Mạc Danh trừng mắt to, nghiêng răng từng chữ nhưng đã yên tâm một chút khi thấy quần áo của mình vẫn bình thường.

- Tại sao anh lại ngủ ở đây hả ?

Mạc Danh đưa tay đánh anh, Hiểu Minh cầm bàn tay bé nhỏ ấy lại hôn khê.

- Anh ngủ với em có gì sai sao ? Em trước sau gì cũng là của anh.

- Đê tiện.

Tức giận cô cầm một cái gối đánh anh, cảnh tượng hoàng tàn lại bắt đầu. Tại sao lần nào anh cũng bị đánh thế nhỉ ? Anh đã làm gì sai sao ? Thật sự anh chưa làm gì cô cả mà. Thật éo le !

Sau một màn tập thể dục trên phòng thì hai người cũng chịu ăn sáng. Nghe tiếng hét, dì Liên cũng đủ biết có chuyện gì xảy ra. Bà cười khúc khích vì vui mừng cậu chủ đã trở thành một người đàn ông trưởng thành.

Ai nói chủ tịch Trịnh Hiểu Minh là một người đàn ông có sắc thái rạng ngời, một người đàn ông hoàn mỹ với vẻ ngoài không chê được, hay một thân hình hoàn hảo của một người đàn ông. Hoặc là tính cách lạnh lùng, phong thái nho nhã. Tất cả sai sai hết. Trịnh Hiểu Minh là một tên sắc lang, một tên biến thái thích ép buộc người khác. Mạc Danh hận không cắn chết được anh.

- Cậu chủ, tiểu thư. Hai người ngồi xuống đây ăn sáng đi ạ.

Thấy dì Liên cứ nhìn mình cười một cách kì lạ.

- Dì Liên à, mới sáng sao dì nhìn con một cách kì lạ vậy.

- Không có gì, con ăn sáng đi.

Nhìn qua Hiểu Minh thấy anh cũng đang cười một cách nguy hiểm, gì vậy trời ? Âm mưu gì vậy trời ?

Ăn sáng xong, hai người ra phòng khách, anh đọc báo còn cô xem ti vi. Phong cách sinh hoạt của hai người như cặp đôi mới cưới, thật nhẹ nhàng tràn đầy tình yêu.

- Hôm nay không đi làm sao ?

Mạc Danh ngạc nhiên khi thấy giờ này mà anh còn ngồi ở nhà xem báo.

- Hôm nay công ty được nghỉ.

Sao ? Mạc Danh không hề tin vào tai mình nghe được, một người cứng nhắc như anh ta cũng có một ngày giải lao cho nhân viên ư ?

- Anh cũng là con người, cũng cần nghỉ chứ.

Bỗng có tiếng chuông cửa làm phá vỡ câu chuyện của hai người.

Nghe tiếng chuông cửa, anh cũng thừa biết là ai.

- Chào buổi sáng.

Khắc La tươi cười nhìn Mạc Danh và Hiểu Minh.

- Em vào đây.

Hoa Hoa rụt rè phía sau. Khi đi vào, người con gái ngồi ngay kia chẳng phải là chị Mạc Danh sao ? Đã lâu lắm rồi cô không hề được gặp người chị gái mà ngày xưa cô vô cùng hâm mộ.

- Chị.

Nghe một tiếng ‘’ chị ’’. Lòng Mạc Danh vỡ òa sung sướng, cô đi ngay đến chỗ Hoa Hoa. Ánh mắt không ngừng phấn khởi.

- Hoa Hoa, em đã nhớ ra chị rồi sao ?

- Em ...

- Thật vui mừng, chị nhớ em nhiều lắm.

Mạc Danh ôm Hoa Hoa, khuôn mặt cô chưa bao giờ phấn khởi như hiện giờ. Lòng ghen ghét của Hiểu Minh bắt đầu nổi lên, từ khi gặp lại anh sau thời gian dài đó, mặt cô lúc nào cũng như đưa đám không thì cười đều, liếc xéo. Anh cũng như Hoa Hoa, cũng rời xa chừng đó thời gian mà. Tại sao lại không như thế với anh. Thật đáng giận !

Từ khi nhận được em gái, Mạc Danh luôn miệng luyên thuyên với cô em, cô cũng chẳng buồn giữ hình tượng gì trước mặt Hoa Hoa cả.

- Haizzz... Hoa Hoa nhớ lại mà vẫn còn yêu sao ?
- Tôi trong tim cô ấy vô cùng vô cùng quan trọng.
- Thật tự tin quá đáng đấy.
- Còn cậu. Chỉ có một người phụ nữ mà lâu dài thế sao ?
- Người phụ nữ đó không hề đơn giản.

Hiếu Minh than vãn bằng vẻ mặt buồn rầu.

- Lần đầu tiên thấy chủ tịch Trịnh nản chí.
- Chưa hề. Chỉ là người phụ nữ làm sao tôi đây phải nản chí. Cái gì mà càng khó chinh phục thì càng quý.
- Ngụy biện.

Có lẽ hôm nay là một ngày cực kì vui với căn biệt thự này, rời xa chị lâu như vậy, Hoa Hoa rất nhớ chị, cô tưởng rằng ngày đó cô không thể sống nổi nữa, nhưng vì niềm tin và nghị lực cô sống tới bây giờ.

Bằng tất cả trí nhớ của mình, Hoa Hoa đã nhớ lại vụ án kinh hoàng 5 năm trước. Mạc Danh với hy vọng nhỏ nhoi sẽ điều tra được hung thủ cho ba mẹ mình, cô làm tất cả để có ngày hôm nay vì chỉ mong chờ được chứng đó.

__oOo__

Tại Úc.

Nhã Thiên đã đáp sân bay vào sáng nay, về công ty Fly Mie với một tâm trạng lạnh nhạt vô cùng.

- Chào Hiếu giám đốc.

Nhã Thiên cúi đầu lịch sự.

- Chào Nhã quản lý.
- Hôm nay, tôi qua đây để thương lượng và bắt đầu công tình thi công. Thư kí Helen Daisy vì lý do sức khỏe nên không thể qua đây được.
- Tôi có nghe báo rồi.

Hiếu Tùng Dương có đôi mắt màu xanh của màu nước biển, mũi cao, da trắng của người châu Âu.

Trong phòng họp, nhìn Nhã Thiên có vẻ không được vui. Khi tan họp, Nhã Thiên sải bước một cách chán chường.

- Nhã quản lý.

Hiếu Tùng Dương mang đồ vest, thân hình cao to nhìn anh ta cô luôn liên tưởng nhớ đến Hiếu Minh.

- Hiếu giám đốc có chuyện gì sao ?
- Kêu tôi là Tùng Dương, bây giờ tan họp, tôi và cô có thể là bạn được chứ.
- Tất nhiên được.
- Vậy tôi có thể mời cô đi dạo đâu chút đó được không ?
- Tôi rất sẵn lòng.

Xe của Tùng Dương là mui trần Beetle Convertible, chạy tốc độ nhanh giữa đường cao tốc, Nhã Thiên một lần được sáng khoái trong tốc độ.

- Đất nước Úc thật xinh đẹp.

Nhã Thiên là một cô gái điềm tĩnh, xinh đẹp nhã nhặn. Cô không lạnh lùng và thông minh như Mạc Danh, nhìn Nhã Thiên có một chút ấm áp hơn nhiều.

Hai con người thật khác biệt nhưng có chung một nỗi đau, nếu hai con người đó bỏ được nỗi buồn vô vọng của mình mà đến với nhau, có lẽ tốt hơn nhiều khi cứ mãi yêu một người mà không hề có tình cảm với mình.

39. Nỗi Buồn Của Em Sẽ Có Anh Ở Bên !

Sau một cơn buồn xõa giữa tốc độ, anh và Nhã Thiên quyết định làm bạn rượu, vào trong quán bar của ven thành phố, nó không lớn nhưng cũng rất được.

- Nhã quản lý cô cũng biết uống rượu sao ?

- Tất nhiên rồi.

Nhã Thiên cười nhạt. Kêu một ly Brandy nho nguyên chất, chính Tùng Dương còn thấy ngạc nhiên vì sao cô lại uống loại rượu mạnh như thế, còn anh nhã nhận uống loại rượu quen thuộc đó chính là Vodka.

- Nhã quản lý, cô uống loại rượu mạnh quá đấy.

- Tôi tên là Nhã Thiên.

Ánh mắt trầm ngâm, giọng nói ngọt ngào có chút buồn, trên tay cầm ly rượu sóng sánh, khuôn mặt cô thu hút tầm ngắm của Tùng Dương.

- Anh từng yêu đơn phương một ai chưa ?

- Tôi nghĩ là rồi.

- Người hoàn hảo như anh cũng từng yêu đơn phương sao ?

Nhã Thiên lại nở một nụ cười nhạt với anh. Nụ cười không tươi nhưng thật quyến rũ.

- Tôi yêu cô gái ấy không biết từ khi nào, nhưng cô ấy lúc nào cũng xuất hiện trong tâm trí tôi, hơi thơ lẫn nụ cười, tôi đều rất nhớ. Mặc dù cô ấy bên cạnh tôi nhưng tôi không hề chạm được, cô ấy nói trong trái tim của cô ấy đã có người khác, có lẽ tôi đến quá muộn.

- Anh thật giống tôi, tôi yêu anh ấy lâu như vậy, quan tâm anh ấy hết mực nhưng tôi không thể xóa mờ hình bóng của anh ấy với cô gái kia được. Anh biết không, mỗi lần anh ấy say anh ấy đều tha thiết gọi tên cô gái ấy, rất tha thiết, rất buồn thảm.

Không biết từ lúc nào, khuôn mặt của Nhã Thiên đã đỏ ửng lên vì say rượu, loại rượu mạnh như thế mà uống một lần vài hơi thì hết thể này thì hỏi ai chả say. Gục mặt xuống bàn, tóc dài đen xõa óng ả trên đôi vai gầy gộc.

Thì ra, nỗi đau thương của hai người y hệt nhau đó chính là yêu đơn phương. Từ lần đầu gặp Nhã Thiên, cô ấy là một cô gái hơi gầy, giọng nói nhẹ nhàng, ánh mắt rất thường xuyên mơ màng suy nghĩ về một vấn đề nào đó.

- Tùng Dương, tôi rất buồn đấy.

Cô không ngừng nói lảm nhảm, quơ tay lung tung, đụng trúng khuôn mặt anh, cô nhẹ nhàng vuốt ve nó.

- Anh rất đẹp trai, giọng nói anh thật ấm, anh thật hoàn hảo. Tại sao ai lại từ chối anh vậy.

Nắm lấy bàn tay gầy gộc đó, ánh mắt Tùng Dương bỗng lóe lên vài tia thương cảm, anh gặp cô gái này không nhiều, nhưng anh cực kỳ ghét mỗi khi thấy cô buồn thế nhỉ ? Anh thích cái nụ cười nhạt dịu nhẹ, một ánh mắt đầy mơ màng.

oOo

Có lẽ sự bá đạo cường ngạo trong người Hiểu Minh rất lớn, anh tự ý đặt hai vé máy bay hạng V.I.P, rồi tự xếp giờ, đến ngày và đưa Mạc Danh đi.

- Anh làm cái gì vậy ?

- Đưa em đi du lịch.
- Anh ... ? Khi nào anh mới bỏ cái thói tự ý đẩy đi hả ?
- Em là của anh, thời gian của em cũng là thời gian của anh.
- Ngang ngược, tôi không đi.
- Em không đi cũng phải đi. Vì chuyến bay này đâu chỉ đi du lịch, manh mối của vụ án anh đang giúp em, em quên rồi sao.

Ánh mắt giận dữ của Mạc Danh có chút nguôi ngoai, nghe nói tới vụ án cô không biết nói gì ngoài im lặng và làm theo nó.

- Vậy mới ngoan. Dì Liên đã chuẩn bị cho em. Đi thôi.

Mạc Danh ghét cái cuộc sống có sự sắp đặt, nhưng Hiểu Minh lại là người thích sắp đặt, còn rất nhiều tính cách trái ngược nhau, đó là vì tại sao từ cái nhìn đầu tiên họ anh và cô đã không hề ưa nhau.

Ngồi trên máy bay suốt 8h đồng hồ, lưng vai cô đã rất đau mỗi mặc cho anh đã đặt hai vé hạng tốt nhất. Xuống sân bay Inchoen nằm ở thủ đô Seoul, có một chiếc xe màu đen sáng bóng được chờ sẵn ngay đó.

- Chào Trịnh tiên sinh.

Có một anh chàng dáng vẻ cao to, nghiêm nghị cuối xuống chào một cách lễ phép. Lên xe, cô mệt mỏi mà nhắm mắt lại, nhưng cô thắc mắc nếu muốn điều tra tin tức thì tại sao lại đến Hàn Quốc ? Tại sao anh lại biết rõ như thế trong khi mình hoàn toàn mù tịt.

Đưa về khách sạn, anh đã xếp phòng sẵn, chỉ duy nhất một phòng. Cô muốn gào thét, cô muốn khóc lóc rằng phải làm sao bỏ cái tính thích sắp đặt này của Hiểu Minh.

- Tôi ngủ trên giường, anh ngủ ở ghế sofa.

Hiểu Minh cứng đờ miệng nhìn cô, anh có phải chẳng đã nghe lầm không ? Trịnh chủ tịch cao cao tại thượng như anh mà lại đi ngủ ghế sofa sao ? Giết chết anh anh cũng không làm như thế.

- Không.

Giọng nói lộ rõ sự kiên quyết. Chính bản thân cô cũng hiểu rõ rằng Hiểu Minh là người thế nào, nhưng anh và cô, tại thời điểm bây giờ thì không thể có mối quan hệ nào được.

Ánh mắt anh lại đắm chiêu, cô không thể phủ định một điều rằng sắc đẹp của Hiểu Minh rất được ông trời ưu ái, hàng mày đen rậm. đôi mắt bí ẩn mê hoặc cả tá phụ nữ có thể thất thần mà ngoan ngoãn nghe lời anh, chiếc mũi cao thẳng, cô nghe người ta nói đàn ông mũi càng cao thì thân phận cao quý, rất nhiều tiền tài, cánh môi mỏng, chứng tỏ rất bạc tình. Đã thế thân hình cao ráo săn chắc, đôi chân dài luôn được che dấu sau bộ tây trang sang trọng.

Tắm rửa xong, cô rón rén đi lên giường, cô là người giành nó trước chắc chắn cô sẽ ngủ ở đây.

Anh từ phòng tắm bước ra với cái quần đùi tới đầu gối, thân trần để lộ bờ ngực săn chắc còn đọng lại hơi nước. Mạc Danh nhắm chặt mắt, bỗng đứng sau lưng cô có hơi ấm, và bờ ngực rắn chắc của anh.

- Anh làm cái gì vậy ?

Mạc Danh giật mình và bật dậy.

- Ngủ.

- Ai cho anh ngủ đây.

Cánh tay dài săn chắc của anh vơ lấy cô nằm xuống, anh ôm cô vùi vào lòng mình. Ánh mắt mệt mỏi dường như không muốn mở ra.

- Em ngoan ngoãn đi, hôm nay anh mệt.

- Nhưng chỗ anh không phải chỗ này.

- Em còn nhúc nhích không chắc anh sẽ làm gì tiếp theo đâu.

Nghe vậy, cô vội vàng nằm im bất, anh thấy cô không cử động nữa, khoe môi bỗng cười nhẹ rồi ngủ, lần đầu tiên cô ngủ với một người lạ, nhất là là anh, tim cô cứ đập loạn hồi, không thể nào ngủ được.

Hiếu Minh lần đầu ôm cô ngủ thì cũng chắc chắn sẽ chẳng ngủ thẳng giấc được, cứ lâu lâu anh lại thức dậy, nhìn ngắm khuôn mặt hoàn hảo ấy, cái khuôn mặt mà lúc nào cũng trong ý trí của anh.

__oOo__

Nhã Thiên sáng thức dậy thấy đầu đau nhức, mắt mờ mờ ảo ảo nhìn xung quanh, cô đang nằm trên xe, trên người còn đắp chiếc áo ngoài của Tùng Dương.

Vội vã ra khỏi xe, cô luống cuống đi kiếm anh. Tùng Dương, tóc bay rối, tay nhét vào túi quần, ngồi dựa vào vách đá.

- Tùng Dương.

- Cô dậy rồi sao.

- Tối qua anh không ngủ chút nào sao.

- Tôi sao giám ngủ khi cô còn chưa tỉnh chứ.

Nụ cười ngọt ngào của Tùng Dương làm tan nát con tim của hàng tá thiếu nữ. Đôi mi khê dài của Nhã Thiên chợt rung động, anh không giám đưa cô vào khách sạn sợ cô sẽ nghĩ này nọ, nhưng không ở bên cạnh cô anh rất cảm thấy lo lắng.

- Đẹp không ? Đây là nơi tôi thích nhất. Và cô là người đầu tiên tôi đưa đến đây đây.

Đây là bãi biển ở ngoại ô, mỗi lần buồn anh đều tìm đến bãi biển này, bãi biển trống này rất ít người qua lại vì gió ở đây rất to, hay xảy ra bão cát. Anh cảm thấy nơi này thật đẹp, anh thật sự rất muốn đưa Mạc Danh đến đây nhưng không có cơ hội nữa rồi.

Mới sáng sớm, hai người họ ngồi cạnh nhau nói chuyện phiếm, thật nhẹ nhàng, thật trong sáng và sưởi ấm hai trái tim tổn thương

40. Tim Đối Nhịp

Sáng sớm hôm sau, Hiếu Minh đã ôm Mạc Danh đến chặt cứng, anh sợ cái cảm giác này sẽ biến mất, thật sự anh rất sợ cô sẽ rời xa anh lần nữa.

Mạc Danh thức dậy, đập vào mắt cô là khuôn mặt hoàn hảo của Hiếu Minh, vàng trăn, đôi mắt, chiếc mũi lẫn cả đôi môi rất hoàn hảo, hoàn hảo tới mức có thể làm cô ganh tị vô vàn.

- Em dậy rồi à ?

Nghe tiếng anh cô giật mình nhắm tịt mắt lại, giả bộ ngáp rồi quay lưng lại. Cô ghét cái lý trí bản thân mình, nó quá yếu đuối, mặc dù cô và anh chưa có gì xảy ra nhưng tối qua cô còn cự nự là không chịu ngủ với anh, ấy mà buổi sáng cô lại ôm anh và còn chảy nước dãi nữa chứ. Thật sự là một tủi nhục !

- Hôm qua em ngủ ngon không ?

Cô vẫn nhắm tịt mắt.

- Hôm qua em có biết em ngáy rất to không, anh không thể ngủ được.

Mạc Danh nghe thế quay phắt sang.

- Thật không ?

- Không, thấy chưa em đã dậy rồi.

Lại một lần nữa Mạc Danh làm cho bị tủi nhục.

- Hôm nay có công việc ra ngoài trước, em ở khách sạn chờ anh nhé. Tuyệt đối không được đi đâu khi chưa có sự cho phép của anh.

- Anh đang cảm tức tôi đấy à.

- Ngoan ngoan, anh sẽ đưa em đi chơi.

- Không cần.

Cô gạt phăng cái ngón tay đang vuốt ve tóc cô.

Cô và anh đã là gì của nhau đâu mà anh lại quản lý cô quá mức như vậy, thật sự điều đó là cô quá bức bối. Khi nào cái tính cường đạo thích sắp đặt này mới biến mất đấy chứ.

Mặc dù cô rất là ghét cái tính của anh, nhưng cô không thể nào phụ nhận được vẻ ngoài của anh ấy, quá đẹp trai, đẹp tới mức cô chỉ muốn đem về và cất ở trong phòng. Thấy anh đồ vest nho nhã, chậm rãi rời khỏi. Từ này tới giờ, cô vẫn ngồi lì trên giường, nhất quyết không chịu xuống khi anh đã sắp xếp cho cô một bàn đồ ăn sáng đầy đủ chất dinh dưỡng.

- Anh đi nhé, ở đây ngoan.

Mạc Danh cũng chẳng thèm trả lời, chỉ nhìn anh bằng ánh mắt viên đạn.

Đợi anh rời khỏi, cô mới chạy vào nhà vệ sinh, mắc chết đi mất. Con người anh đứng chậm chạp, này giờ cô ngồi làm giá trên giường tỏ thái độ chẳng chừa hờn dỗi khi anh đe dọa mình, kết quả là cô mắc tới nỗi tái xanh mặt mày.

Vệ sinh cá nhân xong, cô bắt đầu mon men tới bàn ăn sáng anh đã cất công chuẩn bị. Người xưa có câu “Giang sơn dễ đổi, bản chất khó dời” quả là đúng, cái tính muốn ăn của Mạc Danh sau nhiều năm vẫn không thể bỏ, thấy thức ăn lòng dạ cô chợt kêu réo.

Hiểu Minh quả là người tỹ mỹ, bữa ăn cô gồm bánh mì và trứng, xúc xích xông khói, có cả nước hoa quả và sữa.

“ Tính toang ... ”

Đang ăn, nghe tiếng chuông cửa quả là phiền.

- Chị Helen.

- Oh, Mary.

Mạc Danh quả có chút bất ngờ.

- Trịnh chủ tịch kêu chị ở đây buồn chán nên kêu em qua đây với chị.

- Anh ta cậy quyền thế ăn hiếp em ư ?

- Em cũng muốn đi mà chị, qua Hàn Quốc giải trí một chút. Mà chưa bao giờ Trịnh chủ tịch lấy việc công xen với việc tư cả, chị là người đầu tiên. Anh ấy cho em nghỉ, còn hứa tăng tiền thưởng cho em nếu em làm chị bớt buồn.

Không hiểu sao Mạc Danh có cảm giác vô cùng hạnh phúc khi nghe Mary nói thế, cái tên đáng ghét đó quả là biết hiểu ý người.

Tại tầng cao nhất của một cao ốc gần bờ trống.

Trịnh Hiểu Minh thông thả ngồi trên ghế, đôi chân dài gác qua lờ vẻ kiêu ngoại.

- Hãy nói đi. Ai là người sai mà hại tới Mạc Danh.

- Xin Trịnh tiên sinh hãy tha cho tôi, tôi tôi không biết gì cả.

- Nói.

Tiếng khàn đục quả quyết.

- Tôi... Tôi thật sự không biết.

- Ethan.

Giọng nói của anh khi kêu Ethan chột nhẹ nhàng nhưng đầy bí ẩn.

Trong bóng tối, thân hình cao to vạm vỡ, khuôn mặt lạnh lùng tàn ác.

- Bây giờ nói hay chết.

- Trịnh tổng xin ngài ... ngài hãy tha cho tôi.

- 1 ... 2

- Tôi .. tôi nói. Người đó .. chính là ... là Lâm Miêu.

- Lâm Miêu.

Ánh mắt của Hiếu Minh càng trở nên khó hiểu. Vẫy tay Ethan rồi lạnh lùng rời đi.

Cái tên ở trong tòa cao ốc vừa nãy chính là cái tên xiết cổ Mạc Danh, anh ta bức quá phải khai tên Lâm Miêu. Tưởng được Trịnh Hiếu Minh thả, anh ta vui mừng về báo nhưng khi trên đường đã bị tai nạn xe chết tại chỗ không một dấu vết.

Cao Phương Uyển Như có điều gì đó đang suy tính, thời gian này không thấy cô ta tới công ty và Trịnh Hiếu Minh ngày nghỉ ngày đi cũng đã làm cô hiểu rõ.

- Còn đi du lịch Hàn Quốc sao, hạnh phúc thế sao ?

Ngón tay dài bầu rạch cả tấm lót ngoài ghế sofa, cô ta không có cách nào đựng được tới Mạc Danh, điều đó làm cô ta càng tức tối.

- Người đâu, lập tức chuẩn bị một chuyến đi tới Seoul.

Trịnh Hiếu Minh trở về khách sạn, khuôn mặt kiêu ngạo chết người đó đã được thay bằng bộ mặt hòa hao, đáng vẻ nho nhã.

Hai người đang nói chuyện, Trịnh Hiếu Minh bước vào với vẻ đầy quyền uy và trong lòng có chút hạnh phúc khi thấy Mạc Danh nghe lời mình, không chạy lăng xăng. Đưa Mary đến đây quả là sự lựa chọn quá đúng đắn.

- Mạc Danh, thay đồ đi anh sẽ đưa em đến nơi này.

- Mạc Danh ?

Mary có chút bất ngờ.

- Đó là tên tên phiên âm của tôi.

Mạc Danh lộ rõ sự lúng túng.

- À, vậy chị thay đồ đi, em ra đây một lát nhé.

Nói xong, Mary chạy mất biến ra cửa.

- Sao anh gọi tôi là Mạc Danh, anh ngứa miệng à.

- Việc đó cần gì phải che giấu.

- Anh .. Anh tính đưa tôi đi đâu ?

- Thay đồ đi em sẽ biết.

- Không đi.

Trịnh Hiểu Minh khoe môi cười có chút gian xảo, rảo bước tới chỗ cô bế cô vào nhà vệ sinh.

- Bây giờ em muốn tự thay hay để anh giúp ?

- Cái tên biến thái này.

- Vậy để anh thay.

Mạc Danh hiểu rõ tính anh, nói gì làm đó nên cô ngoan ngoãn đành nghe theo lời anh.

- Tôi thay.

Nghe thấy thế, Hiểu Minh đi ra ngoài, thật sự cái tính ương bướng kì quặc đó vẫn mãi không thay đổi.

Mary bước ra ngoài, thấy Ethan cô đã bắt đầu xỉa xối.

- Ồ, anh còn phải bị đi tới đây sao ?

- Ý gì ?

- Không gì.

- Đồ điên.

- Sao chứ anh nói ai điên ?

- Cô.

- O ... cái tên đang ghét này.

Ethan liếc Mary một cái và bỏ đi, anh và Mary lúc nào cũng vậy, hễ gặp nhau là như chó với mèo, không gây nhau là ăn không ngon, ngủ không yên.

Mary tính tình rất tốt, lúc nào cũng đi theo lăm nhăm cho tới khi Ethan phát điên lên thì thôi. Nhìn bộ dạng anh ta tức lên, Mary khoái chí cười khi khi.

Hiểu Minh đưa Mạc Danh đi đến một chỗ, chỗ này có vẻ rất cao, có thể thấy cả thành phố rực rỡ, xa xa là bãi biển lấp lánh xanh mướt.

- Ở đây thật đẹp.

Gió trời mát lạnh, Mạc Danh cảm thấy thật thích.

- Nơi đây là nơi lần đầu tiên ba mẹ của anh gặp nhau.

Mạc Danh có chút ngạc nhiên, chẳng phải ba của anh là doanh nhân người Mỹ sao ? Mẹ anh cũng đâu phải người Hàn Quốc, tại sao lại gặp nhau ở đây.

- Họ gặp nhau trong một chuyến du lịch, ba anh đã thích mẹ anh từ cái nhìn đầu tiên, mẹ rất đẹp, nụ cười mẹ rất hiền, đúng là hai người rất có duyên, ba đã gặp lại mẹ và theo đuổi rất dai. Và đây cũng là cái nơi ba cầu hôn mẹ anh, và cái lần cuối cùng khi anh lên đây gặp ba, và sau đó đã không bao giờ thấy ba anh nữa.

Mạc Danh sùi sùi khi nghe câu chuyện tình lâm li bi đát, thật sự hai người họ rất đẹp, làm nhiều người phải ngưỡng mộ.

Hiểu Minh ôm lấy Mạc Danh. Thì thầm khẽ.

- Anh dự định sẽ đưa vợ anh lên đây cho vợ anh thấy nơi đây tuyệt đẹp như thế nào.

- Sao không đưa lên đi, đưa tôi lên đây làm gì.

- Vì em là vợ anh.

- Đừng nói bậy.

- Em sẽ là vợ anh, mãi là như thế.

Hiếu Minh xoay người Mạc Danh lại, hôn nhẹ nhàng lên đôi môi nồng nàn ấy. Lúc đầu tính phản kháng, nhưng sự ngọt ngào dâng lên trong người, cô nhẹ nhàng buông thả, cảm nhận cái nụ hôn chứa chan ấy.

41. Trở Tay

Trịnh Hiếu Minh như đang âm thầm tính toán điều gì đó, đôi mắt đen khóe lộ sự nguy hiểm rõ rệt. Thấy Mạc Danh đang nằm ngủ im lặng bên cạnh mình như vậy, anh lại càng yêu cô nhiều hơn, trái tim anh cứ mãi say nắng vì cô thế này, khóe môi anh bỗng cười nhẹ, người mắt cũng giãn ra tỏ vẻ hạnh phúc. Nhớ cái lần đầu tiên anh gặp cô, một cô gái có nụ cười thật tươi, đôi mắt to híp lại vì cười quá nhiều, nói cực kỳ nhiều và đặc biệt rất dữ.

Đang mãi ngắm nhìn cô, thì bỗng có tin nhắn tới, anh chợt nhận lấy tất tiếng nếu không cô sẽ giật mình tỉnh giấc mất.

“ Trịnh giám đốc, Cao chủ tịch mời ngày đến dự khai trương cao ốc mới của ngài ấy ”

Tại sao ông ta lại biết anh đang ở bên Hàn Quốc ? Buổi tiệc đêm nay có chủ ý gì ?

Tại phòng chủ tịch Cao Đông Chí.

- Ba, ba hứa với con rồi thì phải làm được đó.

- Uyển Như, ta mời cậu ấy rồi. Tính tình con vẫn ương bướng không hề đổi.

- Ba, con cảm ơn ba.

Uyển Như khoái chí bước ra khỏi phòng, cô ta đang rất hạnh phúc vì tối nay ba cô sẽ đứng ra làm chủ hôn cho cô và anh. Anh sẽ không còn phải lằng nhằng với mẹ đàn bà chết tiệt ấy nữa.

Tại cao ốc mới xây nằm tọa lạc tại trung tâm thành phố.

Hôm nay khách mời tới rất đông, vị đây là tòa cao ốc mà Cao Đông Chí dồn hết quyết tâm sức lực và tiền của vào nơi này.

Mạc Danh cũng được anh đưa theo, khuôn mặt cô xinh đẹp rạng rỡ, thân hình mảnh khảnh trắng nõn, đi cạnh Hiếu Minh thật sự có nhiều người muốn nhìn ngắm mà không dám.,

- Chào Trịnh chủ tịch.

- Chào Bác.

Từ nhỏ anh đã quen gọi Cao Đông Chí bằng bác, còn Cao Đông Chí thấy “ con rể ” quý hóa đi ra chào, Uyển Như thấy thế nũng nịu theo sau.

- Anh.

Nghe tiếng gọi, anh chỉ nhìn qua một lần rồi không hề để mắt tới nữa. Uyển Như tức tối bốc hỏa gùn gùt.

- Hiếu Minh, ta có chuyện này muốn xin con chấp nhận.

- Bác cứ nói đi ạ.

- Trước khi ba con xảy ra chuyện đã có khế ước con với Uyển Như, bây giờ ta đã già, ta cũng sắp theo ba con, nhưng ta muốn hoàn thành tâm niệm của ông ấy và cả ta.

Hiếu Minh im lặng nhìn ông buồn bã nói.

- Hiếu Minh, coi như ta cầu xin con. Ta chỉ có một đứa con gái duy nhất này thôi.

Hiếu Minh vẫn im lặng, anh không hề để ý tới những khuôn mặt đang đầy cảm xúc của Cao Đông Chí và khuôn mặt ngại ngùng e thẹn của Uyển Như mà là anh đang nhìn Mạc Danh, anh nhìn xem sắc thái của cô

thế nào ? Đôi mắt to mở rõ, đôi môi chúm chím mím chặt tỏ vẻ không thích, anh hài lòng mỉm cười. Sự thật là như vậy mà, trong lòng Mạc Danh bỗng dưng thấy có nỗi buồn da diết, không biết tại sao mỗi lần gặp Hiểu Minh, người đàn ông này luôn nhắc tới vấn đề hôn nhân. Nghe ông ta nói, có lẽ từ nhỏ Hiểu Minh và cô gái xinh đẹp này đã quen biết nhau.

- Bác, nếu đó là tâm niệm của ba con và cả Bác, được, con sẽ đồng ý.

- Thật ? Thật sao ?

- Thật, con sẽ đồng ý lấy Uyển Như.

Uyển Như đang dạt dào hạnh phúc, thì ra tình cảm của anh dành cho cô vẫn còn sao ? Vậy anh ở bên ả đàn bà đó chỉ là thỏa mãn dục vọng của một người đàn ông chứ thật ra chẳng yêu thương gì. Một người đang hạnh phúc, còn có một người như đang bên bờ vực thẳm, cô không hề tin những gì mà cô đang nghe. Anh ấy sẽ lấy cô gái đó, nếu anh yêu cô gái đó tại sao lại nói những lời yêu ngon ngọt kia với cô chứ, tại sao chứ ? Trái tim cô đã gần như đóng băng thì anh ta xuất hiện, mang tia nắng ấm áp tới nhen nhóm ngọn lửa tình yêu của cô dành cho anh, mà bây giờ lại đồng ý cưới cô gái kia.

Thấy vẻ mặt lạnh lùng có chút đau thương của Mạc Danh, lòng anh có chút hạnh phúc cũng có chút đau thương. Đợi Cao Đông Chí đi tiếp khách, anh vội Ethan lại gần.

- Đưa Mạc Danh về đi.

Thì ra anh ta đưa cô đi theo chỉ muốn cho cô thấy là người anh yêu là cô gái tên Uyển Như kia chứ không phải mình, thì ra mình như một món đồ để lợi dụng thôi sao.

- Mời tiểu thư.

Mạc Danh không nói gì, không buồn nhìn lấy anh. Trái tim cô tan nát rồi, lát nữa cô sẽ thu dọn đồ về Úc, sự thật đã thấy rõ ràng, cô không muốn nói gì nữa.

Thấy không có Mạc Danh bên cạnh, Uyển Như biết anh ta đã đuổi ả về, thẹn thùng thút tha đến cạnh anh.

- Hiểu Minh.

- Em.

- Em mời anh ly rượu được chứ.

- Ừ.

Uyển Như cứ cố gắng bồi thêm rượu cho anh, đến lúc anh gục ngã thì cô ta đưa anh ra xe lái một mạch đến khách sạn 5 sao hàng đầu nơi đây.

Khó khăn lắm cô mới mang người đàn ông to lớn này lên phòng được, để anh ta ngay giường, cổ áo sơ mi đã bị văng vài cúc làm lộ bộ ngực màu đồng rắn chắc của anh.

Rượu của cô đã bỏ thuốc kích dục, nó sẽ phát huy tác dụng nhanh thôi.

Cô cười một cách thắng lợi, người đàn ông này cô rất hiểu rõ, nhất định sẽ chịu trách nhiệm việc mình làm, lần đầu tiên của cô sẽ giao cho anh và tất nhiên anh sẽ hoàn toàn thuộc về cô.

Sáng sớm hôm sau, khi Uyển Như thức dậy sau đêm kích tình mệt mỏi thì đã thấy chỗ bên cạnh không còn người, chắc anh đã rời đi sớm, hai chân cô rã rời, nhìn vết máu trên drap giường mà cô không khỏi hạnh phúc.

- Xong hết chưa ?

- Rồi ạ.

Hiểu Minh cười thâm trên ghế sofa, từ khi tối qua đến buổi tiệc anh đã uống thuốc giải rượu, biết chắc chắn sẽ bị chuốc say nhưng không hề sẽ nghĩ Uyển Như sẽ làm như thế.

Nhìn những tấm hình triền miên của cô, anh ta không khỏi khinh bỉ, thật thương cho cô ta cứ nghĩ tối qua là anh, thật xin lỗi cô.

- Danh.

Anh bước vào phòng, thấy cô ủ rũ trên giường, đôi mắt sâu ấy có vẻ đã khóc.

- Tôi muốn về Úc.

- Tại sao ?

- Trong suốt thời gian qua anh đã lừa tôi, bây giờ xin anh buông tha tôi.

- Vì tôi kết hôn với người khác ?

- Tôi không muốn làm cho người khác hiểu là phá vỡ hạnh phúc.

Ném tập ảnh ngay giường.

- Em coi thử đi.

Nhìn anh một hồi, cô run rẩy cầm những tấm ảnh ấy, rồi ném đó và hét lên một tiếng thất thanh.

- Anh.

- Em nhìn người trong ảnh cũng nhận ra rồi chứ.

- Cô ta ...

- Hôm qua cô ta đã chuốc rượu anh rồi tỉnh làm như thế. Nhưng anh ...

Trong tấm ảnh, người đàn ông ấy không phải anh.

- Anh đã ...

- Đúng đó là người khác.

- Sao anh lại ?

- Anh nói cho em biết, người anh yêu mãi là em.

42. Sẽ Nói Em Yêu Anh ?

Đôi mắt đẹp của Mạc Danh sụp xuống, cô sắp bị anh làm cho cảm động mà khóc mất. Đứng trước làn gió lạnh lẽo, nhưng cái ôm ấm áp từ sau lưng của anh làm cho cô nóng người, cảm giác của cô thật sự không có từ nào để diễn tả được.

- Danh Danh, em đừng từ chối tình cảm của anh nữa được không ?

- Tại sao chứ ?

- Rất đơn giản chỉ vì anh yêu em thôi.

- Lý do ?

- Yêu em cần có lý do sao.

- Cần.

- Em thật ương bướng, vậy anh sẽ nói lý do em nghe. Em là một cô gái vô duyên, tính tình kì quặc, rất hung dữ lại còn cứng đầu.

Mạc Danh nghe thế mặt bắt đầu thay đổi sắc thái.

- Vậy sao còn yêu tôi ?

- Vì em quá nhiều nhược điểm, sẽ không ai dám yêu em ngoài anh.

- Tại sao không dám cơ chứ ? Rõ ràng tôi cũng đâu có kì quặc mấy và nhìn lại tôi cũng không xấu đâu.

Cô chu mỏ tức giận.

- Tính tình của em chỉ mỗi anh chịu được thôi. Em nói vậy, trong suốt thời gian qua, em đã từng yêu ai chưa ?

Mạc Danh giật mình cứng họng không nói nên lời, sự thật là trong thời gian qua, ngoài anh cô không thể yêu thêm một ai nữa.

- Tôi yêu ai không cần anh phải biết.

- Danh Danh, nói một câu em yêu anh đối với em khó thế sao ?

Giọng anh bắt đầu dịu nhẹ lại, đôi mắt anh có chút tội nghiệp thê lương. Chỉ một câu nói có ba chữ mà thôi, đối với cô khó thế sao.

Nghe câu hỏi đó, lòng cô lại thất lại, cô rất yêu người đàn ông này, yêu điên cuồng, cái thời gian xa anh là cái thời gian coi như đã chết. Khi cô rời xa anh, dần vật đau khổ, cô không thể kiềm nổi cái tình yêu non nớt ấy được. Nhưng cái khoảnh khắc gặp lại anh, cô vừa hạnh phúc vừa đau khổ, cảm giác ấy khó chịu cực kỳ.

- Tôi không hợp với anh. Anh là một người đàn ông hoàn hảo, là một người đàn ông có quyền lực. Tôi và anh là hai con người thuộc về hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Mạc Danh bên ngoài lạnh lùng tự tin nhưng bên trong cô hoàn toàn ngược lại, cô luôn tự ti bản thân mình, đứng trước mặt anh cô lại thấy mình lại nhỏ bé hơn. Đứng trước mặt anh, cô phải đấu tranh lý trí, bàn tay cô muốn chạm mặt anh, muốn chạm cái khuôn mặt cô nhớ nhưng qua bao nhiêu năm dài, muốn thì thầm bên tai là em yêu anh nhưng lý trí bản thân không cho phép. Cô yếu đuối đến sắp khóc.

- Hai thế giới ấy thật sự rất gần nhau, luôn đi lướt qua nhau, nhưng khi em vô tình đi qua anh, anh đã may mắn gặp được em.

- Hiểu Minh.

Lần đầu tiên, Mạc Danh dịu dàng gọi tên anh, buồn thảm thiết.

- Anh đừng như vậy nữa. Có nhiều người tốt hơn tôi mà.

Khi anh đưa cô đến đây, kể cho cô nghe chuyện tình yêu đẹp như truyện cổ tích của ba mẹ anh, và nói rằng muốn đưa người anh yêu thương nhất lên đây - đó chính là cô. Khi đó cái vẻ ngoài cứng rắn ấy đã hoàn toàn sụp đổ tất cả, chỉ còn lại cái vẻ bên trong rụt rè, không dám đứng trước sự thật.

- Danh Danh à, anh sẽ cho em thời gian, anh sẽ không ép em. Em hứa nhé, sẽ có một ngày em nói em yêu anh. Anh sẽ chờ, cho dù 1 năm, 2 năm, 3 năm hay mấy chục năm anh sẽ chờ.

Nghe lời nói ấy, trái tim Mạc Danh như muốn khóc. Được, cô hứa - sẽ có ngày cô đứng trước mặt anh và nói cô yêu anh, và người cô yêu duy nhất sẽ là anh.

oOo

Cao Phương Uyên Như ngồi trong phòng tắm, không ngừng mỉm cười, cô đã là của anh, lần đầu tiên của cô kèm theo cả tình yêu lẫn sự tham lam cô đã dành hết vào cái đến ân ái hôm qua. Mặc dù hôm qua cô nhận thấy đầu mình đau buốt, thân thể ẽ ẩm nhưng cô vẫn có thể nghe rõ hơi thở dốc nam tính của anh, những lần mạnh mẽ của anh. Trên vóc dáng hoàn hảo của cô đã hằn sâu lên những dấu hôn của anh.

- Alo.

- Anh Minh hả ? Em nè. Em hẹn anh đi ăn được chứ ?

- Ừ.

- Em nhắn tin địa điểm qua cho anh nhé. Yêu anh.

Đôi mắt lộ rõ sự ngọt ngào khinh thường được in rõ trên khuôn mặt anh.

* hôm qua *

Uyển Như bước từ trong phòng tắm đi ra, trên người chỉ quấn một cái khăn tắm duy nhất.

- Anh.

Cô tiến gần đến Hiểu Minh, bàn tay vân vê nơi ngực anh, lần lần cởi nút áo để lộ bờ ngực săn chắc.

- Như.

- Anh đã tỉnh rồi sao.

- Anh chưa hề say nhưng anh biết em mà.

Cầm bàn tay cô, anh nhẹ nói, đôi mắt mị tình quyến rũ.

- Em mang đồ này đang quyến rũ anh đấy sao ?

- Sao anh biết.

- Thân thể em thật quyến rũ mê người.

- Anh ...

Cô ta bắt giắc đỏ mặt.

- Em uống rượu nhé.

- Nhưng anh đã say.

- Anh muốn thêm chút hưng phấn.

- Được.

Ly rượu anh đưa cho cô là ly rượu có bỏ thuốc mê. Đợi cô hôn mê, anh đi ra ngoài, thay vào đó là một tên vệ sĩ anh đã sắp đặt. Căn phòng ấy anh đã lắp máy ảnh lẫn máy quay phim, và cái cảm hôm qua đã được quay lại tất cả.

Hiểu Minh có chút thất vọng, vì anh đã từng thích cô ta. Từ nhỏ, cô ta lúc nào cũng đi theo anh, hiền dịu kêu ‘ Anh Minh ’. Cô ta lúc nào cũng bên anh, cho nên có tình cảm với cô ta cũng đúng. Nhưng từ một cô gái hiền hậu, thành một cô gái dâm dăng như thế anh thật sự có chút bất ngờ.

__oOo__

- Anh Minh, em ở đây.

Uyển Như mang một bộ đồ gợi cảm, ngồi cạnh dòng sông vẫy tay anh. Ánh đèn phản chiếu, nhìn cô đẹp hơn nhiều.

Bây giờ, mới chính thức bắt đầu trò vui.

-

43. Con Dâu Nhà Họ Trịnh

Khuôn mặt Hiểu Minh dường như vẫn không đổi sắc, vẫn ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo, khuôn mặt bình thản bất cần đời.

- Hiểu Minh anh mới tới.

- Ừ.

Uyển Như trông thật rạng rỡ, mang một chiếc váy ngắn ôm sát cơ thể bốc lửa, mái tóc dài được thắt sang một bên, đôi vai trắng nõn mị tình, cổ còn vài dấu vết của đêm mặn nồng hôm qua.

- Trịnh tiên sinh. Mời ngài và tiểu thư gọi món.

Đôi mắt của anh vẫn chăm chú nhìn vào menu, ngón tay thon dài chỉ vào từng chỗ trông thật quyến rũ lòng người, trái tim Uyển Như không ngừng thao thức.

- Thì ra anh là khách hàng đặc biệt ở nhà hàng này sao ?

- Nhà hàng này anh cũng có ít cổ phần.

- Thực sự danh tiếng của anh quả cao xa.

Nói đúng hơn là nhà hàng này anh là chủ, một chủ tịch trẻ sở hữu một công ty nổi tiếng, và vài trăm chuỗi nhà hàng, khách sạn - resort.

- Anh Minh, ba em nói chúng ta nên kết hôn sớm. Ba em sẽ lựa ngày, vào khoảng tháng sau. Em và anh cũng nên chụp ảnh cưới chứ nhỉ ?

Uyển Như không hề ngại ngần nói thẳng ra với anh, cô nghĩ rằng anh và cô đã phát sinh quan hệ và cô sẽ là người phụ nữ của anh.

- Chuyện đó không quá vội chứ ?

- Đẳng nào chúng ta cũng sẽ kết hôn, nhưng chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Uyển Như bỗng làm rớt cái ví để ngay bàn, cô cúi xuống nhặt lên, một cảnh thanh xuân bày trước mắt anh, bộ ngực cao ngất như đang rất khó chịu khi phải ép sau bộ váy ôm chặt ấy. Hiểu Minh khuôn mặt vẫn bình thản, những cảnh này anh gặp nhiều rồi và chẳng có tí cảm xúc.

Hiểu Minh nhìn cô, sâu trong mắt anh thể hiện rõ lên sự khinh bỉ, cô tưởng anh sẽ tha cho cô và bỏ cô sao. Cô tưởng anh không hề biết gì sao, Hiểu Minh đã thề trước mộ bố là sẽ trả thù cho những người liên quan tới cái chết này.

Mạc Danh ngồi trong xe từ sân bay về, đầu óc có chút mệt mỏi. Ethan nhìn cô qua kiếng chiếu hậu, lòng có chút rung động. Ethan ở bên cô cũng được thời gian rồi nhưng anh và cô rất ít khi nói chuyện với nhau, chỉ vài câu chào và hỏi thăm, nhưng anh luôn bảo vệ cô bằng hành động của mình. Như ngồi trong máy bay, Mạc Danh ngồi cạnh một anh chàng trẻ tuổi và cũng có vài phần đẹp trai, luôn để ý và tìm mọi cách làm quen tới cô. Ethan chỉ nhìn bằng ánh mắt sắc đá khó chịu nói với anh ta rằng “ Tiểu thư rất mệt mỏi, xin anh đừng làm phiền ”. Người thanh niên ấy nhìn ánh mắt của Ethan cũng hiểu vài phần là hai người này họ không phải đơn giản. Ethan thực hiện rất đúng lời Hiểu Minh dặn là không được để một người đàn ông nào tới làm phiền cũng như tiếp xúc với cô.

Cô được đưa về biệt thự, dì Phúc Liên vội vàng ra giúp cô mang hành lý rồi còn dặn dò.

- Lát nữa bà chủ sẽ về nên con hãy tắm rửa tươi tỉnh một chút.

- Bà chủ ạ ?

Kì lạ, đây đâu phải là ngôi nhà chính thức của Hiểu Minh tại sao mẹ anh lại về đây ?

- Ủ, thôi để ta đi pha cho con ít sữa để uống cho khỏe nhé.

Mạc Danh tắm rửa sạch sẽ, đang ngồi xếp đồ trên phòng thì nghe tiếng còi xe của Hiểu Minh, cô chẳng buồn quan tâm vẫn tiếp tục xếp đồ của mình vì sống tự lập cũng lâu nên thói quen đó cô vẫn không hề bỏ được.

- Tiểu thư đâu ?

- Dạ ở trên phòng.

Đôi chân dài của anh sải bước lên cầu thang, khuôn mặt vẫn lạnh lùng không chút biến sắc, nhưng khi mở cửa phòng của cô, khuôn mặt anh đã đổi từ lạnh lùng kiêu ngạo sang thành ôn nhu nhẹ nhàng.

- Em.

Anh nhẹ nhàng đi tới, dạo này Mạc Danh rất ngoan, ít ương bướng khó bảo rồi. Lòng anh rất vui vì cô đã dần mở lòng với anh hơn.

- Lát mẹ anh sẽ về.

Mạc Danh đưa đôi mắt khó hiểu nhìn anh, anh nhẹ nhàng cúi xuống hôn nhẹ lên trán và thì thầm.

- Lát em sẽ biết.

Hôm nay cô cũng chẳng còn sức để giằng co với anh.

Cô người hầu đứng ngoài gõ cửa.

- Cậu chủ, tiểu thư bà chủ đã về rồi ạ.

- Ừ.

Hiếu Minh cầm đồng hồ để trên tay cô đẩy nhẹ sang, ôm cô đứng lên, khuôn mặt nhỏ bé ấy vùi trong cơ ngực rắn chắc, cô cũng chẳng thêm phản kháng.

- Mẹ.

Anh nở một nụ cười khi bước xuống cầu thang, Mạc Danh cũng vậy, sắc mặt trở nên tươi tỉnh một chút.

Bà Dương Lâm Tú sau khi chồng mất đã tiêu tụy đi rất nhiều, nhưng cái danh phận và dòng máu quý tộc trong bà vẫn giúp bà tôn lên cái vẻ đẹp sang trọng, sau khi chồng mất bà từ bỏ công việc và chỉ đi du lịch cho vơi bớt nỗi buồn của mình. Bà tươi cười khi thấy Hiếu Minh nhưng nụ cười ấy đã cứng đờ khi thấy sau lưng anh có một người phụ nữ. Con trai bà không bao giờ đưa một người phụ nữ nào vào nhà, nhưng tại sao hôm nay lại có mà lại đi từ trên lầu xuống, bà vỡ òa hạnh phúc rồi cuộc con trai bà cũng biết yêu rồi sao ? Chắc chắn bà sẽ có cháu bé.

- Anh hai.

Minh Phú đã thi xong đại học và đậu được điểm rất cao, hôm nay đích thân anh lái xe ra rước mẹ.

- Cô gái này tôi nhìn cô chút quen thuộc.

Bà chăm chú nhìn cô gái xinh đẹp nở một nụ cười lễ phép sau lưng con trai mình, cô gái này rất quen đường như bà đã gặp ở đâu rồi.

- Mẹ, cô ấy là Mạc Danh.

- Mạc Danh ?

- Là cô gái đã dạy thêm cho Minh Phú khi trước.

- A. Mẹ nhớ rồi. Là cô gái có ý chí quật cường và luôn giữ lời hứa.

- Mẹ, đây sẽ là con dâu tương lai của mẹ.

Nghe thấy thế, Mạc Danh vội vàng khó chịu nhìn anh. Vẫn là cái tính chủ nghĩa tư bản độc ác, luôn làm theo ý mình không thèm hỏi người khác.

- Bác đừng nghe anh ấy nói bậy.

- Chị à, bậy bạ gì nữa. Đã từ lâu em biết chị sẽ là chị dâu của em rồi, lòng em có vài phần tiếc nuối.

Bà Dương Lâm Tú đang hạnh phúc thì còn hạnh phúc hơn gấp bội, con trai bà đang yêu, bà sẽ có một đứa con dâu xinh đẹp và lễ phép. Điều này bà đã thấy rất rõ rồi. Nhưng bà cũng có chút lo lắng vì con trai bà đã có khế ước với tiểu thư nhà họ Cao, hủy hôn là một điều không phải dễ.

- Cơm đã dọn rồi ạ. Mời bà chủ, hai cậu chủ và tiểu thư vào dùng.

Minh Phú và Mạc Danh đi vào trước. Bà vẫn muốn hỏi anh một ít chuyện.

- Minh, con còn khế ước.

- Mẹ yên tâm con sẽ sắp xếp ổn thỏa.

- Mẹ chỉ nhắc con nhà họ Cao mình còn nợ rất nhiều.

- Vâng.

- Nếu được, mẹ chỉ muốn con hạnh phúc lấy người con yêu. Mạc Danh là một cô gái tốt, mẹ không muốn con sẽ làm tổn thương cô ấy.

- Vâng. Thôi vào ăn cơm đi ạ.

Từ xưa tới giờ, con trai bà luôn làm việc rất tốt, lần này con trai bà nói yên tâm thì bà cũng yên tâm vài phần, chỉ muốn con trai luôn hạnh phúc.

- Danh con ăn nhiều đi, ta muốn con sau này sẽ sinh cho ta một đàn cháu.

Mạc Danh nghe thế khuôn mặt cô bắt gặp ửng hồng rất đáng yêu.

- Bác à, đừng nghe anh Minh nói bậy.

Ăn cơm xong, bà lên phòng nghỉ ngơi trước, Minh Phú cũng phải đi học. Trong suốt bữa cơm hôm nay, bà luôn làm cho cô cảm thấy ngại ngùng đỏ mặt.

- Đây.

Hiếu Minh chặn cửa phòng lại.

- Hôm nay anh nói bậy gì vậy.

- Bậy sao.

Anh đi lên ôm lấy cô. Thái độ cực kỳ ân sủng.

- Tôi là vợ anh hồi nào mà là con dâu.

- Chuyện đó không phải sao. Đẳng nào cũng vậy mà.

Cô tức giận đánh anh một cái, anh không hề thấy đau ngược lại còn rất vui. Hiếu Minh ghì cô vào cánh cửa, đôi mắt anh đã trở nên đục ngầu.

Cô vẫn liên tay đánh anh, không hề ngừng vì cô đang rất tức giận. Bàn tay anh cầm tay cô lên đỉnh đầu, không cho cô vùng vẫy làm càn nữa.

- Buông ra.

Cô tức giận quát.

- Cái miệng nhỏ của em hôm nay nói gì ? Anh nói bậy sao ?

Chưa dứt câu anh cúi xuống hôn lấy cô, nụ hôn nồng nhiệt như muốn trừng phạt cô, và nói cho cô biết cô là của anh, đừng phản kháng vô ích. Nụ hôn đó rất sâu, anh hút gần hết hơi thở và sự ngọt ngào của cô. Đến lúc không thở được nữa anh mới buông cô ra, đôi môi anh đảo ửng đỏ.

- Sau này, em còn nói anh như thế anh sẽ trừng trị em mạnh tay hơn đây.

44. Em Đau

Cao Đông Chí đã rất nhanh tay chuẩn bị lễ cưới của Hiếu Minh và con gái ông, bề ngoài là một người dịu dàng nhưng sâu trong tâm trí ông còn một âm mưu đen tối khác.

- Ông ta rất nhanh.

Hiếu Minh ngồi trên ghế, trên tay cầm một ly rượu vang sáng sủa.

- Vụ tôi giao cho cậu xong rồi chứ ?

- Dạ rồi. Cái gì đến sẽ tự nó đến thôi ạ.

Ethan quả là cánh tay đắc lực của anh, là một người máu lạnh vô tình giết người không chớp mắt.

Hiếu Minh từ xưa tới giờ luôn làm theo phương châm “ Người không đụng đến ta, ta cũng không đụng đến người ”. Nhưng ai đụng tới anh thì chắc chắn anh cũng không hề bỏ qua.

Uyển Như xinh đẹp bước từ trong studio, hôm nay cô đến xem chiếc váy cưới của mình chuẩn bị tới đâu rồi.

- Cô cô dám lừa ta, ta sẽ giết chết cô.

Một người đàn ông to lớn bỗng lao thẳng vào cô, bàn tay ấy cứ nhắm vào cổ mà bóp.

Uyển Như bị chấn động mạnh, thân thể nhỏ bé dựa vào tường, hai bàn tay níu chặt cái người đang điên cuồng kia.

- Vì cô mà công ty ta phá sản.

Uyển Như trợn ngược mắt lên nhìn, khuôn mặt đã tái dần tái xanh, thì ra người đàn ông đang nổi loạn kia chính là Lâm Miêu.

- Ta đã làm gì cô mà cô lừa ta như thế hả ? Ta thề sẽ liều mạng với cô ngày hôm nay.

Sức lực của phụ nữ thì tất nhiên sẽ không giống như đàn ông, bị người đàn ông điên khùng kia bóp cổ, còn không ngừng vầy đầu và đánh cô.

- Buông ta ra.

Câu nói cuối cùng của Uyển Như.

- Tiểu thư.

Hai tên vệ sĩ từ xa chạy tới, một tên tóm lấy Lâm Miêu, còn một tên đỡ lấy Uyển Như. Lâm Miêu đã phát điên, mất hết ý chí.

Uyển Như được đưa vào bệnh viện rất nhanh, còn tên kia đã được Cao Đông Chí xử lý an toàn.

Công ty của Lâm Miêu bỗng dưng một ngày bị tụt chi phiếu trầm trọng, còn bị một người đàn ông lạ mặt thu mua. Chưa kể bao nhiêu vụ án hối lộ, cắt xén trong kinh doanh cũng được bại lộ, Lâm Miêu không thể tin vào chuyện nhanh như thế được, chỉ trong một ngày anh mất hết tất cả, chỉ còn lại hai bàn tay trắng.

Cao Đông Chi xót xa nhìn con gái trên giường bệnh.

- Chủ tịch, có chủ tịch Trịnh tới thăm tiểu thư ạ.

Hiếu Minh từ ngoài cửa bước vào, khuôn mặt vẫn lạnh lùng không một cảm xúc, Ethan đi sau khuôn mặt còn lạnh lùng hơn gấp ngàn lần.

- Hiếu Minh.

- Uyển Như có sao không ạ ?

- Không, may mắn là con ta không sao, chắc ta không sống nổi mất.

- Không sao là tốt rồi. Còn chuyện đám cưới tốt nhất hãy dời sang một bên, để Uyển Như hồi phục hẳn đã.

Hiếu Minh dường như đã biết mọi chuyện, biết cả chuyện Lâm Miêu sẽ tìm tới Uyển Như báo thù, vì chuyện này là một tay anh đã sắp xếp. Đúng theo anh dự đoán, Uyển Như có liên quan tới.

Đôi mắt Uyển Như lơ mơ mở, thấy Hiếu Minh đang đứng nhìn mình, cảm xúc cô bỗng trào lên một niềm hạnh phúc.

- Hiếu Minh.

Cô gọi tên anh.

- Em mệt rồi nên nghỉ, mai anh sẽ tới.

Giọng Hiếu Minh nhẹ nhàng ôn nhu một cách nguy hiểm. Sải bước ra về, khóe môi cười mỉm như đã đạt được mục đích.

Cao Đông Chí quả là con người không hề đơn giản, ông ta bừa bừa sắc khí, tên nhãi Hiếu Minh này quả không bình thường. Ông sẽ để Trịnh tổng phá sản, gia đình ly tán để hiểu cảm giác khi xưa của ông thế nào.

Mạc Danh đang ngồi trên ghế sofa cắt vỏ táo, vừa gọt vừa tâm sự với Dương Lâm Tú.

- Mạc Danh, con quả là người tốt. Ta sẽ rất tức giận nếu Hiếu Minh làm tổn thương tới con.

Mạc Danh khẽ bật cười, Hiếu Minh từ xưa tới giờ chưa hề làm tổn thương tới cô, cô cảm thấy anh luôn đối xử với cô một cách nhẹ nhàng và ôn nhu, chỉ có cô không dám nhận tình yêu cao thượng ấy của anh.

- Vâng. Anh ấy rất dịu dàng, chưa hề làm tổn thương tới con.

Dương Lâm Tú nhìn Mạc Danh mà xót lòng, bà rất thích cô nhưng gia đình bà đã nhận Cao gia một ân huệ.

- Ta mệt rồi, ta đi nghỉ trước nhé.

- Vâng. Bác nghỉ ngơi cho tốt ạ.

Mạc Danh ngồi ngay ghế, ánh mắt bỗng trở nên buồn bã. Và cô nhận ra tình yêu của mình dành cho anh đã hết sức to lớn, không thể bỏ được nữa.

Dao gọt bỗng nhiên đụng ngón tay của cô, cắt đứt dòng suy nghĩ. Cô giật mình nhìn xuống dòng máu đỏ tươi.

Cùng lúc đó Hiếu Minh bước vào, thấy máu trên tay Mạc Danh, anh lại vô cùng lo lắng.

- Danh Danh, em sao vậy ?

Mạc Danh vội lấy khăn giấy lau đi, ánh mắt nhìn lên anh rất vui vẻ.

- Không gì đâu.

Mạc Danh quá đau khổ trong tình yêu, chiều nay lên công ty cô đã nghe nói Uyển Như bị hãm hại và nằm trong bệnh viện và dời lại lịch cưới. Thì ra, anh sẽ quyết định lấy Uyển Như sao, vậy tại sao tối hôm đó ?

Nhìn bề ngoài của cô đang rất vui vẻ, anh cùng vui vẻ cùng. Mạc Danh của anh rất ít khi cười với anh như thế, dạo này có vẻ cô đã mềm lòng.

Từ phòng tắm bước ra, bọt nước còn đọng lại trên thân hình hoàn hảo ấy, Mạc Danh nhìn anh rồi vội vã dời ánh mắt buồn bã ấy sang hướng khác.

- Ngủ thôi.

Anh đi nhanh đến chỗ cô đang ngồi, ôm lấy cô đi lên giường, ân sủng đắp chăn cho cô, còn ôm cô rất yêu thương nữa. Dựa mặt vào bờ ngực ấy, trái tim cô dường như xót xa.

Giọng nói của đám nhân viên nữ bàn tán ban chiều còn luôn trong đầu cô " Tôi thấy Trịnh chủ tịch rất hợp với Uyển Như, hai người nghe nói đã có kế ước từ hồi còn nhỏ, nhưng từ khi cái cô thư ký Helen gì đó xuất hiện, Trịnh chủ tịch lại lạnh nhạt với Uyển Như ". " Thật sự, cô thư ký này không hề đơn giản, ỷ có một chút nhan sắc rồi muốn làm gì thì làm ".

Nỗi đau trong trái tim Mạc Danh như dát muối, đau xót vô cùng.

Cảm nhận được một dòng nước ấm áp trong lòng ngực mình, Hiếu Minh giật mình buông cô ra.

- Danh Danh, em sao vậy ?

Ngày hôm nay, anh đã hỏi cô câu hỏi này hai lần.

- Không sao.

Giọng cô có chút nghẹn ngào.

- Em đừng xạo anh.
- Em em mơ thấy điều không hay thôi.
- Thật chứ ?
- Thật.
- Được rồi Danh Danh ngoan, có anh ở đây rồi. Sau này, có gì buồn hay không vui thì em hãy nói cho anh biết nhé.

Anh lại ôm cô vào lòng nhẹ nhàng ân sủng. Chưa bao giờ cô cảm thấy mình yếu đuối như bây giờ. Cô yêu anh không thể rời xa nhưng lại không thể làm người thứ ba phá hoại hạnh phúc người khác.

45. Nhận Ra Sự Quan Trọng

Sáng sớm hôm sau, khi Mạc Danh tỉnh dậy vẫn thấy anh ôm mình ngủ đến chập chững, nhìn ngoài cửa sổ mặt trời đã lên cao, anh rất ít khi mà ngủ trễ như thế.

- Hiểu Minh.

Cô quay sang nhìn anh, khuôn mặt tuần tú đang chảy rịn mồ hôi, mắt còn nhắm chặt, môi có chút run rẩy. Mạc Danh hốt hoảng ngồi bật dậy. Lay lay cánh tay của anh.

- Hiểu Minh, anh làm sao vậy ?

Môi anh càng lúc càng run, khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi.

- Hiểu Minh, đừng làm tôi sợ.

Mạc Danh càng lúc càng hoảng.

- Anh ... anh không sao.

Anh mở mắt, cố gắng trấn an cô gái bé nhỏ đang hoảng sợ này.

- Anh đau ở đâu đúng không ?

- Không, anh không sao. Anh ... anh muốn ngủ chút nữa.

- Để tôi lau mồ hôi cho anh rồi muốn làm gì thì làm.

Cô nhanh chóng xuống giường, lấy một cái khăn đi đến bên anh lau mồ hôi cho anh. Nhìn cách cô chăm sóc anh, cực kỳ nhẹ nhàng. Hiểu Minh mãi ngẩn nhìn cô, người con gái xinh đẹp mà đã độc ác chiếm hết tình cảm trong trái tim anh, một chút cũng không chừa.

- Dì Liên, phu nhân đâu rồi ạ.

- À, sáng nay cậu ba Minh Phú đưa phu nhân đi rồi ạ. Nói là sáng mai mới về.

- Dạ.

- À tiểu thư, cậu hai chưa dậy à ?

- Anh ta nói mệt nên muốn ngủ thêm chút nữa.

- Tiểu thư lên báo với cậu hai cho tôi nghỉ hai ngày được không ?

- Sao vậy ạ ?

- Hôm nay tôi có đứa cháu từ nước ngoài về, muốn đi thăm nó. Vì nó người thân duy nhất của tôi.

- Vậy dì cứ đi đi ạ.

- Tiểu thư chưa nói cậu hai.
- Không sao đâu, việc nhà để tôi xử lý hết là được. Dì đi vui về.
- Vâng, cảm ơn ạ.
- À dì Liên, dạo này anh ấy ăn uống thế nào ?
- Cậu hai khi nào cũng vậy, ăn uống thất thường, mà dạo này cậu hai ăn uống còn kén hơn bình thường.
- Vâng. Dì chuẩn bị đi đi ạ.

Mạc Danh trong trạng thái suy tư đi lên lầu, còn Hiếu Minh càng lúc càng đau dữ dội, lúc đầu không muốn cô phải lo lắng nhưng trạng thái ngày càng tệ.

- Ethan, cậu gọi bác sĩ Jacob đến đây đi.
- Trịnh tiên sinh, ngài lại tái phát bệnh cũ rồi ạ ?
- Ủ, gọi dùm tôi.
- Vâng.

Cô đứng ngoài cửa, nghe tiếng anh gọi điện thoại.

- Tại sao lại gọi bác sĩ ?
- Cô có chút khó hiểu đi vào.
- Danh ...

Thấy sắc mặt của anh ngày càng tệ, thì ra anh đang bệnh.

- Anh bệnh mà giấu tôi sao ?
- Anh ...

Hiếu Minh lúng túng, như anh làm chuyện xấu mà bị bắt quả tang.

- Anh nói đi, anh bị bệnh gì ?
 - Anh chỉ bị đau bụng.
 - Đợi bác sĩ tới, tôi sẽ hỏi rõ ràng. Anh và bác sĩ dám lừa dối tôi, tôi sẽ không tha cho hai người.
- Mạc Danh ngữ khí cao ngất. Nghe tiếng chuông cửa, Mạc Danh vội vàng đi xuống.
- Bác sĩ Jacob là một anh chàng người nước ngoài.
- Chào tiểu thư, cho tôi hỏi Trịnh tiên sinh ở đâu được không ạ ?

- Tôi cũng đang xuống đón ngài, ngài đi theo tôi.

Mạc Danh lịch sử mỉm cười.

- Chào Hiếu Minh.
- Jacob, tớ .. tớ lại tái phát bệnh cũ.

Thấy Mạc Danh đứng sau, khuôn mặt đầm đề sát khí, không có khi nào anh sợ cô như lúc này.

- Để tớ coi.

Thì ra Hiếu Minh và Jacob là bạn bè. Anh ta đúng là quen biết rộng rãi, ngành nghề nào cũng quen biết. Sau một hồi để Jacob khám, anh nghiêm mặt nói.

- Hiếu Minh, cậu ăn uống thất thường với lại hay uống rượu mà khi bụng đói bên bệnh đau dạ dày của cậu lại tái phát là phải,
- Đau dạ dày.

Ba chữ thốt ra trong miệng cô làm Hiểu Minh thêm né sợ.

Nhìn thái độ của Hiểu Minh và cô, Jacob cũng hiểu ra có thâm tình.

- Tiểu thư, cô nên quản lý Hiểu Minh lại một chút, cậu ta không hề có chế độ ăn uống hợp lý, bệnh đau dạ dày của cậu ta càng ngày càng trầm trọng.

- Jacob, được rồi.

- Mình muốn tốt cho cậu thôi.

- Được, tôi sẽ quản lý anh ta chặt chẽ.

Cuộc đời của Hiểu Minh không bao giờ tối tăm lại như thế này, cậu bạn tên Jacob này hại cuộc đời của anh rồi.

- Tôi sẽ kê cho cậu vào liều thuốc rồi kêu người mang đến, bây giờ cậu nghỉ ngơi đi. Tớ về.

- Để tôi tiễn ngài.

Đi ra tới cầu thang, Jacob còn căn dặn thêm Mạc Danh.

- Tiểu thư bây giờ nên nấu cho anh ta một ít cháo trắng, rồi cho ngài ấy uống liều thuốc giảm đau này. Lát nữa, thuốc trị bệnh đau dạ dày sẽ có người đưa tới.

- Cảm ơn ngài.

- Tôi tên Jacob.

- Vâng ngài Jacob, tôi tên là Mạc Danh.

Tiến Jacob ra cổng, cô quay lại phòng.

- Anh đang giỡn mặt tôi đúng không ?

- Danh ...

- Đau bụng thôi sao.

- Thì dạ dày nằm ngay bụng mà.

- Cái lý, tôi sẽ quản lý chặt chẽ cái vụ ăn uống của anh.

Nói xong, cô đi xuống bếp, làm cho anh một tô cháo trắng nóng hổi. Nhìn cô loay hoay bên bếp, như một người vợ chăm sóc người chồng của mình. Một lát sau, cô bưng tô cháo lên phòng. Thấy anh lưng dựa vào đầu giường, chần chập nữa người, vẻ đau đớn của hồi nãy có lẽ được giảm chút ít.

- Dậy ăn.

Anh mở mắt, nhìn cô gái khuôn mặt lạnh lùng tựa hồ tảng băng buổi sáng.

- Nhiều thế sao ?

- Ăn, cảm mặc kè giá cả.

- Nhưng quá nhiều.

- Đó là lý do vì sao mà anh bị như thế.

- Nhưng ...

- Bây giờ có ăn không ?

- Ăn, ăn mà.

Chưa bao giờ Hiểu Minh đối xử với người nào như thế, chỉ có cô - người duy nhất trong cuộc đời anh.

- Anh đau, tay run. Không tự ăn được.

- Giỡn mặt sao ?

- Thật tay run sẽ đổ mất.

Hiếu Minh nhìn cô cười có chút đáng yêu, động lòng cô buộc phải dứt cho anh ăn.

- Này.

Hiếu Minh ngoan ngoãn ăn như một chú cún con. Anh yêu cô, anh càng ngày càng yêu cô, tình yêu của anh dành cho cô càng ngày càng sâu đậm.

- Đây là thuốc.

Ăn xong cháo, cô lấy nước và thuốc giảm đau vừa nãy Jacob đưa cho.

Hiếu Minh nhìn cô cười ma mị, anh cảm thấy hôm nay bệnh như thể thật xứng đáng, được cô nhẹ nhàng chăm sóc, được cô dứt cho ăn rồi lấy thuốc cho uống.

Quá mãn nguyện !

- Danh, đỡ anh xuống nhà.

- Sao không ngủ thêm tí nữa ?

- Thôi, nằm riết anh mỗi lưng quá.

- Sao không tự xuống ? Anh đau dạ dày chứ đâu phải đau chân đâu.

- Chân run.

- Anh ...

Nói thế cô cũng đi tới đỡ anh xuống nhà. Nhìn cô một ý nghĩ xấu trong đầu anh hiện ra, đó là hôm nay anh sẽ trêu trọc cô.

- Dì Liên ơi.

- Dì ấy về quê rồi.

- Hồi nào ?

- Mới.

- Nhưng chưa xin phép.

- Xin thôi rồi.

- Sao em không nói anh ?

- Lý do chính đáng mà.

- Em càng ngày càng giống Trịnh phu nhân đó nha.

Câu nói mang theo ý cười.

- Sau này tôi không làm thế nữa.

- Không sao. Em tập làm Trịnh phu nhân bây giờ đi là vừa.

Nói xong, vươn tay ôm cô vào lòng. Hôn lên mái tóc mềm mại.

- À, Minh Phú đưa phu nhân đi rồi.

- Ủ anh đọc tin nhắn rồi.

Hiếu Minh anh nhất định sẽ trả thù dùm ba mẹ cô năm xưa, để cô có thể sống thoải mái hơn một chút, không chút muộn phiền mà bên anh.

Nằm trong lòng Hiếu Minh, cô suy nghĩ vài phần. Khi anh đau đớn vì bệnh, cô lúc đó có cảm giác rất lo lắng hốt hoảng, cô không hiểu sao trong cô luôn có cái suy nghĩ nếu anh bị gì thì cô sẽ không sống nổi mất.

- Mạc Danh, anh mong muốn ngày nào em cũng sẽ chăm sóc anh như vậy, mãi mãi không rời xa anh.

- Đừng nói làm nhảm nữa, né ra tôi đi làm việc nhà.

Đánh anh một cái, cô bật dậy.

- Á, đau.

Anh lại ôm bụng than vãn, cô quên mất, cô quên là anh bị đau dạ dày.

- Ê, sao không vậy.

- Đau chết mất.

Hiếu Minh ôm bụng tỏ vẻ đau đớn. Cô đi lại ngồi xuống cạnh anh, ánh mắt thể hiện rõ có chút ngại vì mình đã đánh anh.

- Tôi ... tôi xin lỗi.

- Em đánh đau mất.

- Để ... để tôi gọi Jacob.

- Không cần, em coi em đánh ngay chỗ này, ngay chỗ của dạ dày. Nó đỏ lên rồi, em động thủ mạnh tay quá rồi đấy.

Thấy sắc mặt anh có chút biến đổi, cô lo lắng, lấy bàn tay nhỏ bé của mình áp lên bàn tay thô to của anh đang đặt trên bụng.

- Xin .. xin lỗi.

Bỗng một lực mạnh kéo cô, cảm nhận được sự ấm áp trên làn môi cô. Mạc Danh trợn tròn mắt nhìn anh, nụ hôn ngọt ngào tràn đầy tình cảm, sau sự nhẹ nhàng, là sự mạnh mẽ, anh tham lam chiếm lấy cái miệng ngọt ngào của cô, muốn hôn mãi, hôn mãi không buông, bàn tay của anh giữ sau gáy cô, không cho cô cơ hội trốn thoát. Còn bàn tay cô cầm lấy tay anh để trên bụng của anh, tư thế thật ám muội.

- Mạc Danh, người anh yêu là em. Người làm anh thay đổi cũng làm em, người làm ánh sáng cuộc đời anh cũng làm em.

Nói xong, anh nhanh chóng tiếp tục cường bạo trên đôi môi nhỏ nhắn xinh đẹp ấy.

* Cô gái ...

Xin người hãy trả lời anh rằng

Trong trái tim em có vị trí của anh không ?

Nhìn em cười, nhìn em nói, nhìn cái sự nhẹ nhàng của em mà trái tim anh như loạn nhịp

Xin em, đừng rời xa anh nhé. Bởi vì khi mất nhau, trái tim anh mãi mãi sẽ không quên được em

Xin em, hãy bên anh ...

Xin em hãy dùng cái nhẹ nhàng ấm áp đó mà sưởi ấm cả cuộc đời anh ... *

46. Anh Là Ánh Nắng Cuộc Đời Em

Mạc Danh đến mức này cũng chẳng muốn chối bỏ tình cảm của mình nữa, cô hết sức rồi, trái tim cô quá yếu đuối khi đứng trước anh.

- Dậy ăn sáng.

Hiếu Minh thở dài vì con sâu lười kia đang nằm dài mà ngủ trên giường, mới hôm qua chăm sóc anh rất tận tụy đây mà khi thấy anh hết bệnh rồi thì lại bắt anh chăm sóc.

- Còn sớm mà.

- Mặt trên đã lên cao rồi. Dậy đi con sâu lười.

- Em muốn ngủ.

- Nhanh lên, anh mà không kìm chế khi thấy em nằm vậy là em chịu trách nhiệm đấy nhé.

Vừa nói dứt lời, anh cảm nhận được một làn gió thổi mạnh qua, làn gió đó chính là cô, khi anh vừa nói dứt câu cô bay vào nhà vệ sinh với vận tốc ánh sáng. Nhìn cảnh này, anh thật sự buồn cười, cô lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng đáng yêu đến chết mất.

Anh dọn ra bàn rất nhiều đồ ăn, theo tác phong cũ, anh chỉ ăn một chút, uống một cốc nước lọc.

- Sao anh ăn ít thế ?

- Anh no rồi.

- Đồ ăn trên đĩa toàn là tôi ăn cho vui, chả thấy anh đụng đây gì cả. Tôi đã hứa với Jacob rồi, tôi phải quản lý việc ăn uống của anh.

Trong đầu anh lại bắt đầu chửi rửa cậu bạn Jacob tốt bụng của mình, tại sao không nói với anh mà lại nói với cô, hại chết anh từ đây bị cô ép ăn.

Mạc Danh gấp đồ ăn trong đĩa vào cho Hiểu Minh, dần dần đĩa của anh đầy ắp đồ ăn, rồi cô còn rót cho anh một ly sữa.

- Anh có nhiệm vụ ăn hết chỗ này.

- Nhưng nhiều lắm.

- Không nhưng nhí gì cả, ăn hết.

- Ăn một nửa thôi, à mà anh không uống sữa đâu.

- Anh ...

Mặt Mạc Danh bắt đầu có chút biến đổi, sắc mặt cô đang ở giữa hai trạng thái một là sẽ chu mỏ giận dữ hoặc là sẽ dùng dùng giận dữ lên. Cái nào anh cũng sợ ... Trịnh Hiểu Minh một vị chủ tịch cao cao tại thượng, đầy uy phong băng lãnh mà giờ lại gặp “ thảm cảnh ”.

- Được được anh ăn.

- Tốt.

Cô nhanh chóng cười một nụ cười thật tươi, còn lấy tay vuốt vuốt tóc anh.

- Ngoan quá đi mất.

- Anh ngoan em sẽ thương anh đúng không ?

- Không biết, từ từ tính. Giờ ăn đi. Nhanh lên.

Anh im lặng ăn, nhìn đĩa đồ ăn anh chỉ muốn khóc.

- Một mẹ mới về, mẹ với Minh Phú đi du lịch rồi.

Anh nhìn cô nói nhẹ nhàng, và cố ý nhấn mạnh từ “ mẹ ”.

- Ừ.

Ăn xong một đĩa đồ ăn ừ ừ, anh đi vào phòng làm việc mà thở dài, còn cô ngoan ngoan ở ngoài đây dọn chén, hôm nay không có dì Liên quả là một ngày vất vả với cô.

* reng ... reng *

- Alo.

- Trịnh tổng. Tôi đã điều tra, ngay ở phía Bắc thủ đô nước Úc, có một người phụ nữ ngày xưa là dì ruột của Trần tiểu thư.

- Sắp xếp cho tôi khoảng 3 4 ngày nữa tôi sẽ bay sang đây, và tìm kiếm rõ ràng địa chỉ nơi ở.

- Vâng.

Vụ án dần dần được có manh mối, sẽ điều tra ra ánh sáng, mọi chuyện giải tỏa và anh sẽ ở bên Mạc Danh không một chút muộn phiền.

Cô đang loay hoay dọn dẹp ngay phòng khác thì thấy chú gác cổng dẫn một người đàn ông đi vào, khuôn mặt có một chút đáng sợ.

- Tiểu thư, cho hỏi Trịnh tiên sinh ở đâu ạ ?

- Anh ấy ở trong phòng làm việc, cần tôi gọi anh ấy ra không ạ ?

- Cảm ơn cô.

Rất nhanh chóng, đôi chân dài của Hiếu Minh sải bước ra, người đàn ông đáng sợ ấy cuối chào lễ phép.

- Chào Trịnh tiên sinh.

- Ủ.

- Hôm nay, Cao chủ tịch kêu tôi tới đây để nói với ngài ngày cưới, đây là lễ phục được cắt riêng đặc biệt cho ngài. Còn đây là thiệp mời đám cưới, mời ngài xem qua.

Rất nhanh chóng, có một người nữa đẩy bộ lễ phục vào, bộ lễ phục công nhận được cắt mắt rất kỹ càng, sắc sảo nhìn sơ cũng biết nó rất xa xỉ.

- Đây là lịch chụp ảnh cưới ạ. Mời ngài xem qua hết.

Mạc Danh tất nhiên có thể nghe rõ ràng những lời người đàn ông kia nói, bàn tay nhỏ bé của cô có chút run.

- Mời uống trà.

Cô đi ra mời nước nhưng cái vẻ mặt có chút đau khổ buồn bã ấy không giấu được qua ánh mắt Hiếu Minh.

- Cao tiểu thư ổn chưa ?

- Cảm ơn tiên sinh đã hỏi thăm, Cao tiểu thư sức khỏe đã ổn hơn nhiều rồi ạ.

Mặc dù giọng anh nói chuyện nhưng ánh mắt anh vẫn dính chặt trên con người nhỏ bé ấy.

- Được rồi, tôi nghe theo lời sắp xếp của Cao chủ tịch.

- Vậy lễ phục tôi để ở đây, tôi xin phép về trước ạ.

- Ủ.

Ánh mắt anh có chút ảm đạm, tất nhiên anh không dễ dàng mà theo lời ông ta mà kết hôn. Khóe môi bất giác mỉm cười. Sải bước về phòng làm việc.

- Danh Danh, pha anh một ly cafe.

Pha cafe xong, cô mang vào phòng làm việc cho anh, ánh mắt buồn bã không muốn đối diện với anh bây giờ.

- Cafe tôi để đây, tôi ra ngoài trước.

- Danh Danh.

- Sao ?

- Lại đây.

- Làm gì ?

- Lại đây đi.

Cô rảo bước tới chỗ anh, ngồi cạnh anh nhưng khoảng cách vẫn có chút né tránh.

Anh đi tới ôm lấy cô, nhẹ nhàng mà an ủi cô.

- Em yên tâm, chỉ là ông ta sắp xếp.

- Nhưng anh vẫn phải làm đám cưới.

Bất giác cô muốn nói hết, không dấu diếm.

- Hôm nay Danh Danh rất ngoan vì đã không chối bỏ anh khi nghe anh sắp làm đám cưới.

- Tôi không muốn làm kẻ thứ ba.

- Em không là người thứ ba, trong cuộc chơi tình cảm này chỉ có hai chỗ, một chỗ cho anh và một chỗ cho em.

- Nhưng ...

- Yên tâm, anh sẽ cho người tháo bỏ ghế phụ, và chỉ còn hai chỗ duy nhất cho chúng ta.

Nghe lời nói của anh, cô bất giác có chút mỉm cười.

- Vậy tại sao anh chấp nhận lời kết hôn của ông ấy ?

- Sẽ có một ngày em biết hết tất cả. Duyên phận của chúng ta đã định sẵn 7 năm trước, bắt đầu từ cái ngày anh gặp được em.

Lòng Mạc Danh có chút rối bời, cô bây giờ thật ích kỷ, biết anh phải kết hôn mà vẫn bên anh, có lẽ lòng ích kỷ của cô quá to lớn rồi, chỉ muốn giữ anh bên cạnh mình.

Thú nhận cô đã từng mơ, mơ cái ngày cô mang trên mình bộ lễ phục màu trắng, nắm tay anh tiến vào trong lễ đường, cô đã từng mơ có một gia đình nhỏ hạnh phúc với anh. Cô mơ rất nhiều, rất nhiều nhưng đường tình duyên trắc trở, khó khăn cho cô và anh.

Anh ôm cô, cánh tay nhỏ bé của cô cũng ôm lấy anh, vùi đầu vào ngực anh.

“Hiếu Minh, suốt đời suốt kiếp này của em chỉ có một mình anh, em sẽ không rời xa anh nữa, em sẽ vì anh mà bất chấp tất cả mặc cho người đời cười mỉa thế nào ? ”

Tại Úc.

Hiếu Tùng Dương vui vẻ lái xe ra sân bay, tâm trạng của anh hôm nay có chút phấn khởi, nhìn thấy cô gái nhỏ bé ấy bên đường, anh dừng xe lại.

- Chào.

Nhã Thiên ngạc nhiên nhìn anh.

- Sao anh xuất hiện nơi này ?

- Vô tình thôi. Lại gặp em rồi. Thôi, lên xe đi tôi chở.

- Không phiền anh chứ ?

- Tất nhiên là không.

Nhã Thiên mở cửa xe, đi vào xe, cô đã không gặp anh lâu rồi, tâm tư có chút nhớ anh.

- Đi ăn nhé ?

- Ừ.

Hiếu Tùng Dương nhanh chóng đưa cô đến một nhà hàng sang trọng, diêm dẽ. Nếu ở bên kia, Hiếu Minh là ông trùm hoàn hảo, thì bên đây anh là một công tử có tiếng.

- Chào Hiếu giám đốc.

- Ừ.

Anh đi đến cạnh bàn, động tác nhẹ nhàng mà mở ghế ra mời cô ngồi.

- Cảm ơn anh.

Hiếu Tùng Dương người gốc Pháp, lãng mạn là một yếu tố không thể thiếu.

- Em chọn món đi.

Hiếu Tùng Dương trong trái tim mình luôn nói chỉ yêu mỗi cô gái tên Helen, nhưng kể từ khi cô gái có chút gây ồm và vẻ mặt ảm đạm này xuất hiện, trong đầu anh có chút nhớ nhung vẫn vương.

- Nhã Thiên, dạo này tôi thấy em hơi ồm thì phải ?

- Không phải chứ, tôi đang lên cân đây, quần áo mang cũng chật rồi đây này.

Hai người ngồi nói chuyện vui vẻ với nhau, Nhã Thiên cảm nhận được, tính cách của anh hoàn toàn trái ngược với Hiếu Minh, trừ Mạc Danh, Hiếu Minh sẽ không đối xử ôn nhu dịu dàng với bất kỳ ai. Điều đó làm cô có chút ghen tị, nhưng từ khi gặp Hiếu Dương, cô nhận ra có lẽ mình hợp với anh chàng này hơn.

Yêu không phải dựa vào ngoài hình, không phải dựa vào gia thế, không phải dựa vào cái gì cả mà là nhờ tình cảm xuất phát vô tình từ chính con tim và lý trí ..

47. Âm Hại

Chuyến bay của Hiếu Minh được sắp xếp bay sang Úc , anh đi hai ngày rồi nhưng anh không hề nói cho Mạc Danh biết, anh chỉ nói anh đi công tác.

Hiếu Minh rời nhà từ sáng, bây giờ căn nhà trống trải chỉ còn cô và dì Liên. Hiếu Minh nói cô xong dự án đợt này có thể xin nghỉ việc, không cần phải qua đó nữa. Cô sống vì công việc, cô không thể sống mà chỉ suốt ngày ngồi không như thế được. Suy nghĩ xong, cô đứng dậy chuẩn bị quần áo đi đến công ty.

- Mạc Danh con đi đâu thế ?

- Dạ con lên công ty.

- Nhưng hôm nay Ethan không có ở đây.

- Dạ không sao con tự bắt xe đi được mà. Dì ở nhà nhé.

- Vậy con đi cẩn thận.

- Vâng.

Đi ra đường, cô bắt một chiếc taxi ngay đấy, ăn mặc giản dị nhưng không che dấu được cái vẻ đẹp quyến rũ của cô, đôi mắt to long lanh, chiếc mũi vừa gọn với khuôn mặt, miệng anh đào ửng đỏ, đàn ông nhìn cô có thể chết mê chết mệt, càng lớn sắc đẹp cô càng mặn mà hơn trước.

- Tiểu thư đi đâu ?

- Dạ đưa con đến Trịnh tổng.

- Ừ. Con nhân viên ở đấy sao ?

- Vâng.

- Được làm ở Trịnh tổng là một niềm hạnh phúc đấy con, nghe nói ở đấy tuyển nhân viên rất khắt khe, ai có trình độ học vấn ới được người ta dòm tới, nên lương bổng cao gấp đôi công ty bình thường.

Bác tài xế taxi có vẻ rất vui tính hòa đồng, trò chuyện cùng cô dài đường từ đây đến Trịnh tổng.

- Tiểu thư, tiểu thư có nhìn rõ anh chàng lái xe màu đen ở sau không ?

- Sao ạ ?

- Anh ta nhìn có vẻ rất lạnh lùng đấy, nhìn rất đẹp trai, nãy giờ đi theo xe mình đấy.

Cô có cảm giác run nhẹ, quay lại đằng sau, không nhìn rõ được người lái xe đen ấy nhưng sống lưng cô cơ hồ có chút lạnh.

- Chắc người ta cùng đường với mình.

- Ủ, là do ta coi phim tình cảm nhiều quá ấy mà.

Nói xong, bác nở một nụ cười sáng khoái. Tại sao Mạc Danh cảm giác có chút bất an.

Bước xuống công ty, cô sải chân nhanh vào, nhưng chiếc xe đen vẫn đứng ngay đó.

- Chị.

- Chào Mary.

- Đã lâu không thấy chị tới công ty.

Cô không trả lời, chỉ mỉm cười với Mary.

- Chị em có thể gọi chị là Mạc Danh được không ? Em nghe tên đó rất thân thiện.

- Được.

Cái tên Trần Mạc Danh cô đã bỏ suốt 7 năm qua, nhưng từ khi trở về đây, cái tên ấy lại được anh sử dụng phổ biến, anh nói anh thích cái tên đấy, nghe rất giản dị và anh cũng thích con người của Mạc Danh chứ không phải là Helen Daisy.

- Thôi chị vào trước nhé.

- Vâng chào tạm biệt chị.

Cô bước vào phòng làm việc, trong đầu không còn suy nghĩ về chiếc xe đen bóng loáng kia.

Vừa ngồi ngay ghế, tâm sắc vừa ổn định thì nghe tiếng gõ cửa.

- Mời vào.

Vừa nói cô vừa sắp xếp lại văn kiện trên bàn.

- Chào Trần tiểu thư.

Cao Phương Uyên Như khuôn mặt cao ngạo bước vào.

- Cao tiểu thư đến đây có chuyện gì không ?

- Tất nhiên là có.

Cô ta đến ngay chiếc ghế sofa, ngồi xuống, chân dài nồn gác lên chân kia, hất hàm lên mà nói.

- Tôi lấy tư cách là người phụ nữ của anh Minh, tôi đề nghị cô rời khỏi anh ấy, một bước cũng không tới gần.

- Tư cách sao ? Tôi nghĩ cô chưa có quyền đó.

Mạc Danh không nhượng bộ nữa, vẻ mặt lạnh lùng bất cần đời của cô làm Uyên Như ngứa mắt.

- Tôi là vợ sắp cưới của anh ấy.

- Chỉ là sắp cưới, khi nào cô dám cưới với anh ấy mà đưa tờ giấy đăng ký kết hôn trước mặt tôi thì tôi sẽ tin.

- Cô ... Cô ... Nói cho cô biết tôi đã ... đã trở thành người phụ nữ của anh ấy.

- Cao tiểu thư, xin cô đừng kiêu mà nói ba cái lời vô ích này nữa được không ? Tôi rất bận, mời cô ra ngoài cho.

- Cô dám.

Cao Phương Uyên Như đi đến cạnh bàn làm việc của Mạc Danh, sắc mắt đầy vẻ u tối.

- Nói đi cô cần bao nhiêu tiền ?

- Tôi nói cô sẽ đáp ứng cho tôi chứ.

- Được, tôi sẽ đáp ứng với điều kiện cô rời xa anh Minh ... mãi mãi.

- Tôi cần công ty Cao Thị.

- Gì ... gì chứ ?

- Cô không làm được đúng không vậy thì xin ra ngoài cho.

- Cô dám giỡn mặt với ta sao.

- Tôi không giỡn mặt với cô, nói cho cô biết tôi sẽ không bao giờ rời xa Hiếu Minh, tôi bên anh ấy, yêu anh ấy đó là quyền của tôi, cô không có quyền can thiệp. Tôi không muốn ở đây giằng co một người đàn ông với cô, mà quan trọng người đàn ông đó vốn dĩ không hề thuộc về cô, đừng phí lời.

Câu tuyên bố chủ nghĩa rằng cô không rời xa anh nữa, cô yêu anh chuyện đó mãi mãi là như vậy, khoảng thời gian trước kia, cô cho rằng đó là khoảng thời gian u tối của mình, nhớ anh đến phát cuồng nhưng không thể nói ra, lần này trở về ở bên anh, chứng tỏ ông trời không muốn cô rời xa anh nữa. Làm người thứ ba cũng được, làm người phá tình yêu gia đình người khác cũng được, làm nhân viên nhỏ bé cũng được, làm gì cũng được chỉ cần hằng ngày cô được gặp anh, được cười nói với anh, được yêu anh, như thế cũng được.

Uyển Như nghe lời nói đó như cơn thịnh nộ, liên tiếp đập phá đồ trên bàn làm việc.

- Ta nói rồi ta muốn cô rời xa anh ấy.

Cao Phương Uyên Như như nổi cơn điên loạn, bay vào bóp cổ, đập đánh cô. Có lẽ căn bệnh này chính bản thân mình cô còn không biết, Uyên Như bị thần kinh suy yếu, mỗi lần tức giận, cô chỉ biết đứng trước mắt mình là kẻ thù, chỉ bay vào đánh như một con thú loạn, ba cô đã cố gắng điều trị, bệnh tình có thuyên giảm nhưng không hết được.

- Cô buông ra.

Mạc Danh cố gắng tháo gỡ bàn tay đang cuồng loạn bóp cổ cô, Uyên Như điên loạn, đánh người trước mắt không thương tiếc, vớ lấy một cái bình hoa nhỏ gần đó. Một tiếng “ cốp ” vang lên, đầu Mạc Danh rướm máu.

Nhìn thấy máu, Uyên Như như thấy cơn tỉnh ngộ, giật mình ném chiếc bình bông đó ra xa.

- Không, không.

Uyển Như đứng dậy, vò tóc rối, ánh mắt thể hiện sự rối loạn. Thân thể Mạc Danh không một chút cử động, bất động dưới đất, tóc tai lẫn quần áo đều ướt và tanh mùi máu. Thân thể bé nhỏ ấy lao ra khỏi phòng làm việc, để lại căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ nghe tiếng máy điều hòa chạy rè rè.

- Alo.

- Xin hỏi ai vậy ?

- Tôi là Nhã Thiên, cho hỏi có Trần tiểu thư ở đây không ạ ?

- Trần tiểu thư nói đang ở công ty, cô ấy quên điện thoại ở nhà rồi. Có gì nhắn nhủ không ạ ?

- Oh, không sao. Cùng lúc tôi cũng đang ở công ty, tôi sẽ kiếm cô ấy.

- Vâng ạ.

Hôm nay, Nhã Thiên muốn tìm Mạc Danh là nói rõ sự tình bấy năm qua, cô không muốn giữa cô và người bạn thân nhất này có uẩn khúc nữa, khoảng thời gian, tất cả là cô sai, là sự ích kỷ của mình mà thôi.

Bước lên cái tầng vắng hoe người qua lại.

* cóc cóc *

Mãi không thấy người trả lời, thấy cửa cũng không khép chặt.

- Trần tiểu thư.

Bước vào một cách e dè, cô giật mình khi mùi màu tanh xộc thẳng lên mũi. Thấy vũng máu dưới bàn làm việc, cô chạy vội vàng tới, thấy Mạc Danh bất tỉnh.

- Mạc Danh, cậu sao vậy ? Sao lại chảy nhiều máu thế này ? Mạc Danh.

- Cấp ... cấp cứu.

Thân hình nhỏ bé được đưa vào cấp cứu, Nhã Thiên lo lắng đi lại xung quanh, rồi lại nhìn vào căn phòng cấp cứu.

Minh Phú nhanh chóng chạy vào, còn có cả bà Dương Lâm Tú, rồi Hoa Hoa nữa. Họ chạy vào với vẻ mặt cực kỳ lo lắng.

- Chị Mạc Danh sao rồi ?

- Cô .. cô ấy đang cấp cứu.

Bên trong phòng cấp cứu, có một cô gái đang hôn mê, sắc mặt trắng bệch, máu chảy dường như không cầm được, còn bên ngoài phòng cấp cứu, cũng tâm trạng lo lắng rối bời, lo lắng cho sinh mệnh cô gái bên trong, còn bên kia khoảng không gian, có một người đàn ông tâm tư lo lắng, đôi mắt sâu thẳm bỗng run nhẹ, dường như dự cảm có chuyện không lành.

- Sao thế ? - Tùng Dương ngồi cạnh hỏi thăm -

Hiếu Minh khẽ lắc đầu.

- Chủ tịch, có cậu ba Minh Phú điện ạ.

Không trả lời, chỉ đưa tay ra nhận chiếc điện thoại.

- Alo.

- Anh ... anh hai. Chị Mạc Danh ...

Giọng cậu có chút rối, tâm trạng Minh Phú bây giờ rất rối loạn. Nghe hai từ “ Mạc Danh ” anh bỗng giật mình.

- Mạc Danh bị sao ?

- Cô ấy bị người khác ám hại, bây giờ bất tỉnh nhân sự rồi ạ. Đang trong phòng cấp cứu.

Hiếu Minh tâm tư chấn động, bàn tay khẽ run.

- Được, anh sẽ về ngay.

- Tùng Dương, Mạc Danh ... Mạc Danh có chuyện rồi. Tôi về trước đây.

- Làm sao ?

- Tôi ... tôi không biết. Hiếu Minh, tôi về chung với cậu, để tôi điện máy bay riêng, 30 phút nữa có mặt ở sân bay.

- Được được.

Ngồi trên máy bay, dường như anh muốn khóc, khóc lo lắng cho cô gái bé nhỏ ở nhà, dường như có ai hiểu rằng anh yêu cô như cả sinh mệnh.

Ở Úc hai ngày qua.

Hiếu Minh ngồi trong quán cafe, cả người anh như hiện lên mùi vị của một người đàn ông thành đạt, nhưng máu lạnh vô tình.

- Tiên sinh, người ngài cần gặp đây ạ.

Trước mắt, một người phụ nữ đứng tuổi, ăn mặc giản dị.

- Chào tiên sinh.

- Mời ngồi.

Anh nhã nhặn lịch sự.

- Ngài kiếm tôi có việc gì không ?

- Bà có quen một người tên Trần Mạc Danh không ?

- Đó là con gái của em tôi.

- Bà xin hãy kể rõ sự tình một chút.

- Kể .. kể sao ?

Nhìn người đàn ông trước mắt, mười phần đến hết chín phần sợ.

- Những gì bà biết và cô ấy.

- Trần Mạc Danh là đứa con gái đầu long duy nhất của em tôi, cưới nhau năm năm nhưng không hề có con, nhưng khi mang thai đứa cháu gái này, em tôi dường như rất vui vẻ.

- Đầu lòng sao ? Chẳng phải còn một người chị gái là Trần Thúy Như.

- Không không phải, Trần Thúy Như là do em tôi nhặt về nuôi, em nói khi thấy đứa bé vứt bỏ trên đường thấy tội mà cháu lại kháu khỉnh nên không nỡ bỏ đi. Nhưng đúng thật, Trần Thúy Như lớn lên là một cô gái hiền lành, xinh đẹp, lại giỏi giang. Còn Mạc Danh lại là một cô gái hoạt bát.

- Trần Thúy Như khi nhặt về lúc bấy nhiêu tuổi ?

- Tôi ... tôi nhớ không rõ. Hình như là 18 tháng.

- Trên người còn có gì đặc biệt không ?

- Tôi ...

- Xin bà hãy nhớ kỹ một chút.

- Hình như có một sợi dây chuyền mặt xanh, còn mặt dây chuyền thể nào tôi chịu. Nhưng thật tôi, gia đình em tôi chết không chừa một người.

- Cả Mạc Danh sao ?

- Đúng vậy, tôi nghe nhiều người nói vậy. Bà con tấm hình nào về gia đình họ không ?

- Tôi không nhớ, để về tôi xem.

- Được, cảm ơn bà. Đây là danh thiếp của tôi, khi nào có bà gọi điện, sẽ có người đến lấy, và tôi còn cần bà nhiều. Sẽ gặp lại sau.

- Được.

Cộng cảm mạnh mỗi Ethan thu thập được, anh hầu như đã biết hết 70% sự việc. Chỉ còn chờ ngày đưa ra ánh sáng.

Tối tại quán bar trung tâm.

- Hôm nay sao lại rảnh rỗi tôi đi uống rượu thế này ?

- Tùng Dương, cậu biết người con gái làm tôi yêu điên cuồng là ai không ?

- Ai ...

Hiếu Tùng Dương có chút tò mò.

- Là thư ký của cậu, Helen Daisy.

Tùng Dương như rút giữa vực thẳm khi nghe anh nói.

- Sao chứ ?

- Cô ấy tên là Mạc Danh, còn rất nhiều bí mật cậu chưa hề biết đâu.

* Anh yêu em dường như hết cả con tim, cho dù đánh đổi cả sinh mệnh anh cũng chấp nhận

Tình yêu anh dành cho em nó quá sâu đậm

Sâu đậm tới mức có thể làm anh khóc

Người con gái hồn nhiên đến mang hết đi tâm tư lẫn tình cảm của anh ... *

48. Giọt Nước Mắt Tình Yêu

Hiếu Minh vừa đáp xuống sân bay, tâm trạng rối bời anh liền đi ngay đến bệnh viện, ngoài mẹ anh ra và đây là người phụ nữ thứ hai làm cho anh cảm thấy sốt sắng và rối bời đến như thế.

- Chủ tịch.

Nhã Thiên đứng ngay cửa bệnh viện để đợi anh.

- Mạc Danh đâu ?

Lần đầu tiên cô thấy anh như thế, tâm tư lại có chút buồn như chỉ chốc lát.

- Để tôi đưa anh đi.

Đứng trong thang máy, thấy Nhã Thiên có vẻ không được vui, sắc mặt lại xanh xao, anh nhẹ nhàng dùng bàn tay mình nắm lấy tay cô, Nhã Thiên có chút giật mình nhìn lên. Tùng Dương không nói gì, chỉ im lặng nắm bàn tay, một hành động nhẹ nhàng và an ủi. Còn Hiếu Minh đứng phía trước, không còn tâm trí để ý đến mọi chuyện xung quanh.

Một tiếng * ding * làm phá vỡ bầu không khí im lặng, anh nhanh chóng sải bước ra khỏi thang máy.

- Chủ tịch là phòng 239.

Hiếu Minh đi nhanh chóng đến số phòng mà cô chỉ, mở cửa phòng, anh đau lòng khi nhìn trên giường bệnh là một cô gái nhỏ nhắn, có chút gầy ốm đang truyền nước biển.

- Danh Danh.

Anh đi đến, không hề để ý tới những người xung quanh, cầm lấy tay cô, trong mắt không kiềm nổi đau xót.

- Anh, cô ấy không sao rồi, nhưng ... từ hôm qua tới giờ cô ấy vẫn chưa tỉnh lại.

Minh Phú lên an ủi anh, trong lòng Hiếu Minh hối hận đến đau xót, biết xung quanh cô và anh bây giờ có rất nhiều nguy hiểm vậy mà để cô ở nhà, để cho người khác làm hại, là anh ... là anh sai rồi.

- Là ai ?

Giọng anh nghiêm nghị đến phát sợ.

- Là ...

- Nói.

- Công ty báo về là hôm nay chị Uyển Như lên kiểm cô ấy ạ.

- Được rồi.

Không nói gì, chỉ dùng ánh mắt đau xót nhìn cô gái nhỏ bé trên giường bệnh kia, sắc mặt trắng bệch, môi khô, hơi thở yếu dài trong lòng anh chỉ lần lượt dâng lên những hồi quặn thắt.

Mọi người thấy như thế lặng lẽ đi ra ngoài, trả lại bầu không khí yên tĩnh đến khác lạ, yên lặng đến nỗi chỉ nghe thấy hơi thở đau buồn của anh và hơi thở nặng nề của cô.

Từ sáng đến chiều, anh chỉ ngồi cạnh cô, bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay cô, thật sự anh sợ, sợ mất cô, anh sợ anh không nắm lấy tay cô cô sẽ lại bỏ đi không một lần chào tạm biệt.

- Hiểu Minh, con ngồi cả buổi rồi, về nhà nghỉ ngơi chút đi để mẹ ở đây với cô ấy.

- Không, con không muốn rời xa cô ấy.

- Nhưng con đang tự hủy hoại sức khỏe của mình đấy.

- Cả hôm qua và hôm nay cô ấy không tỉnh làm sao con có thể nghỉ ngơi được chứ ?

- Vậy mẹ về nấu con chút đồ ăn.

Anh không trả lời, chỉ im lặng nhìn cô, cà vạt được nới lỏng, tháo nút đầu của áo sơ mi, nhìn anh rất mệt mỏi.

Nhã Thiên và Tùng Dương đứng ngoài nhìn anh, hai người không khỏi cùng nhau thở dài một tiếng. Rồi quay người, chỉ buồn rầu bước đi.

- Helen Daisy tên là Mạc Danh sao ?

- Vâng.

- Vậy cô gái này là cô gái mà Hiểu Minh nhờ anh điều tra tung tích, anh thật bất ngờ khi lại là cô ấy.

- Anh thích cô ấy đúng không ?

- Ừ, anh từng thích cô ấy rất nhiều, anh từng nghĩ cô ấy rất quan trọng với mình, nhưng hôm nay nhìn Hiểu Minh như thế, anh lại thấy tình yêu của anh không hề bằng một góc của cậu ấy.

Hai người đi bộ ra công viên gần bệnh viện, ngồi xuống chiếc ghế lạnh lẽo và bám một ít bụi, inh ỏi tiếng kèn xe, nhưng tâm trạng hai người thật cô đơn, thật buồn bã.

- Hiểu Minh hôm qua có kể cho anh nghe người cậu ấy yêu, nhưng anh tò mò cô gái này là ai mà có thể cậu ấy điên đảo ?

- Không chỉ có Hiểu Minh điên đảo, không phải có anh nữa sao. Nhìn bộ dạng anh say, thật giống anh ấy, vẫn luôn miệng kêu tên cô ấy.

Tùng Dương lặng lẽ nhìn Nhã Thiên.

- Anh có biết người em kể với anh là ai không ?

- Là ai ?

- Là một người đàn ông em yêu điên cuồng, tên là Trịnh Hiểu Minh.

- Hiểu Minh ?

- Từ khi em còn là học sinh trung học, em đã rất ganh tị với Mạc Danh. Em và cô ấy là bạn thân, rất thân với nhau, còn Hiểu Minh là học sinh mới đi du học về, lúc đó chỉ là cô bé ngờ nghệch lớp 11, chẳng biết rõ gì nhiều về tình yêu, nhưng em chỉ biết mỗi lần em nhìn Hiểu Minh, cảm xúc em có chút khác lạ. Còn Mạc Danh từ hồi học sinh đã rất xinh xắn lại học rất giỏi, tuy cô luôn từ chối những lời tỏ tình của nam sinh nhưng mỗi khi em thấy cô ấy cầm một bó hoa hay một lá thư trong lòng em đều có chút ghen tị. Và Hiểu Minh xuất hiện, anh ấy ít nói, lạnh lùng nhưng cũng rất ấm áp, vì cái tính cách đấy em đã có chút

ảo tưởng mình với anh, nhưng em không biết anh đã có ý với cô bạn thân xinh đẹp của mình. Anh có biết, nhìn hai người bên nhau, tươi cười với nhau, em rất buồn, lặng lẽ nhìn hai người họ mà em chỉ muốn khóc.

- Hiểu Minh có biết em thích cậu ấy ?

- Không, tại sao em lại để anh ấy biết chứ ? Vì trong mắt anh ấy chỉ có Mạc Danh, mặc dù cô ấy lẫn anh ấy đều giấu em nhưng nhìn ánh mắt em có thể nhận ra tất cả, em bắt đầu xa dần với Mạc Danh mặc dù cô ấy là người bạn cực kỳ thân của em, nhìn cô ấy em không thể nào xóa bỏ cái hình ảnh Hiểu Minh, nhưng em không hề giận cô ấy, chỉ là em không hiểu tại sao mình lại như thế. Cho đến một ngày, bỗng dưng Mạc Danh biến mất, không một câu nói, không một vết tích. Em lo lắng cho ấy đến muốn khóc, điện thoại thì thuê bao, đến nhà thì nhà khóa, nhưng còn có một người tâm tình còn lo lắng đau khổ hơn em rất nhiều đó là Hiểu Minh. Trong hai năm đầu, anh ấy điên cuồng đi kiếm Mạc Danh, đi kiếm trong nỗi vô vọng. Vì tình cảm, em quyết định thi chung trường đại học với anh ấy, mặc dù điểm số không cao, nhưng em cảm thấy mình thật may mắn khi lại học cùng anh. Đã có lúc em thấy mình quá trơ trẽn, khi mà bên người mà bạn mình yêu thương lại con mắt dày đi theo anh ấy, nhưng lý trí của em, nó cứ sai khiến em. Em ở bên cạnh Hiểu Minh trong suốt gần ấy năm, em lo lắng quan tâm cho anh ấy nhưng anh ấy mãi chỉ xem em là một người bạn. Cho đến một ngày, Mạc Danh bỗng dưng xuất hiện, xuất hiện giữa bảy năm mất tích, em tâm trạng vừa mừng vừa lo lắng, nhìn thấy Hiểu Minh không chế tình cảm của mình, lại đau buồn uống rượu, lúc đó em đau khổ đến muốn khóc nhưng bản thân lại không ỉn khóc. Và cái ngày Hiểu Minh không còn chịu được nữa và quyết định níu kéo cô ấy thì em biết tình yêu của mình đã sớm tan vào hư vô, biết là không được như vẫn lao vào yêu anh một cách điên cuồng, và Mạc Danh cũng thừa nhận cô ấy yêu Hiểu Minh, và tình yêu đấy đã sớm tan vỡ. Và em nhận ra, em chỉ là người thừa, chỉ là một người ngu ngốc yêu ôm lấy tình yêu của mình mà biết nó sẽ không thành hiện thực.

Hôm nay, lần đầu tiên cô được nói ra những lời tâm sự mà mình đã giấu bấy lâu nay.

- Anh cũng yêu đơn phương. Anh cũng thật sự ngu ngốc.

- Không, anh không ngu ngốc. Anh yêu cô ấy nhưng khi đấy cô ấy chưa có ai, và anh cũng không biết cô ấy đang yêu ai, và anh tất nhiên sẽ còn hy vọng. Còn em ... biết anh ấy yêu ai, cũng biết tình yêu anh ấy to lớn cỡ nào mà vẫn lao người vào yêu anh ấy.

Tùng Dương nhẹ nhàng ôm lấy Nhã Thiên, cô gái mỏng manh nhưng đầy sự tâm tư giấu trong lòng.

Trong căn phòng bệnh, anh mãi nắm lấy tay cô nhưng đã ngủ gục đi từ khi nào. Bàn tay nhỏ bé ấy động dậy một chút, ánh mắt mệt mỏi kia dường như mở không được nhưng vẫn cố gắng mở, đôi môi khô khốc vẫn mấp máy để cảm nhận đây là sự thật. Nhìn mãi trần, rồi nhẹ nhàng nhìn xung quanh, ánh mắt cô dừng trên người đàn ông đang nắm tay mình, và gục mặt xuống ngủ, vẻ đẹp hoàn hảo không chê vào đâu được.

- Hiểu Minh.

Môi khô cố gắng nói, bỗng trong khốc mắt có hai dòng lệ chảy dài. Nghe tiếng gọi, anh giật mình tỉnh dậy, nhìn thấy cô đang nhìn anh, trong lòng anh có chút vui sướng hạnh phúc.

- Em tỉnh ... tỉnh rồi.

- Hiểu Minh.

Cô vẫn chăm chú nhìn anh, vẫn gọi tên anh một cách tha thiết. Nhìn môi cô khô cháy, anh nhận ra cô cần uống một chút nước.

- Anh lấy nước cho em.

Rồi nhẹ nhàng đỡ cô dậy, cho cô uống nước, thấy trong mắt cô có dòng lệ, anh lo lắng hỏi.

- Em sao vậy, đau chỗ nào sao ? Sao em lại khóc.

- Trong mơ em đã thấy anh buông tay em và rời xa em, thấy em kêu tên anh một cách tha thiết nhưng anh không hề quay lại.

Đưa tay lau hai hàng nước mắt, anh ôn nhu nói.

- Anh sẽ không bao giờ rời xa em nữa.
- Hiểu Minh, em xin lỗi trước kia đã đi mà không một lời từ biệt, khi gặp lại anh em vẫn không nhận tình cảm của anh, nhưng từ khi em bị ngã xuống đất, và có cảm giác mùi máu xộc lên mũi. Thì em nhận ra anh rất quan trọng với em.
- Hiểu Minh im lặng nhìn cô nói.
- Hiểu Minh, em nhận ra anh quan trọng rồi, em không rời xa anh nữa. Em nhận ra, thiếu anh em sẽ không ổn, không sức sống.
- Bắt giác trên mu bàn tay cô cảm nhận được một dòng nước nóng, đó là giọt nước mắt của anh, giọt nước mắt hạnh phúc của anh.
- Mạc Danh, anh yêu em.
- Anh sẽ không rời xa em chứ ?
- Ừ.
- Từ nay em sẽ bên anh, yêu anh, và quan tâm cho anh. Hiểu Minh, anh là người quan trọng nhất của em kiếp này.

49. Đắm Chìm Trong Hạnh Phúc

Hiểu Minh khi nghe cô nói vậy, trong lòng vui sướng không thể tả. Cứ ôm cô, ôm cô mãi, anh muốn hưởng thụ cái hạnh phúc mà anh mơ ước bấy lâu nay, cuối cùng cô đã nhận lời anh.

- Hiểu Minh, hôm qua tối giờ anh chưa ăn gì đúng không ?
- Ừ, anh không cảm thấy đói.
- Được rồi, anh về nhà nghỉ ngơi chút đi. Anh thấy em bệnh nên liền trốn tránh việc ăn uống đúng không ?
- Không cần, anh chỉ cần ôm em vậy là anh no.
- Thôi thôi, em không cần biết. Anh đừng trốn tránh.
- Bây giờ cũng gần tới bữa tối, hay để tối anh ăn cùng em.
- Nhưng anh nhịn hai ngày rồi.
- Đã nói anh không sao mà.
- Anh lại ôn nhu vén tóc của cô, ân sủng nhìn cô một cách đầy tình cảm.
- Vậy anh cũng phải về tắm chứ, hai ngày này anh cũng chưa tắm.
- Ai nói cho biết thế, Minh Phú đúng không ?
- Không, là do người anh hơi thôi. Nãy giờ anh ôm em, mà em muốn ngạt thở vì quá hơi.
- Nói tới đây, đôi mắt to tròn bỗng cười híp lại vì hạnh phúc, miệng nhỏ nhắn không ngừng phát ra tiếng cười.
- Em đó, dạo này em quá đáng lắm rồi đó.
- Thôi mà, em giỡn, anh về tắm đi,
- Nhưng để em đây anh không an tâm.
- Chẳng phải có Ethan sao ? Anh đừng lo lắng nữa, về nghỉ ngơi chút đi.

- Được rồi. Anh về chút rồi sẽ lên lại với em.

- Ủ ừ. Anh về cẩn thận.

Anh hôn nhẹ lên trán cô rồi ra về, nhìn anh, cô không ngừng mỉm cười vì hạnh phúc. Cuộc đời này của cô có lẽ sẽ mãi thuộc về người đàn ông này.

Nằm ngày giường, nhìn ra cửa sổ, cô không ngừng nhung nhớ vì những kỷ niệm xưa, cái lần đầu tiên cô gặp anh, lúc đó cô chỉ là một cô bé còn đang tuổi lớn, tưởng rằng tình yêu chỉ là cái cảm giác làm con người hạnh phúc nhưng không ngờ lại khiến cho con người đau khổ tuyệt vọng đến như vậy.

- Trịnh tiên sinh, ngài cần đi đâu sao ?

- Ta về nhà một chút, hãy chăm sóc Mạc Danh cẩn thận. Cô ấy có lẽ bây giờ là tâm ngấm của lão ta.

- Vâng, vậy ngài về cẩn thận.

Hiếu Minh lái xe một mạch về tới nhà, còn nụ cười trên môi vẫn giữ nguyên không đổi.

Ethan âm thầm đứng trước cửa, bên trong là cô gái mà nắm giữ cả trái tim của Trịnh Hiếu Minh, người đàn ông nổi tiếng lạnh lùng, bí ẩn.

- Chào ngài, ngài có thể cho tôi vào thăm Trần tiểu thư một chút được không ạ ?

Mary giả bộ cúi đầu kính cẩn trước Ethan, hai người này từ khi sinh ra có lẽ là ghét nhau rồi. Nhìn ánh mắt nghi ngờ của Ethan, Mary bực dọc nói.

- Anh nghi ngờ tôi mang vũ khí vào giết chết phu nhân của Trịnh tổng à ? Không cần lắm cái sắc mặt như vậy đâu. Né ra.

Mary mở cửa bước vào, liền đổi sắc mặt nở một nụ cười tươi rói.

- Chị.

- Mary.

Mạc Danh vội ngồi dậy. Mary nhanh chóng chạy tới đỡ, nửa lưng dựa vào tường, sắc môi có phần trắng bệch, sắc mặt tái nhợt nhưng Mạc Danh vẫn nở một nụ cười thật tươi với cô.

- Chị à, chị mau khỏe đi. Em ở công ty buồn lắm rồi.

- Mary, sao em không kiếm ính một nửa còn lại đi.

- Em đang cố gắng kiếm một nửa còn lại đó hoàn hảo gần bằng Trịnh chủ tịch cũng được, nhưng khó khăn quá.

Mạc Danh không trả lời, chỉ cười. Mary vẫn mãi là cô gái hồn nhiên trong sáng. Nhìn Mary, cô nhớ về mình ngày xưa và mình bây giờ, hoàn toàn là hai con người khác nhau.

- Mạc Danh.

Nhã Thiên mở cửa ra, kêu tên cô một cách nhẹ nhàng.

- Nhã quản lý.

Mạc Danh im lặng nhìn Nhã Thiên.

- Mary, tôi muốn nói chuyện với Mạc Danh một chút.

- Vậy em đi ra ngoài lấy nước nhé, hai chị ngồi đi.

Mary nhanh chóng ra ngoài, để lại hai người đã lâu không nói chuyện, có phần khó xử.

- Mạc Danh, hôm nay tới đến đây là có chuyện muốn nói với cậu.

- Cậu ngồi đi.

Đối với Mạc Danh, cô có chút giao tiếp khá ngượng ngùng.

- Hôm nay tớ đến là muốn nói lời xin lỗi.
- Xin lỗi ?
- Chuyện khi xưa, là do mình, do mình mù quáng với tình yêu.
- Nhã Thiên.
- Mình biết Hiểu Minh yêu cậu mà vẫn cố gắng đến bên anh ấy rồi nhận lấy đau khổ, không thể trách ai được.
- Nhã Thiên, chuyện tình yêu, không thể trách được.
- Cậu không trách mình chứ ?
- Đương nhiên là không, ngày hôm đó tớ muốn cậu rời xa anh Minh là để kiếm một hạnh phúc mới, đừng mù quáng vào nó nữa.
- Ủ, lúc đó nếu mình không nghe lời cậu thì hôm nay lại khác rồi.
- Sao ? Cậu tìm được rồi ư ?
- Ủ.
- Là ai ? Ai thế ?
- Giám đốc của cậu.
- Woa, là Tùng Dương sao. Cậu ta ngỏ lời với cậu rồi sao ?
- Chưa ngỏ lời nhưng đang trên đường phát triển.
- Tốt rồi, vui rồi.

Tình bạn của hai người đã kéo dài với nhau 17 năm và xa nhau 7 năm, nhưng tình bạn sẽ vẫn là mãi mãi. Rốt cuộc, cô và Nhã Thiên đã giải tỏa mọi khúc mắc hiểu lầm, vẫn sẽ lại làm bạn, một tình bạn vĩnh cửu.

Trong phòng có ba cô gái cười nói rôm rả, Mạc Danh cô thật hạnh phúc, trải qua khoảng thời gian dài cô đơn bây giờ cô mới hiểu có tình cảm cuộc sống mới trở nên ấm áp như thế nào.

- Trịnh chủ tịch.

Nhìn Hiểu Minh xuất hiện ngoài cửa, Mary không khỏi hoảng hồn.

- Hiểu Minh.

Nhã Thiên cùng lễ phép đứng dậy.

- Thôi, em trả lại thời gian cho hai người.

Nói xong, Mary vội vàng kéo tay Nhã Thiên rời khỏi.

- Đây.

Mạc Danh có chút ngạc nhiên, sao đang vui lại đột nhiên đi thế này ?

- Để họ đi, hôm nay anh dặn mẹ anh cũng đừng tới thăm em.
- Anh ...
- Tối nay chỉ được anh bên em.
- Anh làm như thế là quá đáng.
- Không sao, thôi ăn tối.

Anh dọn đồ ăn lên chiếc bàn nhỏ ngay giường cô, hai người ngồi đối diện nhau, cùng nhau ăn cơm, thật ấm áp.

- Khi nào em được xuất viện.

- Khi nào em khỏi.
 - Nhưng ...
 - Mai phải kiểm tra. Khi nào vết thương ngay đầu em không có dấu hiệu lạ thì lúc đó tính tiếp.
- Anh vẫn như thế, anh ăn ít, rồi uống một cốc nước lọc.
- Anh lại ăn ít.
 - Anh ăn vậy là no rồi.
 - Không anh phải ăn thêm.
- Nhìn cô, anh bắt quá phải chiều chuộng cô, nghe lời cô mà ăn thêm chút nữa.
- Anh tính đưa em đi dạo nhưng trời cũng khuya với lại trời trở gió ra ngoài cũng không tốt.
 - Vậy anh về nhà ngủ đi.
 - Không, tôi nay anh sẽ ngủ ở đây.
 - Không được.
 - Em còn ngại gì nữa.
 - Nhưng em ... em đang truyền nước biển.
 - Anh sẽ nằm bên em không truyền.
- Nói xong, anh ngồi nhanh lên giường, đắp chăn để lại cô ngơ ngác.
- Anh nằm nửa người, còn lưng dựa vào đầu giường, ôm cô vào trong lòng của mình. Mặt cô úp vào ngực anh, nghe rõ nhịp đập trái tim anh. Mặt cô bất giác ửng hồng.
- Hôm nay, em không biết anh vui mừng thế nào khi em nói yêu anh đâu.
 - Chưa, em chưa nói yêu anh.
 - À, em nói muốn bên anh.
 - Em chỉ nói vậy, anh đừng mơ mộng ra quá đáng.
 - Mặc Danh, em biết anh yêu em khi nào không ?
 - Không.
 - Anh yêu em khi lần đầu tiên anh thấy em, em trừng mắt nhìn anh, còn mắng anh rồi còn hét to tên anh.
 - Anh lúc đó thực đáng ghét.
 - Ủ, mỗi lần nhìn em bực anh đều rất vui.
 - Mỗi lần em nhìn mặt anh em đều rất bực bội.
 - Nhưng khoan ...
- Cô bật dậy, nhìn thẳng vào mắt anh.
- Vậy là anh cố tình bắt nạt em sao ?
 - Ủ.
 - Anh ...
 - Chuyện em dạy thêm cho Minh Phú là ngoài tầm hiểu biết của anh, nhưng chuyện anh bắt em mỗi tối giải bài tập cho anh là anh cố ý.
 - Anh dám.
 - Nhờ thế anh mới được ngắm nhìn em.

Cô lườm anh một cái rồi trở về tư thế cũ, vui đầu vào ngực anh mặc cho tay kia không thể ôm được anh.

- Em rất buồn khi anh cho em leo cây.

- Lúc đó anh quên, về sau anh rất hối hận.

- Anh thực chỉ biết bắt nạt em.

Vuốt ve mái tóc cô, còn tay kia sờ má cô, sờ lấy cái khuôn mặt anh yêu thương bấy lâu.

- Mạc Danh, khi gặp lại em, anh còn tưởng mình đang mơ, nhìn em đứng trước mắt, anh nhiều lần không tin được.

- Lúc đó anh biết nhìn anh, em chỉ biết khóc than rằng sao đời trở trêu, suốt khoảng thời gian kia, quên anh là một cực hình.

- Anh đã thầm nhủ sẽ không còn yêu em, nhưng nhìn bóng lưng em rời đi, anh không cầm được cảm xúc.

- Em xin lỗi về tất cả.

- Đừng xin lỗi, dù sao số mệnh em đã thuộc về anh, cho dù thế nào em cũng không thoát khỏi.

- Quá đáng.

- Mạc Danh, anh yêu em.

- Ừm ...

- Mạc Danh, đừng rời xa anh nhé, em muốn đi đâu, muốn làm gì anh sẽ chiều theo ý em, miễn là em đừng rời xa anh.

Không nghe tiếng cô trả lời, anh nhìn xuống thì ra cô đã ngủ. Anh nhìn cô, rồi cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn nhạt.

- Yêu tinh.

50. Thuộc Về Anh

Tình yêu của anh dành cho cô rất mãnh liệt, họ yêu nhau, dường như họ coi nhau là cả một số mệnh của mình. Hôm nay, Mạc Danh xuất viện, anh cứ nhất quyết đòi đến đưa cô về mặc dù đang rất bận bịu ở công ty.

Cô cũng muốn biết anh đã làm gì Uyển Như nhưng ngại miệng lại không dám hỏi, ngồi trong xe không khí vẫn im ắng bình thường, anh lái xe nhưng tay kia vẫn còn nắm tay cô, anh nắm tay cô rất chặt.

- Danh Danh, em phải hứa với anh cho dù có chuyện gì xảy ra cũng không được rời xa anh.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt âu yếm, anh thừa biết đang có chuyện gì sắp sửa xảy ra.

- Được, em hứa.

Anh lại càng nắm chặt tay cô hơn nữa, không ngừng nhìn cô mà mỉm cười. Đưa cô về nhà, tận tay anh nấu cho cô một ít đồ ăn, nhìn cô ăn ngoan ngoãn rồi anh đưa cô lên phòng, đợi cô chìm vào giấc ngủ anh mới đến công ty. Trịnh Hiểu Minh vì cô đã có một cuộc sống khác, phá lệ rất nhiều lần điển hình như cho tan hợp sớm để đến bệnh viện đón cô.

Anh lên công ty, lại bắt đầu công việc, nói lỏng cà vạt, chăm chú nhìn vào văn kiện, khi anh làm việc, nhìn anh thật nghiêm nghị, phong thái khác người thường rất nhiều.

Khi Mạc Danh tỉnh dậy thì trời đã xế chiều, cô mệt mỏi bước xuống nhà thì đã thấy Hoa Hoa ngồi ngay ghế, khuôn mặt có vẻ không vui.

- Chị.

Hoa Hoa nhanh chóng đỡ lấy Mạc Danh vì cô mới bệnh dậy, nhìn cô thật xuống sắc.

- Em mới đến sao ?

- Vâng.

Mạc Danh bước chân càng cứng ngắc khi nhìn thấy ngay phòng khách có rất nhiều đồ đạc, còn có một ma - nơ - canh bóng loáng đứng ngay giữa, trên mình mang bộ đồ vest được cắt tinh tế, thật sơ thật hào nhoáng, xa xỉ. Đúng đó là trang phục chuẩn bị lễ cưới của anh và Uyển Như.

- Chị.

Hoa Hoa tất nhiên hiểu cảm xúc của cô bây giờ, khẽ lay nhẹ cô.

- Chị đừng buồn.

Mạc Danh thu hồi cái ánh mắt xót xa ấy, tươi cười nhìn qua Hoa Hoa.

- Chị đã hứa với anh ấy cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa chị vẫn ở bên anh ấy, cho dù anh ấy kết hôn thì chị vẫn ở cạnh anh ấy, làm tình nhân cũng được, làm kẻ thứ ba cũng được. Chị sẽ không oán trách.

Hoa Hoa nhìn cô nhưng không nói gì cả, cô rất hiểu tâm tình của chị mình, và Hoa Hoa cũng là một người phụ nữ đã kết hôn, rất rõ cái cảm giác nhìn người đàn ông mình yêu mà phải bên người khác.

Còn Mạc Danh, câu nói đó cô đã chuẩn bị sẵn trong đầu đã từ rất lâu. Lòng tự tôn của cô, cô cũng đã chẳng cần có, cần bản cô yêu người đàn ông này quá nhiều.

- Dì Liên.

- Vâng, tôi.

- Dì đem tất cả đồ đạc này đem lên phòng anh ấy hết đi.

- Dạ, sao ạ ?

- Dì đem lên phòng của anh ấy hết đi.

- Vâng.

Hoa Hoa ở bên cạnh cô cho tới tối mới rời khỏi, biết chị mình đang rất cô đơn, nên cô ngày nào cũng qua với chị mình.

Hiếu Minh về tới nhà thì trời đã rất khuya, nằm ngay giường - ánh mắt không hề rời khỏi bộ lễ phục xa hoa kia.

“ Cạch ” Một tiếng mở cửa làm phá vỡ cái suy nghĩ của cô.

Thấy cô ngoan ngoãn rất nhiều, không cự tuyệt khi ngủ chung với anh nữa, tâm trạng anh rất vui. Nhưng anh đã nhận ra cái ánh mắt cô dán lên bộ lễ phục, bất chợt anh thấy rất đau.

- Em.

Anh đi đến bên cô, vuốt mái tóc cô. Còn cô nhìn anh, bất giác nở nụ cười nhẹ.

- Em không sao chứ ?

- Không sao. Chẳng phải em đã hứa là sẽ ở bên anh cho dù có chuyện gì hay sao. Đừng ngốc như thế.

- Mạc Danh, anh yêu em.

Anh cúi người, hôn lên đôi môi anh đào nhỏ xinh của cô, tim không ngừng đập loạn vì hạnh phúc.

Cô vẫn ngoan ngoãn nhận lời nụ hôn của anh, nhưng không thấy anh buông ra, cô chợt né mặt, nhìn anh cười dịu dàng.

- Được rồi, anh đi tắm đi.

- Không, anh muốn bên em.

- Chẳng phải chúng ta đang ở bên nhau đấy sao ? Đừng con nít nữa đi tắm đi.

Anh âm ừ đứng dậy đi vào phòng tắm, và có trời mới biết anh kiềm nén ham muốn với cô như thế nào, đơn giản vì anh tôn trọng cô.

Khi anh đi ra, đã thấy cô ngủ say. Cô có vẻ rất mệt mỏi, anh tắt đèn rồi ôm cô ngủ, từ tối đến bây giờ anh chẳng buồn nhìn lấy bộ lễ phục kia một lần.

Còn Uyển Như, cô rất ngạc nhiên khi Hiểu Minh bỏ qua ỉnh khi cô làm như thế với Mạc Danh, trong bụng không ngừng cười sung sướng, cô luôn hay nghĩ rằng Hiểu Minh vẫn luôn yêu mình. Hằng ngày, không biết bao nhiêu lần cô ngắm nghía lấy bộ váy cưới trắng muốt kia. Từ nhỏ, Uyển Như đã được cưng chiều, nên cái cảm giác thắng cuộc, giành được chiến lợi phẩm từ kẻ thù của mình là điều cô tâm đắc nhất.

Sáng sớm hôm sau, anh dậy rất sớm, chuẩn bị đồ ăn sáng cho cô rồi lên công ty. Còn cô sau khi xin nghỉ ở Fly Mie đã trở thành một người vô công rồi nghề, cô muốn đi làm một công việc nào đó, căn bản trí thông minh của cô cũng không tệ, lại lanh lợi cùng với tờ giấy tốt nghiệp đại học tại ngôi trường danh giá nên cô muốn xin một công việc cũng dễ dàng. Nhưng điều quan trọng bây giờ là Hiểu Minh không cho, cứ khẳng khái nói cô ở nhà, ra ngoài sẽ rất nguy hiểm. Và cô nghĩ, nếu bàn tiếp chủ đề này cô và anh sẽ cãi nhau mất !

Anh vẫn ngồi trong phòng làm việc, vẫn trạng thái tập trung cao độ.

- Mời vào.

Nghe tiếng gõ cửa, anh trả lời ra nhưng không hề quan tâm người đi vào là ai.

- Trịnh tiên sinh.

- Sao rồi ?

- Sự việc đã rõ ràng, đợi người kia đồng ý sẽ sáng tỏ.

- Được, người đó sẽ tự tới tìm tôi. Tôi sẽ ột cái chết, không nhầm mất.

- Trịnh tiên sinh, sao ngài làm bỏ qua cho Cao tiểu thư vậy ạ ?

- Tôi có kế hoạch, loại người như cô ta không hù được rồi, tôi sẽ biết cách.

- Vâng. Tôi ra ngoài trước.

Ánh mắt Hiểu Minh lóe sáng lên, anh cũng không ngờ cái sự việc ngày hôm nay, làm cho người khác quá ngạc nhiên.

Còn 4 ngày nữa, sẽ tới ngày cưới. Cao Đông Chí cũng rất phấn khởi vì công ty Trịnh tổng sẽ thuộc về ông ta.

Mạc Danh biết, cô biết 4 ngày nữa sẽ là ngày cưới của anh, cô buồn, rất buồn nhưng cô không nói ra. Ánh mắt rầu rĩ ấy luôn được giấu nhem mỗi khi anh về, thay vào đó là nụ cười hồn nhiên, ánh mắt lung linh trong suốt.

Ông trời nhất định không cho cô và anh được bên nhau sao ? Cô đến bên anh lẽ nào là quyết định sai trái ?

Nghe tiếng xe biết chắc chắn là anh về, vẫn ngồi im trên giường, thật sự cô rất muốn khóc, cô không hề dám nghĩ đến cái ngày cô sẽ rời xa anh.

Anh đi vào phòng, nhìn cô nhưng không nói gì, chỉ đi thẳng vào phòng tắm. Cô thấy làm rất lạ, nỗi tủi thân trong cô lại càng dâng cao.

Anh tắm xong, vẫn không nói không rằng đi thẳng lên giường mà ngủ, cô bơ vơ không biết gì, nghe thấy hơi cồn cô nhủ mày không vui.

- Anh uống rượu sao ?

Cô áp lại gần anh để nghe rõ hơn, đúng là anh uống rượu, nhưng tại sao về lại lạnh nhạt với cô như thế ?

- Em nằm im và ngủ đi.

- Hôm nay anh rất khác ?

Anh cũng không trả lời, chỉ nhắm nghiền mắt lại.

- Anh ...

Cô bắt đầu lại nổi tính con nít, cái tính đó cho dù đánh chết cũng không bỏ được.

Cô cứ lay lay cánh tay anh, chẳng lẽ cô òa khóc và nói với anh rằng cô đang rất buồn, anh thật sự không biết sao ?

- Anh ra ngoài ngủ.

Hiếu Minh bật dậy, nhìn cô vẻ khó chịu rồi tính bước xuống giường. Nhìn anh như thế, chợt có một giọt nước mắt lăn dài, chẳng lẽ anh đang lạnh nhạt với cô sao ? Cô không làm gì sai cả.

- Tại sao anh lại như thế ?

Cô giữ lấy cánh tay anh, quyết hỏi anh cho ra lẽ. Nếu anh chán cô rồi, cô sẽ rời khỏi đây để khỏi phiền.

- Buông ra đi.

- Không, anh trả lời em đi. Nếu anh chán em, thì anh hãy nói thẳng ra, khỏi phiền hai bên.

- Anh đã kêu buông ra mà em không chịu đấy nhé, đừng hối hận về sau.

Cô đang cố gắng ngẫm từng lời anh nói thì bất chợt có một lực mạnh đẩy cô nằm xuống giường, cánh tay anh ôm trọn lấy cô.

Trùng mắt lên nhìn người đàn ông trước mắt, tư thế này làm gì đây ?

- Anh ...

- Là do em khiêu khích anh trước. Anh đã cố gắng tôn trọng em nhưng tất cả là do em.

Anh hôn cô, lúc đầu là nụ hôn nhẹ nhàng nhưng lúc sau là nụ hôn chiếm đoạt, bàn tay to ấm nóng như có điện dẫn luôn vào áo cô, cô chợt run người cô nhìn anh bằng ánh mắt cự tuyệt.

- Đừng như thế mà.

Lần đầu tiên của cô muốn dành vào đêm tân hôn, nhưng tại sao bây giờ ?

Thì ra anh uống rượu, về nhà thì thấy cô, bản tính của một người đàn ông lại nổi lên, cô không biết rằng mỗi cử chỉ hành động của cô đều bị anh thu hồi trong tầm mắt, cố gắng tôn trọng cô, nhưng đến nước này, anh không chịu được nữa.

Anh vuốt ve mái tóc cô, rồi khàn giọng nói.

- Em hối hận vẫn còn kịp.

- Em ...

- Sao ?

Tâm trí của cô vốn dĩ đã đánh mất rồi, cô bây giờ đầu óc xoay rất nhanh, cơ thể rất nóng.

- Là do em đồng ý đấy nhé.

Một đêm triền miên bắt đầu, cũng bắt đầu từ tối hôm đó, cô chính thức trở thành người phụ nữ của anh. Mãi mãi thuộc về anh, không gì thay đổi được.

51. Sự Thật

Sau ngày hôm đó, anh có vẻ lại rất cứng chiều cô hơn nhiều. Anh không hiểu tại sao, người con gái này anh lại yêu nhiều đến như thế.

Hôm nay, bầu trời trong xanh, chim ríu rít hót đầy ngoài cửa. Trong phòng, Mạc Danh ngồi im ngay giường, bàn tay để ngay ngực không cho phép mình khóc. Vì hôm nay, là ngày anh kết hôn !

Cô hiểu vì rất nhiều chuyện nên anh mới kết hôn, không trách anh nhưng tâm tư cô rất đau thương. Không cho phép mình nghĩ ngợi nhiều, nhưng trong đầu cứ xuất hiện cái hình ảnh anh cầm tay người phụ nữ xinh đẹp kia bước vào lễ đường. Đứng trước mặt nhiều người mà tuyên thề.

Hôm nay, Cao Phương Uyển Như lộng lẫy trong bộ váy cưới trắng, đầu đội vương miện. Xinh đẹp và quyến rũ như nữ hoàng, người ta nhìn vào thật muốn say đắm.

- Hôm qua đến giờ ta chưa gặp được anh ấy.

- Cao tiểu thư, chị đừng hồi hộp quá như vậy ạ. Trịnh chủ tịch vốn dĩ đã rất đẹp trai, phong thái nho nhã. Hôm nay, mang bộ lễ phục sẽ toát lên chất khí gấp bội hơn người bình thường. Chưa kể còn có cô dâu xinh đẹp như chị.

Uyển Như nghe thấy thế, trong lòng càng thêm phần khởi.

Trịnh Hiểu Minh, ung dung ngồi ngay ghế sofa. Ánh mắt lóe sáng tưởng chừng như sắp xem được kịch vui.

- Cao chủ tịch, hiện giờ vẫn chưa thấy chú rể đâu ?

- Cậu ta dám đào hôn sao ?

- Chủ tịch, người hãy ráng đợi chút nữa.

Sau một hồi quan khách đã đến đông đủ, âm nhạc của những nghệ sĩ violong cũng vang lên nhẹ nhàng, du dương khiến người nghe thật dễ chịu.

- Tiểu thư, hiện giờ chú rể vẫn chưa tới.

- Sao ?

Uyển Như hốt hoảng, cơ hồ tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Tại sao giờ phút quan trọng này, anh ta lại chậm trễ như thế, chẳng phải anh ta rất mong muốn tới ngày này sao ?

- Dám chơi ta sao ?

Cao Đông Chí dùng dưng tức giận, nhìn thấy con gái mang váy cưới xinh đẹp lại càng thêm phần nộ. Lần đầu tiên trong cuộc đời, ông bị như thế.

Sau 2 tiếng, Trịnh Hiểu Minh vẫn chưa tới. Biết chắc là anh ta đã đào hôn, Cao Đông Chí lại càng thêm căm phẫn, muốn kiểm cậu ta hỏi cho ra lẽ.

Ngồi trong phòng, Uyển Như nước mắt lăn dài, thấy cha cô ta lại càng thêm đau buồn.

- Cha.

Cô ôm lấy ông.

- Uyển Như, con đừng buồn.

- Trong ngày cưới của con, không xuất hiện chú rể, rất nhục nhã. Cha, con yêu anh ta, mà anh ta lại dám làm như thế với con sao.

- Uyển Như, ta sẽ trả thù cho con.

Ánh mắt ông ta cơ hồ bây giờ có thể giết người.

- Chủ tịch.

Một thanh niên mang áo vest đen chạy vào.

Sau vài tiếng thì thăm, ông lại rời đi. Nói người chăm sóc cho Uyển Như cho thật tốt.

Thật sự, sự nhục nhã này cô chịu không nổi.

Thì ra, Hiểu Minh cho người gọi ông ta đến kiểm gấp. Cao Đông Chí băng lãnh bước lên tầng 15 của một tòa cao ốc, ánh mắt đầm đăm sát khí.

-Trịnh Hiểu Minh, cậu dám làm thế với ta sao ?

Ông ta đập mạnh cửa, chưa vào tới nơi thì đã bộc phát. Ông ta muốn rút súng và bắn cho cậu ta muốn phát chết ngay bây giờ.

- Bình tĩnh, ngồi xuống ghế nói chuyện chứ.

- Cậu ...

Hiểu Minh ánh mắt trở nên sắc bén lạ thường, môi mỏng cười khẩy, thể hiện sự khinh bỉ.

- Cao Đông Chí, ông tưởng tôi sẽ nghe lời ông mà cưới con gái ông sao ?

Anh liếc sang ông ta, ánh mắt nheo lại đầy sự nguy hiểm.

- Trịnh Hiểu Minh, cậu đừng thử tính kiên nhẫn của tôi.

- Bắn thử. Sau lưng ông giết người rồi trước mắt nói năng về nghĩa khí sao ?

- Giết người ?

Cao Đông Chí quay sang nhìn anh. Trong căn phòng bây giờ, ngoài mùi thuốc lá thoang thoảng đâu đây thì còn lại sự im lặng, sau lưng Hiểu Minh chỉ có hai người vệ sĩ đen duy nhất, nhưng sau lưng ông ta là một đám, trong tư thế sẵn sàng rút súng.

- Cao Đông Chí, cha tôi với ông có thù oán gì ?

- Tôi và ông ấy là bạn tri kỷ, cậu nói vậy ý gì ?

- Được rồi, được rồi. Ông hãy nói thật đi. Ông đừng tưởng ông che đậy vụ án đó được mãi mãi.

Cao Đông Chí không nói gì, chỉ thoải mái dựa lưng vào ghế sofa, an nhàn mà rút điều thuốc ra.

- Cậu biết gì ? Nói tôi nghe thử.

- Ông biết, ông gây ra tội danh gì không ?

- Tuổi trẻ bây giờ đúng là hèn nhát.

Khói thuốc bay mù mịt. Rồi còn nghe một tiếng cười lớn.

- Giết con gái.

Anh nhấn mạnh ba chữ. Cao Đông Chí quay sang, ánh mắt có chút khó hiểu.

- Con gái ? Con gái tôi sao. Chẳng phải nó đang sống rất tốt sao.

- Nhảm rồi. Ông còn có một đứa con gái tên là Cao Phương Nhã Thy.

Cao Đông Chí ánh mắt nghi ngờ nhìn sang anh, gật điều thuốc đã cháy đi một ít, ung dung nói.

- Được, nếu cậu muốn biết ta sẵn sàng nói cậu nghe về những tội lỗi của Trịnh Minh Khanh. Đúng, tôi có một đứa con gái đầu lòng là Cao Phương Nhã Thy, nó rất đẹp, nó rất xinh xắn, nó hay cười, nó hay đến bên ta và cười nũng nịu. Nhưng đến một ngày, khi ta gặp nạn phải trốn sang nước ngoài. Không mang theo vợ và con gái được, ta phải nhờ Trịnh Minh Khanh chăm sóc hộ. Sau 2 năm đã thấy yên ổn, ta quay về trong niềm hạnh phúc. Lúc ta trở về, chỉ thấy vợ ta ngồi trên sàn, cầm tấm hình của Nhã Thy mà khóc. Ta chạy tới hỏi tại sao ? Lúc đó tim ta đã đau nhói bởi câu nói con gái chúng ta đã mất. Tất cả là do Trịnh Minh Khanh, lúc nào ta cũng coi ông ta là bằng hữu tốt. Nhưng ông ta vì sự an toàn của mình, mà chấp nhận mà bỏ rơi con gái ta, đứa con gái ta yêu quý nhất.

Trong mắt ông thoáng qua vài tia đau xót.

- Cao Đông Chí, chẳng lẽ trước khi mất bà Diệu Xuyên Chi không nói với ông câu nào sao ?

- Sao chứ ?

Ném ra bàn là một sấp hồ sơ, Cao Đông Chí vẫy người lên lấy, rồi nhanh chóng mở đưa cho ông. Nhưng bất chấp thế nào, ông đã hứa rằng hôm nay sẽ giết Hiếu Minh, để cho người thân cậu ta biết thế nào là mất mát hết tất cả.

Trong tấm ảnh, một bé gái chừng 10 tuổi, mang váy noãn trắng, trên cổ đeo một sợi dây chuyền mặt màu xanh, ông rất nhanh nhận ra ngay đó là sợi dây chuyền có mặt là hình mặt trăng được làm bằng ngọc thạch mà vợ ông đã trao cho đứa bé ngay từ khi mới sinh. Còn bên cạnh là sợi dây chuyền đó, ông cầm lên tay bất giác run.

- Cao Phương Nhã Thy thật sự chưa chết nếu không chính tay ông giết. Ông có biết, khi ông qua nước ngoài, vì lời hứa cha tôi khôn khổ cỡ nào mới không để bọn kẻ thù kia không đụng tới vợ ông và con gái ông không ? Chính Diệu Xuyên Chi đã mang con gái mình đến nhờ cha ta hãy kiếm một gia đình nào thật tốt để nuôi. Ông còn nhớ, vụ tai nạn đụng xe kinh hoàng 5 năm trước ở ngoại ô thủ đô Úc không ? Có một cô gái, đó chính là Trần Thúy Như. Tên cũ là Cao Phương Nhã Thy.

- Được rồi, đừng biện hộ cho những tội lỗi của cha người gây ra nữa.

Nhắc tới chuyện cũ. ông gân xanh đầy mặt, giọng run không thể kiềm chế.

- Tôi còn biết, Cao Phương Uyên Như không phải con gái ruột mà chính là con gái nuôi của ông. Người đầu ...

Từ cánh cửa, xuất hiện một người phụ nữ đã đứng tuổi, nhìn qua có vẻ đã già.

- Dì Lưu.

Cao Đông Chí giật mình, người phụ nữ này khi ông tìm kiếm không phải là chết rồi sao.

- Chào ông chủ.

- Dì Lưu, hãy nói những gì dì biết đi.

- Ông chủ, xin ông chủ hãy bình tĩnh. Tôi ...

- Nói đi.

- Ông chủ, 20 năm trước, khi ông ra nước ngoài được một năm, bà chủ ở nhà đã rất cực khổ, thường xuyên bị đám người kia tìm đến để hành hạ, có một lần bà bị đám người kia cưỡng bức trước mặt đứa con gái của mình, bà đã đau khổ đến mức không muốn sống. Ông Trịnh Minh Khanh đã nhiều lần khôn khổ mang bà chủ và tiểu thư đi trốn, nhưng không thành. Bà chủ đi đến nhà chủ tịch Trịnh để cầu xin mang tiểu thư đến một gia đình nào tốt hơn một chút. Bà đã quá đau khổ. Lúc đó tiểu thư hai tuổi, nhìn thấy mẹ rời xa, tiểu thư khóc òa, lúc đó bà đã cắn răng bước đi. tôi nghe nói tiểu thư được đưa đến một gia đình rất tốt còn chưa có con, lúc đó bà chủ đã đã an lòng. Sau này, chủ tịch Trịnh đã được nợ của bọn họ, bọn họ đã không tìm đến nữa, sau đó nữa năm ông chủ quay về.

- Nhưng tại sao không nói cho tôi biết ?

- Bà chủ nói cuộc đời này đã có rất nhiều thống khổ, hết đời này cho dù chết cũng không rửa sạch.

Ông có thể không tin lời của một ai trên thế giới này, nhưng người phụ nữ ông gọi là dì Lưu này ông đã rất tin tưởng, vì bà đã dùng một đời của mình để đi cùng gia đình ông.

- Không, tất cả là giả dối. Tôi ... tôi không tin.

Cao Đông Chí hoang mang trong lời nói. Thật ra, ông ác độc vì thù hận, ông cho rằng người làm gia đình ông tan nát là Trịnh Minh Khanh.

- Cao Đông Chí, còn bản hợp đồng Thomas ép người. Ông tưởng dùng họ ra để ép cha tôi sao ? Nhưng sao ông không biết chính gia đình kia đã nuôi con gái ông khôn lớn.

Mạc Danh sững người, cô không hề tin vào những gì nghe được trong kia. Chân cứng ngắc, môi run rẩy.

- Sao ông thù hận gì đình tôi ?

Cô bước vào, sắc mặt đã trở nên mù mịt.

Ông ta không hề để ý tới Mạc Danh, chỉ biết đau khổ về những lời nói ông vừa nghe được.

- Sao ông lại có thù oán với gia đình ông Trần Nhuận Nhuận ?

- Tôi ... Tôi nghe Trịnh Minh Khanh nói rằng gia đình ông Trần Nhuận Nhuận là rất tốt, rất quan trọng. Nhưng ông ta không nói ra rằng gia đình đó lại nuôi con gái tôi. Tôi ép buộc họ bán đứng Trịnh Minh Khanh, nếu không tôi lấy con gái đầu ông ta ra uy hiếp.

- Ấu trĩ. Thật sự ông đang suy nghĩ cái gì vậy ?

- Cao chủ tịch, trước khi chết bà chủ có dặn sau này nhớ nói với chủ tịch một câu rằng bà rất yêu ông chủ, bản thân bà chủ vốn dĩ không còn trong sạch nên không thể bên ông chủ được. Nhưng khi hãy đợi con gái chúng ta kết hôn. Trịnh Minh Khanh nhất định sẽ nói sự thật.

Diệp Xuyên Chi ám ảnh bởi quá khứ, sau đó 3 năm, bà mắc bệnh mà chết. Cao Đông Chí càng nuôi thù hận trả thù nhà họ Trịnh, để họ hiểu cái cảm giác không còn người thân. Lúc khi Diệp Xuyên Chi còn trên giường bệnh, ông đã nhận nuôi một đứa con gái chừng khoảng 1 tuổi, rất đáng yêu, rất dễ thương giống con gái đầu lòng của hai người họ, nên đặt tên là Cao Phương Uyển Như. Càng lớn, ngoại hình càng xinh đẹp kiều diễm, nhìn đứa con gái nuôi này trong lòng cũng bớt thương nhớ đến Nhã Thy.

Sự thật đã được bày tỏ, Cao Đông Chí càng thêm ám ảnh bởi cái việc làm của mình. Tối hôm đó trở về, đã xảy ra một việc bi kịch. Đó chính là ông ta nhảy lầu.

Ông quyết định tìm đến cái chết để đi xuống dưới nhanh chóng nói lời xin lỗi với Trịnh Minh Khanh, tìm lấy người vợ yêu quý của mình. Trước khi chết, ông viết di chúc, nói rằng toàn bộ tài sản của ông đều do Trịnh Hiểu Minh xử lý.

Trong một ngày, Uyển Như liên tiếp nhận được nhiều tin dữ, khi nghe tin ba chết cô đã bất tỉnh. Bác sĩ khám rằng, bệnh thần kinh của cô ngày càng có chiều hướng xấu.

Con người họ sống vì thù hận, vì thù hận họ có thể hại đi những người thật sự tốt với mình. Con người đã bị thù hận làm mờ mắt, không biết điều mình làm là đúng hay sai.

52. Cảm Nhận Cuộc Sống Hạnh Phúc.

Mạc Danh dựa ngay giường, ánh mắt sầm sập nhìn ra cửa sổ, cô đã biết rõ chân tướng sự thật được giấu suốt 5 năm qua, cô cũng biết người chị mình yêu quý bấy lâu nay không phải chị ruột. Có chút thất vọng, có chút buồn bã, có chút sầm sập, trong lòng cô bây giờ buồn phiền vô cùng. Nhưng cô thật cảm ơn anh, anh thật sự đã bên cô.

Nhắc mới nhớ, từ hôm qua tới giờ anh đều bận công việc, cô rất ít thấy anh. Rời khỏi phòng, cô đi xuống lầu.

- Mạc Danh, con cần gì sao ?

- Dạ không, khuya rồi đi ngủ đi ạ.

- Ừ.

Thấy phòng làm việc của anh vẫn còn đèn sáng, cô lo lắng bước vào chân chừ một chút rồi gõ cửa.

- Anh.

Trịnh Hiểu Minh chăm chút đọc văn kiện, cô thích nhất được ngắm nhìn bộ dạng của anh khi đang làm việc, lạnh lùng chăm chút không hề để ý tới những chuyện khác.

- Khuya rồi sao em chưa ngủ ?
- Em không ngủ được, anh làm việc trễ vậy sao ?
- Ủ, vào đây.

Mang đồ ở nhà nhìn Hiếu Minh hiền hậu hơn hẳn, anh mang một chiếc áo có nón, quần dài cùng màu. Nhìn anh rất đáng yêu.

Mạc Danh nghe lời đi vào và lẳng lặng đóng cửa, cô đi đến bên anh thấy công việc của anh còn rất dang dở. Anh nhẹ kéo cô ngồi xuống đùi mình, đôi mắt thâm sâu nhìn cô một cách đầy ma mị. Nhìn anh, cô vài phần nhớ chuyện của tối hôm bữa, mắt bắt giác đỏ như trái gấc. Cô úp mặt vào ngực anh, thở thê.

- Hiếu Minh, cảm ơn anh. Cảm ơn anh đã bên em.

Nghe những lời ngọt ngào của cô, anh hạnh phúc vô vàn, nhưng sắc mặt ngây ngô nhìn xuống cô.

- Em nói gì ? Anh nghe không rõ.
- Sao chứ ?

Cô tức giận bật ra nhìn anh bằng ánh mắt đầy phẫn nộ, anh có biết rằng cô phải đấu tranh tư tưởng như thế nào mới dám nói ra những lời ấy không mà bây giờ anh không nghe rõ.

- Anh dạo này bị hoa mắt và lằng tai nữa. Em nói gì, nói lại lần nữa đi.
- Không nói.
- Nói đi mà.
- Không nói, em không nói gì hết á.
- Haha, em cảm ơn anh bằng lời vậy thôi sao ?
- O .. anh nghe mà.
- Tất nhiên, anh nghe mà.
- Đây, anh đang giỡn mặt đúng không ?

Cô vừa thấy vừa then vừa bực, chỉ muốn đấm anh vài cái.

- Mai anh mang hồ sơ lên công ty, quản trách vài việc thì anh rảnh. Dạo này sự việc ổn thỏa rồi, em nghĩ chúng ta nên đi du lịch đâu đó không ?

Hiếu Minh vừa vuốt khuôn mặt bầu bĩnh trắng nõn của cô, vừa nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng đầy sự yêu thương.

- Du lịch sao ?
- Ủ, anh cho em lựa chỗ. Mà giờ em đói không, chúng ta ăn khuya nhé.
- Vậy anh để em làm.
- Không, em ngồi đây để anh làm cho.
- Nhưng anh đang bận.
- Cũng gần xong rồi.

Anh để Mạc Danh xuống rồi nhanh chóng đi ra, nhìn bóng lưng anh cùng với bộ đồ ở nhà của anh, cô càng thấy lòng thêm vui vẻ. Trong khi đợi anh, cô nhìn xung quanh căn phòng và cả bàn làm việc của anh, cô rất ít khi vào đây vì cô nghĩ đây là nơi riêng tư của anh, không nên liên quan nhiều.

Cô chăm chú nhìn vào đồng văn kiện, cô rất công nhận chữ của anh nhìn rất đẹp, nó không cứng nhắc và rất dứt khoát, đúng là nét chữ nét người, con người của anh cũng vậy, rất dứt khoát, một khi anh đã quyết thì khó thay đổi được anh.

Trên bàn làm việc anh có một tấm hình, đó chính là tấm hình của cô khi còn học 11, nụ cười tươi tắn, đôi mắt híp lại. Cô không còn nhớ rõ hôm đó có sự kiện gì mà cô lại cười không thấy mặt trời thế này.

- Em còn nhớ đó là khi nào không ?

Cô giật mình, thì ra anh đã đứng ngay cửa lúc nào, tay còn bưng đồ ăn.

- Không.

Cô nhanh nhẹn đi xuống ghế sofa, anh vừa đặt đồ ăn lên bàn vừa nói.

- Hôm đó là lễ hội thể thao và đó cũng là lần đầu tiên anh thấy em cười như thế. Bí mật cho em biết, anh đã nhận ra mình thích em khi thấy nụ cười đó.

- Anh chụp lại sao ?

- Không, bạn anh chụp. Anh thấy nên xin nó, bạn anh nó thích em, thật may nó không giành em với anh.

- Là ai ?

- Em không cần biết, em chỉ biết bây giờ em là của anh. Thôi ăn đi.

Con người sống rất nhiều mặt khác nhau, Trịnh Hiểu Minh là một trong những ví dụ, anh sống có hai mặt, một mặt với xã hội, lạnh lùng, phong trần. Còn một khuôn mặt anh dành cho người mình yêu thương nhất, dịu dàng và đầy sự sủng ái.

Còn cô, Trần Mạc Danh cảm thấy mình thật may mắn, may mắn vì gặp được anh, may mắn vì được yêu anh, cô có cảm giác mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời. Cảm ơn ông trời, đã mang người đàn ông này đến bên cạnh con, con sẽ mãi trân trọng nó, mãi mãi không buông tay.

- Em ăn xong ngồi đây đợi anh một chút nhé. Anh làm việc xong đã.

- Vâng.

Loay hoay đồng hồ đã chỉ 2h sáng, anh cũng vừa hoàn tất công việc của mình.

Nhìn ra đã thấy Mạc Danh cuộn tròn người mà ngủ trên ghế, anh cười khẽ rồi im lặng dọn chén bát xuống và đưa cô vào phòng.

Nguyên tắc tối kỵ nhất với anh đó chính là mang đồ ăn vào phòng làm việc, mà hôm nay chính anh lại đề nghị ra nó, vì cô, mà cuộc sống anh dần thay đổi tất cả.

Ôm cô lên phòng, anh hạnh phúc mà ôm cô vào lòng mà ngủ, cuộc đời anh hai người này vốn dĩ đã thuộc về nhau.

Sáng sớm hôm sau, khi cô tỉnh dậy thì anh đã đi lên công ty. Cũng đã rất lâu rồi, cô đã không còn biết công việc làm cái gì, chỉ biết yên phận ở nhà, cuộc sống như có phần nhàm chán, cô không thích mình lạm dụng tiền bạc của anh quá nhiều.

- Mạc Danh, điện thoại của con reo kìa.

Đang tưới cây ở ngoài vườn thì nghe tiếng dì Liên gọi, nhờ vườn hoa Lan Hoàng Diệp và hoa hồng của anh nhờ người trồng cho, thì cô mới đỡ buồn chán, tối ngày cô cứ ra thăm nó, tưới cây và tỉa lá nữa. Cô và anh có hai tính cách hoàn toàn trái ngược đó chính là kiên nhẫn, anh thì không có tính kiên nhẫn, còn cô kiên nhẫn thì mình không thiếu.

- Alo.

- Alo, Danh Danh đây à.

- Ủ.

- Dạo này cậu khỏe không ? Mình muốn tới thăm cậu nhưng dạo này bận quá.

Nhã Thiên đang trên đường ra sân bay qua Mỹ công tác thì tranh thủ gọi cho cô.

- Tớ khỏe rồi, dạo này bận công việc và còn bận yêu đương làm sao nhớ tới tôi được.

- Này này. Tổ không có nhé.
- Đạo này hạnh phúc hơn rồi phải không ? Tổ tình chưa ?
- Rồi, anh ấy rất tốt.
- Thấy chưa ? Sếp tổ rất được mà.
- Danh Danh, cảm ơn cậu.
- Đã nói không có gì mà.

Trong thâm tâm Nhã Thiên cảm thấy mình đang nợ cô một cái gì đó.

- Tổ đang ra sân bay, có gì tổ gọi lại cho cậu nhé.
- Ủ, tạm biệt.

Mạc Danh mặc dù cô rất đau buồn khi mất đi gia đình nhưng cô thật cảm ơn những người đã ở bên cô, cho dù có chuyện gì.

Hiếu Minh hôm nay lên sắp xếp lại công ty, anh đưa cậu nhóc Minh Phú lên làm quản lý của một bộ phận, anh muốn cậu nhóc này vừa đi học vừa đi làm, không quá lêu lổng.

- Chủ tịch có luật sư đại diện của Cao Thị qua ạ ?

Mary nhanh nhẹn bước vào.

- Được, hẹn ông ta ở phòng họp. 10 phút nữa tôi tới.

Tác phong làm việc của anh luôn được mọi người cảm thấy yên tâm, nhanh nhẹn và gọn gàng.

- Chào chủ tịch Trịnh.

- Chào ông.

- Tôi là Văn Dĩ, luật sư đại diện và cố vấn cho Cao Thị.

- Được, rồi luật sư Văn. Chúng ta hãy vào thẳng vấn đề.

Trước khi mất, Cao chủ tịch có để lại một bản di chúc nói rằng toàn bộ gia tài của ông đều để do chủ tịch Trịnh xử lý. Đây là bản ạ. Mời ngài xem qua.

Hiếu Minh chăm chú đọc từng đọc, trong khi đó Văn Dĩ tiếp tục nói.

- Trong công ty, Cao chủ tịch chiếm 55% cổ phần. Còn lại là các cổ đông nhỏ trong công ty. Hôm nay, tôi qua đây để thực hiện di chúc của ông ấy là giao cho anh toàn bộ xử lý.
- Tiểu thư Cao không được nhắc tới trong di chúc sao ?
- Không ạ, căn biệt thự tiểu thư đang ở là tiểu thư đứng tên.
- Được rồi, thông báo với công ty, 2 tuần nữa sẽ có đại diện bên đây qua mở cuộc họp cổ đông.
- Mời ngài kí xác nhận 55% cổ phần, gồm 3 nhà hàng, 5 resort, và 12 chuỗi nhà hàng nhỏ khác nhau đều là do Trịnh tổng quản lý.
- Được. Nhớ thông báo với họ. Tôi đi trước.

Anh đọc sơ qua bản hợp đồng rồi nhanh chóng ký vào nó.

Mọi chuyện đã được sáng tỏ, từ nay trở về sau cầu mong hưởng yên bình một chút.

Sau khi Cao Đông Chí nhảy lầu tự vẫn, Uyên Như cũng mất tích, anh đã dò người đi tìm nhưng đã gần một tuần vẫn chưa có thông tin gì.

53. Mãi Mãi Bên Nhau (Hoàn)

Bắt đầu từ hôm nay, Hiểu Minh sẽ dành đa số thời gian của mình để chăm sóc cho cô, đi vào phòng làm việc, thấy trên cuốn lịch khoanh rõ là ngày hôm nay là sinh nhật của cô. Anh mỉm cười, rất cuộc anh với cô đã hạnh bên nhau. Anh đã yêu cô 8 năm, khoảng thời gian đó đã chứng tỏ tình cảm của cô và anh sâu đậm cỡ nào.

Mạc Danh ngủ tới tận trưa, không hiểu tại sao hôm nay cô lại ngủ nhiều đến như vậy, mệt mỏi rời khỏi giường.

- Mạc Danh, con xuống ăn sáng đi con ?

- Vâng ạ. Máy giờ rồi dì ?

- 10h sáng. À, cậu chủ có dặn là cậu chủ có công việc nên đi rồi ạ, cậu chủ làm xong việc sẽ về.

- Vâng.

Mạc Danh thoáng qua có chút buồn bã, đã từ rất lâu cô không hề có khái niệm sinh nhật, nhưng đây là lần sinh nhật đầu tiên có anh bên cạnh, nhưng anh lại bận việc.

Ăn xong cô ra phòng khác nhân nhả ngồi đọc báo, trong lòng liên hồi dâng lên những đợt buồn bã.

- Chị.

Hoa Hoa xinh xắn chạy vào, Mạc Danh mỉm cười, hóa ra hôm nay vẫn không phải cô đơn nhất, còn có cô em cùng cô bạn thân của mình nữa.

- Mạc Danh, tớ mới tới.

Nhã Thiên vẫn nhã nhặn như thế, dạo này nhìn Nhã Thiên béo hơn một tí, không ốm gầy gộc như xưa nữa, chắc là do sếp của cô quá tốt tay.

- Chị, Khắc La mới chuẩn bị cho em một chuyến đi biển, em rủ chị Nhã Thiên và chị đi cùng cho vui.

- Thôi, em và Khắc La đi đi để hâm nóng tình cảm.

- Không, anh Khắc La đi vắng rồi. Em đi một mình rất cô đơn nên mới rủ hai người theo.

Mạc Danh nhìn cô em mình rồi gật đầu đồng ý. Hoa Hoa mặc dù đã có chồng và có con nhưng vẫn giống một cô con nít như ngày nào.

Chuẩn bị đồ nhanh chóng rồi đi lên chiếc trực thăng đã được chuẩn bị sẵn. Cô công nhận một điều rằng, gia tộc nhà họ Trịnh và họ Vũ rất giàu mạnh, có hẳn trực thăng lẫn phi cơ riêng.

- Hôm nay, anh Minh không có ở nhà à ?

- Ủ, anh ấy có công việc.

- Anh Minh đúng là một người cuồng công việc, có người đẹp bên cạnh mà vẫn như thế.

Hoa Hoa chu mỏ trách móc.

- Nhã Thiên, dạo này nhìn cậu quyến rũ ra hơn nhiều ? Sếp của tớ thật sự rất tốt.

Nhã Thiên có chút đỏ mặt, đúng là con gái khi yêu nó khác.

Trực thăng hai tiếng đồng hồ sau được đáp xuống, gió biển thổi man mát, rất sảng khoái và dễ chịu.

- Chị có muốn lên hải đăng tham quan với em một chút không ?

- Hải đăng sao ?

- Vâng.

Nhã Thiên và Hoa Hoa nhìn nhau cười đắc ý.

Hoa Hoa và Mạc Danh đi lên hải đăng trước, Nhã Thiên lấy cớ không khỏe để không muốn lên.

Bây giờ là 5h chiều, mặt trời bắt đầu xuống, cảnh hoàng hôn mộng mơ đang dần hiện ra, gió biển bay phấp phới, rối cả làn tóc đen của cô.

- Chị, Nhã Thiên nói muốn về phòng mà em cầm chìa khóa, chị đợi em một chút em xuống rồi lên liền.
- Em xuống một mình có sao không ?
- Không sao đâu, chỉ leo thang bộ thôi mà.

Hoa Hoa nhanh chóng biến mất chỗ đó, Mạc Danh cô đơn trống trải một mình trên ngọn hải đăng cao lớn.

Cảm nhận làn gió mát từ biển, Mạc Danh lại cảm thấy có chút cô đơn lạc lõng. Bỗng nhận được hơi ấm từ đằng sau, cô giật mình quay lại. Thì ra đó là Hiểu Minh, anh ôm lấy cô, vùi đầu vào tóc cô.

- Chẳng phải anh đang bận việc sao ?
- Anh làm việc xong rồi, nghe Hoa Hoa nói em đang ở đây nên anh đến đây.

Mạc Danh cười mỉm rồi tiếp tục nhìn ra biển, hôm nay sao cô có cảm giác rất buồn tủi cứ dâng lên trong lòng. Hiểu Minh choàng ôm cô, hai tay anh cầm lấy tay cô, giọng khẽ nói.

- Hôm nay, là một ngày rất đặc biệt, là một ngày đã có một thiên thần chào đời. Là một cô công chúa bé nhỏ của ba mẹ và là một tình yêu ấm áp của anh.

Cô quay người lại, nhìn anh, khóe mắt chợt có giọt nước. Tóc xoăn bay trong gió, đôi môi xinh đẹp mím chặt.

- Mạc Danh, em có biết tại sao anh đưa em lên đây không ?

Cô lắc đầu.

- Vì anh biết em rất thích biển và hôm nay sẽ là một ngày đặc biệt hơn nữa.

Từ suốt đầu buổi, cô đều nhìn anh bằng ánh mắt rưng rưng như muốn khóc. Cô không biết nói gì, chỉ im lặng nhìn anh.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt tràn đầy sự yêu thương và trù mến, vuốt làn tóc rối đang bay trong gió của cô. Anh lấy trong áo một cái hộp, lặng lẽ mở chiếc hộp ấy ra, đó là chiếc nhẫn - một món vật kỷ niệm dùng để đánh dấu tình yêu.

- Hôm nay, anh muốn công bố với thế giới rằng anh muốn che chở cho em, anh muốn dùng nửa cuộc đời còn lại của mình để yêu em.
- Hiểu Minh.

Cô bật khóc, giọt nước mắt cho sự hạnh phúc rơi trên khuôn mặt xinh đẹp.

- Bấy năm trước anh đã yêu em, tình yêu đó đã duy trì đến ngày hôm nay và đến mai sau. Mạc Danh em là tình yêu của đời anh. Em từng là quá khứ của anh, và bây giờ sẽ là hiện tại và mai sau. Anh yêu em, em có chấp nhận đưa nửa cuộc đời còn lại của em đưa anh chăm sóc không ?

- Hiểu Minh.

Cô ôm lấy anh mà òa khóc, cô không hiểu tại sao cô lại khóc nhưng có rất nhiều cảm giác liên hồi dâng lên trong cô.

- Đừng khóc.

Anh vỗ vỗ lưng cô, bật cười vì sự con nít của cô. Cô đẩy anh ra, ánh mắt còn hoe nước mắt nhìn anh.

- Hiểu Minh, anh yêu em thật chứ ?
- Thật.
- Bên nhau mãi không rời chứ ?
- Ừ, bên nhau mãi không rời.

- Em đồng ý.

Đây là lời cô đã chờ đợi rất lâu, cô đã nguyện dùng một đời này để yêu anh, và mãi mãi sẽ yêu anh.

Anh ôm lấy cô, xoay xoay thành vòng tròn, anh cũng đã tin cô đã đồng ý, thực là cô đã đồng ý lấy anh rồi.

Trên ngọn hải đăng, tiếng cười vui vẻ vang rộn rã, ngày hôm đấy trời trong xanh mát mẻ. Có hai con người đã thực rất hạnh phúc bên nhau.

- Sao rồi ?

Tùng Dương nhìn hai người bằng ánh mắt chăm chọc.

- Không uống công chúng tôi đấy chứ ?

Khắc La lên tiếng làm ọi người lại càng hồi hộp.

- Rồi rồi.

Hiếu Minh nhìn bọn họ cười đau khổ, tại sao lại nói thẳng ra vậy chứ ?

- Vậy là mọi người sắp xếp cả sao ?

Mạc Danh ngờ vực hỏi.

- Ừ.

Cả Tùng Dương, Khắc La, Hoa Hoa lẫn Nhã Thiên đồng thành đáp.

- Anh ...

Cô nghiêng răng nhìn qua Hiếu Minh.

- Thôi thôi, hôm nay nhân dịp Trịnh chủ tịch chúng ta đã mang người đẹp về bên nên Trịnh chủ tịch sẽ đãi mọi người. Mọi người thích gì ở đảo biển xinh đẹp này thì cứ nói Trịnh chủ tịch, ngài ấy lo hết.

Khắc La phấn khởi hô to. Hôm đấy, 6 người họ đã mở tiệc trên chiếc du thuyền được chạy ra biển. Đúng là đảo biển xinh đẹp, con tàu chạy êm ru làm mọi người ăn nhậu không màng giữ phép tắc.

- Mọi người có biết đấy là du thuyền của Trịnh chủ tịch nhà ta không ? Anh ấy còn mười chiếc như thế này nữa.

- Khắc La, cậu bớt khoe khoang đi.

Hiếu Minh nghiêm mặt nhìn qua cậu bạn đã quá chén của mình.

- Đâu đâu.

- Nào, chúc Trịnh chủ tịch chúng ta đã rước được người đẹp về.

- Hiếu Dương, bộ cậu tính để cho Nhã quản lý ở vậy sao ? À, Nhã quản lý tôi có vài người bạn nhìn cũng được, để tôi giới thiệu cho cô.

Hiếu Tùng Dương nghe thế liền nghiêm mặt nhìn sang Khắc La, rồi lảng giọng nói.

- Hiếu Minh, tớ xin phép cái chức trưởng phòng kinh doanh gì bên công ty cậu ấy, cho Nhã Thiên xin nghỉ nhé.

- Anh ...

Nhã Thiên nghe thế liền không đồng ý.

- Em ở nhà làm Hiếu phu nhân. Không mấy người này nói anh không lo được cho em.

Nhã Thiên bắt giác đỏ mặt, hôm đấy bọn họ bên nhau rất vui vẻ.

2 tháng sau.

Nhà thờ rộn ràng tấp nập chuẩn bị trang hoàng, vì hôm nay là lễ cưới của chủ tịch tập đoàn tài phiệt Trịnh Hiểu Minh và cô gái xinh đẹp Trần Mạc Danh.

Ngồi trong phòng trang điểm, Mạc Danh thật lổn lẫy trong bộ váy cưới trắng muốt cúp ngực, tà đuôi cá trải dài ra khắp căn phòng, thân áo được đính kỹ càng những viên kim cương sáng lấp lánh. Tóc được tết thành đuôi cá, đeo tấm vòng hoa tấm lụa voan trắng, nhìn cô hôm nay thật xinh đẹp mặn mà.

- Mạc Danh.

Nhã Thiên xuất hiện ngay cửa, hôm nay Nhã Thiên cũng thật nhã nhặn trong bộ váy xòe chấm hoa đỏ tới đầu gối.

Cô đi đến bên cạnh Mạc Danh.

- Cậu là người lên xe hoa sớm hơn tớ rồi, tớ cứ tưởng cậu cứ dữ như thế còn lo cậu ế chồng cơ đấy.

- Nhã Thiên, chẳng phải cậu cũng sắp lên xe hoa rồi sao ?

- Thật nhanh nhả, tớ nhớ mới đây chúng ta còn là những cô nữ sinh mà bây giờ phải chuẩn bị lấy chồng.

- Đúng, thời gian trôi qua nhanh thật.

- Hôm nay, cậu thật xinh đẹp. Bộ đồ này làm ra là dành cho cậu.

Mạc Danh nở một nụ cười xinh đẹp, đôi mắt sáng ngời ngời, cô cũng không ngờ tới cái ngày mình lấy chồng.

- Thôi cậu chuẩn bị đi, tớ ra nhé. Tới giờ rồi.

- Ủ, tạm biệt cậu.

Nhìn bó hoa cưới, cô chợt rút nước mắt.

- Ba mẹ, thật buồn vì đám cưới của con không có ba mẹ, nhưng ba mẹ yên tâm, con sẽ sống hạnh phúc.

Lễ đường chật người, Hiểu Minh phóng thái vẫn vậy, mang bộ đồ vest được cắt đo kỹ càng, tay đeo bao tay trắng, trên ngực còn gắn hoa màu đỏ rực, anh vẫn phong thái nho nhã như bao ngày, âm thầm ung dung làm người khác si mê.

Bài Beautiful In White được vang trong nhà thờ, cánh cửa chính mở ra, Mạc Danh xinh đẹp bước vào trong bộ váy cưới màu trắng.

Cô đi đến, cầm lấy tay anh, nở một nụ cười thật ngọt ngào.

- Hiểu Minh, em yêu anh.

Cô khẽ nói bên tai anh.

Chẳng dám chắc rằng em có biết điều này không

Nhưng khi chúng ta gặp nhau lần đầu

Anh đã rất bồn chồn

Anh chẳng thể nói được lời nào

Vào cái khoảnh khắc đó

Anh đã nhận ra một điều

Và cuộc đời anh đã tìm được mảnh ghép còn thiếu

Chỉ cần anh sống anh sẽ yêu em

Có em và ôm em vào lòng

Trông em thật rạng rỡ trong bộ váy cưới đó

Và kể từ giây phút này cho đến khi anh chút hơi thở cuối cùng

Ngày hôm nay anh sẽ nâng niu tình cảm này
Đêm nay trông em thật rạng rỡ trong bộ váy cưới đó
Chúng ta bên nhau mãi mãi
Tình yêu của anh là bất diệt
Và với chiếc nhẫn này anh nói cho cả thế giới biết
Em là lẽ sống của đời anh
Em là mọi thứ anh tin tưởng
Bằng cả trái tim mình anh nói ra những lời này
Chỉ cần anh sống anh sẽ yêu em
Có em và ôm em vào lòng
Trông em thật rạng rỡ trong bộ váy cưới đó
Và kể từ giây phút này cho đến khi anh chút hơi thở cuối cùng
Ngày hôm nay anh sẽ nâng niu tình cảm này
Đêm nay trông em thật rạng rỡ trong bộ váy cưới đó

“ Beautiful In White ”

Chúng ta sẽ mãi sống bên nhau, cho dù có thể nào đi chăng nữa, em sẽ mãi yêu anh, chúng ta cùng xây tổ ấm hạnh phúc trọn đời. Em cảm ơn ông trời đã cho em gặp anh sớm hơn, để em có được trái tim anh, để em có được tình yêu của anh. Hôm nay, ngày chúng ta chính thức bên nhau, ngày đẹp nhất trên đời. Em Yêu Anh !!!

- Hết -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-ra-em-khong-vui>